

Handwritten signature

ပုံနှိပ်

BURMESE CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၅၇၀၁၂၁၁
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၇၀၀၁၁၂
- မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း - H.L
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်လေးလေးမိ(တနင်္သာရီစာပေ) အမှတ် - (၅၃)၊ ဖို့မြေလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်နီနီခိုင် (၀၇၁၃၅) သီရိမေရောင်စုံပုံနှိပ်တိုက် အမှတ်(၁၉)၊ လမ်း(၉၀)၊ ကန်တော်ကလေး၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အတွင်းဖလင် - ဦးထွန်းဆိုင်
- စာအုပ်ချုပ် - သီရိမေ
- ကွန်ပျူတာစာစီ - (Asia Glory)
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ (ပထမအကြိမ်)
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀ ကျပ်

ဟော့လှိုင်း ၅၉၅ • ၈၃
 ငပွေး/ ဟော့လှိုင်း-ရန်ကုန်
 တနင်္သာရီ စာပေ၊ ၂၀၁၂၊ ဇူလိုင်လ
 ၁၆၇ စာ၊ အလျား ၁၃ စင်တီ၊ အမြင့် ၂၀ စင်တီ
 (၁) ငပွေး

(၁)

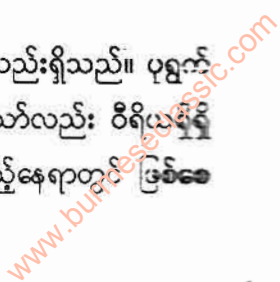
ဆရာမဒေါ်ခင်မျိုးဝေ ကျောင်းသားများ၏စာစီစာကုံးစာအုပ်ကို တစ်ယောက်ချင်း စစ်ပေးနေသည်။

မနေ့က မိမိနှစ်သက်ရာ တိရစ္ဆာန်အကြောင်းကို စာစီစာကုံးရေး ခဲ့ပါဟု အိမ်စာ ပေးလိုက်၍ ချစ်တပည့်များက လာထပ်ထားခြင်း ဖြစ် သည်။ အဲဒီစာအုပ်များကို ညဘက် အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း လက် စက်သုပ်စားရင်း စစ်ပေးနေသည်။

ပထမဦးဆုံး စစ်လိုက်သည့်စာအုပ်မှာ အတန်းထဲတွင် စာအံတော် မှီးကျောင်းသားလေး နေမင်းကိုကို၏စာအုပ် ဖြစ်သည်။ သူရေးထားသည့် အကြောင်းမှာ ပုရွက်ဆိတ်အကြောင်း ဖြစ်သည်။

မဆိုးလှ။

အရေးအသားလေး ကောင်းပြီး အဓိပ္ပာယ်လည်းရှိသည်။ ပုရွက် ဆိတ်လေးများသည် အကောင်သေးပြီး အားနည်းသော်လည်း ဝီရိယရှိ ရှိ ဖြင့် အစာရှာတတ်ပုံ၊ စည်းလုံးညီညွတ်ပုံ၊ မည်သည့်နေရာတွင် ဖြစ်စေ

ဟော့လိုင် - ၆

သကြားခဲ တစ်ခဲ ချထားပါက ထောက်လှမ်းရေးကောင်းမွန်စွာဖြင့် မိနစ်
ပိုင်းအတွင်း အရောက်လာနိုင်ပုံ၊ လူသားတွေအတွက်လည်း ခြင်ကဲ့သို့ဒုက္ခ
မပေးပုံ၊ ရောဂါအန္တရာယ်မဖြစ်စေနိုင်ပုံတို့ကို ထိထိမိမိရေးဖွဲ့ထားသည်။

နိဂုံးချုပ်မှာဆိုလျှင် သူ့သာ တစ်နေ့အိမ်ထောင်ဦးစီးတစ်ယောက်
ဖြစ်လာပါက မိမိ၏ချစ်ဇနီးကို ပုရွက်ဆိတ်ကဲ့သို့ ဇွဲလဲ့လဝီရိယ မလျှော့ဘဲ
ရှာဖွေကျွေးမွေးကာ ပြည့်စုံအောင်ထားမည်ဟု အဆုံးသတ်ထားပုံမှာ ဒေါ်
ခင်မျိုးဝေ ရင်ထဲ ငြိသည်။

နေမင်းကိုကို၏ စာစီစာကုံးကို သဘောကျပြီး အမှတ်ပြည့်ဖေး
လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဒုတိယစာအုပ်ကို ဆက်လုပ်လိုက်သည်။ အဲဒီစာအုပ်
က အကန်းထဲမှာ စာအညံ့ဆုံး သူ့နောက်မှာ အုတ်နံရံပုံရှိတော့သည့်ကျောင်း
သားလေး ကိုဦး၏ စာအုပ်ဖြစ်သည်။

သူရေးထားသည့်အကြောင်းမှာ ဆင်အကြောင်းဖြစ်သည်။ ဆင်
အကြောင်း ဖတ်ပြီးသကာလ ဒေါ်ခင်မျိုးဝေ ကိုဦးကို အနားမှာသာရှိလျှင်
ပါးတွေ နားတွေ ရိုက်ချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူရေးထားသည့် စာစီစာကုံးမှာ ဤသို့
ဖြစ်သည်။

ဆင်အကြောင်း

ဆင်သည် တိရစ္ဆာန်များထဲတွင် ခန္ဓာကိုယ်အကြီးဆုံး
ဖြစ်သည်။ နား ဂွက်လည်း ကြီးပြီး နှာမောင်းလည်း ရှည်သည်။
ကြံ့ကို စားသည်။ မယုံလျှင် တိရစ္ဆာန်ရုံဆိုသွားပြီး ကြည့်နိုင်
သည်။

လေး - ၇

သူ့အတန်းထဲမှာ အဲဒီလောက်ညံ့တဲ့ စာစီစာကုံးလည်း ရှိသေးတာ
တို့။ ဒါပေမယ့် အမှန်တွေ ရေးထားတာဆိုတော့လည်း အားနာပါးနာနှင့်
သမုတ်တန် စာစီစာကုံးကို သမုတ်တော့ ပေးလိုက်ပါသည်။

တတိယမြောက် စာစီစာကုံးကိုဖတ်လိုက်သောအခါ ဒေါ်ခင်မျိုး
ဆ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားတော့သည်။

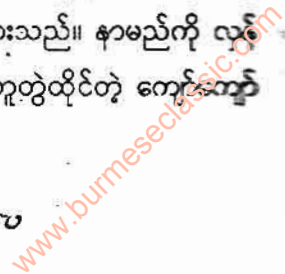

ဖားအကြောင်း

ဖား ဆိုသည်မှာ ခေါင်းနှင့် ဂရိတ် တစ်ဆက်တည်း ရှိပြီး
ဆည်ပင်း မပါသော သတ္တဝါ ဖြစ်သည်။ လည်ပင်း မပါရခြင်း
အကြောင်းမှာ ဆွဲကြိုး ဆွဲရန် ငွေကြေး မတတ်နိုင်၍ မျက်လှည့်
ဆရာက ပျောက်ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ လမ်းလျှောက်၍
မသွားဘဲ ခုန်ဆွခုန်ဆွသွားခြင်းမှာ အရင်ဘဝက တရုတ်သရဲ
ဝင်စား၍ ဖြစ်သည်။ ဖား အကြောင်းကို အတိအကျ သိလိုပါက
အင်တာနက်မှ တစ်ဆင့် ဆက်သွယ်မေးမြန်းနိုင်သည်။ သူတို့
သည် မာနမကြီးတတ်၊ ဘဝင်မမြင့်တတ်၊ လက်ရွှေတတ်သော
အမျိုး ဖြစ်သည်။ ဖား၏ ဂရိတ်ရေ ရာဇဝင်အချက်အလက်
များကို သူတို့၏ သူငယ်ချင်း မြေ များ ထံတွင် မေးမြန်းနိုင်သည်။
ဆိပ်စာမှာ ချောင်ကြိုချောင်ကြား ဖြစ်သည်။

ဆရာမဆီထပ်တဲ့ စာစီစာကုံးကို ပြောင်သလိုနောက်သလို ရေး
ထား၍ ဒေါ်ခင်မျိုးဝေ အတော် ဒေါသထွက်သွားသည်။ နာမည်ကို လွန်
ကြည့်လိုက်တော့ နောက်ဆုံးတန်းမှာ ကိုဦးနဲ့အတူတွဲထိုင်တဲ့ ကျော်ကျော်
အောင်။

အောင်း ညပြာ သို့စာပေ

ဟော့လိုင် - ၈

ဒေါ်ခင်မျိုးဝေ စိတ်ထဲမှာ တေးထားလိုက်သည်။

‘မနက်ဖြန်မှ တွေ့မယ်’

စာစီစာကုံးတွေ အားလုံးဖတ်ပြီးသောအခါ အားလုံး သူ့ဟာနှင့်သူ အဆင်ပြေသဖြင့် ထိုက်သင့်သောအမှတ်တွေ ပေးပြီး အိပ်ရာဝင်ရန် ဟန် ပြင်လိုက်သည်။

အိပ်ရာထဲရောက်တော့ ကျော်ကျော်အောင်၏ စာစီစာကုံးကသာ ခေါင်းထဲရောက်နေ၍ မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်။ ဆရာမကို မလေးမစား လုပ်တဲ့ကောင် မနက်ကျမှ ထားဝယ်ကြိမ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးမယ်။

သူ့အကြောင်းတွေ စဉ်းစားနေတာနဲ့တင် ည ၁၂နာရီထိုးမှ အိပ် ပျော်ခဲ့သည်။ လက်ဖက်စားလို့ မျက်စိကြောင်နေတာလည်း ပါတာပေါ့။

ထို့ကြောင့် မနက်ကျောင်းကိုရောက်တော့ အနည်းငယ်နောက်ထူ နေပြီ။

(၂)

‘ဖြန်း’

စားပွဲကို ကြိမ်လုံးနှင့်ရိုက်လိုက်သည့်အသံကြောင့် ကျောင်းသူ
ကျောင်းသားတွေအားလုံး ငြိမ်ကျသွားသည်။

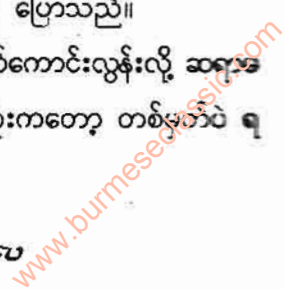
ထို့နောက် အောင်မြင်ခန့်ညားသောအသံဖြင့်....

‘ကျော်ကျော်အောင်က လွဲပြီး အားလုံး ကိုယ့်စာစီစာကုံးစာအုပ်
တွေ လာယူလို့ ရပြီ’

ဆရာမစကား အဆုံးမှာ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် စာအုပ်
တွေလာယူပြီး ကိုယ်ရတဲ့အမှတ် ကိုယ်ကြည့်၍ ဝေဖန်နေချိန် ကျော်ကျော်
အောင်ကတော့ ဘာကြောင့်များ သူ့စာအုပ်ကို ချန်ထားလဲ ဆိုတာ တွေးပြီး
ဟောဠိ ဖြစ်နေသည်။

သူ့ဘေးနားမှ ကိုဦးက သူထင်တာကို ပြောသည်။

‘ဧကန္တ...မင်းစာစီစာကုံးက တော်တော်ကောင်းလွန်းလို့ ဆရာမ
ဦးကပြီး ချန်ထားတာနဲ့တူတယ်။ ငါ့စာစီစာကုံးကတော့ တစ်မှတ်ပဲ ရ
ဆယ်ကွာ’

ကျော်ကျော်အောင်က ကိုဦးစကားကြောင့် ပြုံးသွားသည်။
ဒေါ်ခင်မျိုးဝေက ကျော်ကျော်အောင်ကိုတည့်တည့်ကြည့်ပြီး ခေါ်
သည်။

‘ကျော်ကျော်အောင်..ဒီကို လာခဲ့စမ်း’

ဘေးနားမှ ကိုဦးက လက်တို့လိုက်သည်။

‘မင်းကို..ဆရာမခေါ်နေပြီ ဆုချတော့မယ် ထင်တယ်’

‘အေး..ဖြစ်နိုင်တယ်’

ကျော်ကျော်အောင်က တက်ကြွသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဆရာမ
ရိုရာစားပွဲဆီ အရောက်လှမ်းခဲ့သည်။

ရောက်ရောက်ချင်း ဆရာမက ဘာမပြော ညာမပြော တင်ပါးကို
ကြိမ်နှင့်မြင်းတော့သည်။

‘ရွမ်း...ရွမ်း...ရွမ်း’

ရုတ်တရက်ကြီး အဆော်ခံလိုက်ရသောအခါ ကျော်ကျော်အောင်
နားမလည်နိုင်သော မျက်ဝန်းများနှင့် ဆရာမကို ကြည့်သည်။

‘ဆရာမ..ကျွန်..ကျွန်တော် ဘာလုပ်လို့လဲဟင်’

ဒေါ်ခင်မျိုးဝေက

‘အေး..ကိုယ့်အပြစ် ကိုယ်မသိတဲ့ကောင် နင်ရေးတဲ့စာစီစာကုံး
ကို တစ်ခန်းလုံးကြားအောင် ငါဖတ်ပြမယ်’

ဟု ဆိုကာ ကျော်ကျော်အောင်၏စာစီစာကုံးကို ပြန်လည်ဖောက်
သည်ချလိုက်တော့သည်။ အတန်းထဲရှိ ကျောင်းသားတွေ ယောက်ျားလေး
တွေရော မိန်းကလေးပါမကျန် အကုန်ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

ထိုအခါ ကျော်ကျော်အောင်က ကပျာကယာလက်ကာပြပြီး..

‘မ..မဟုတ်ဘူး ဆရာမ အဲဒီစာစီစာကုံးက ကျွန်တော်ရေးတာ
မဟုတ်ဘူး’

‘ဟဲ့..နင့်စာအုပ်မှာ နင် မရေးလို့ ဘယ်အကောင်က လက်ဆော့
ရေးသွားတာလဲဟင်’

‘ဟို..ဟို’

‘ဟဲ့...ပြောလေ’

ကျော်ကျော်အောင်က အ,ထစ် အ,ထစ်လုပ်နေ၍ ဒေါ်ခင်မျိုးဝေ
အော်လိုက်သည်။

‘ဟို..ငမြေ့ထိုးပါ ဆရာမ’

‘ဟဲ့..နင် ငါ့ကို မျက်ခွက်လာပြောင်နေတာလား..ဘာငမြေ့ထိုး
လဲ’

‘ငမြေ့ထိုးဆိုတာ နေမင်းကိုကိုကို ပြောတာပါ ဆရာမ..သူက
မွှေတတ်လွန်းလို့ ငမြေ့ထိုးလို့ နာမည်ပေးထားတာ’

‘ဟင်’

ထိုအခါ ဒေါ်ခင်မျိုးဝေ နေမင်းကိုကိုကို လှမ်းကြည့်သည်။ ရှေ့
ဆုံးတန်းမှ နေမင်းကိုကိုက မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင်လို။

‘ငမြေ့ထိုး..ထစမ်း..အဲလေ၊ နေမင်းကိုကို ထစမ်း..’

နေမင်းကိုကို ဆရာမစကားကြောင့် မျက်နှာငယ်လေးနှင့် မတ်
တတ် ထရပ်လိုက်သည်။

‘သူပြောတာ အမှန်ပဲလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်..တီချယ်၊ သူက စာစီစာကုံးမရေးတတ်ဘူး ဆို
ပြီး ရေးခိုင်းလို့ ကျွန်တော်ရေးပေးလိုက်တာပါ’

ဟော့လိုင် - ၁၂

ဆရာမရဲ့ဒေါသတွေက ငမြေထိုးဘက် အလုံးလိုက် လှည့်သွား
သည်။

‘ဘာ...ဒါဆို နင်က ငါ့ကို ပြောင်ချော်ချော်လုပ်တာပေါ့ ကျောင်း
အုပ်ဆရာကြီးရုံးခန်းရောက်ချင်ပြီ ထင်တယ်’

ထိုအခါ ငမြေထိုးက အေးအေးဆေးဆေးပင် ရှင်းပြလိုက်သည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး တီချယ်ရယ်၊ ကျွန်တော် ပြောင်ချော်ချော် မလုပ်
ရဲပါဘူး...ဆရာဆိုတာ အနန္တောအနန္တငါးပါးထဲမှာ တစ်ပါး ပါပါတယ်။

အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ဆိုတာ...တရားတွေနာထားလို့ ကျွန်တော်
သဘောပေါက်ပါတယ်။ တကယ်တော့ ကျေးဇူး သိမှ...ကျေးဇူးရှိတာပါ။

ကျွန်တော် ဆရာ ဆရာမတွေရဲ့ကျေးဇူးကိုသိတဲ့အတွက် ဘယ်တုန်းကမှ
ပြောင်ချော်ချော်လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိခဲ့ပါဘူး’

‘အမယ်လေးဟဲ့...စကားလုံးတွေက ကြီးလိုက်တာ၊ ဒါဆို ဘာလို့
ဖားအကြောင်းကို မဟုတ်တမ်းတရားတွေ ရေးပေးလိုက်တာလဲ။ ကိုယ့်သူ

ငယ်ချင်းကို ချောက်ချတာလား’

‘အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး တီချယ်...ကျွန်တော့်မှာ အဲဒီလို
ကောက်ကျစ်တဲ့စိတ် မရှိပါဘူး’

‘ဒါဆို...ဘာလို့ ပေါက်ကရတွေ ရေးတာလဲ’

‘ဒါက ဒီလိုပါ၊ ကျော်ကျော်အောင်က ကိုယ့်အား ကိုယ်မကိုးဘဲ
သူတစ်ပါးကို အားကိုးလို့ ကျွန်တော် ပညာပြလိုက်တာပါ။ ဘုရားရှင်က

အတ္တဟိ အတ္တနော နာထောလို့ ဟောထားတယ် မဟုတ်လား။ လောက
မှာ မိမိကိုယ်သာ အားကိုးရာ တဲ့...ကျော်ကျော်အောင်မှာ အချောင်သမား

စိတ်ဓာတ် ဝင်သွားမှာစိုးလို့ သူများ အားကိုးရှင် ဒီလိုဖြစ်တတ်ပါလားလို့

အောင်သွားအောင် ကျွန်တော် ဆုံးမလိုက်တာပါ။ စာမေးပွဲဖြေရင် သူ့
အသံသူက စာစီစာကုံးလာရေးပေးမှာလဲ။

ငမ္ဘေထိုး၏ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသောစကားတွေကြောင့် ဒေါ်
လေတိုက်ပြီး မလဲအောင် မနည်းထိန်းထားရသည်။

‘ကဲ...ကဲ...ဒါဆိုရင် သား ပြန်ထိုင်တော့...သားမှာ ဒ
လူတစ်ယောက်ကို လမ်းမှန်ပြပေးနိုင်တဲ့အတွက် လေးစား
ဆောင်ရွက်ပေးတယ်’

ဒေါ်ခင်မျိုးဝေ၏ချီးကျူးစကားကြောင့် နေမင်းကို
အောင်လိုက်သည်။

အလျှောက်ကောင်းတော့ အထောင်းသက်သာ
ဒေါ်ခင်မျိုးဝေက တစ်ခန်းလုံးကို ဆုံးမသြဝါ။

‘သားတို့...သမီးတို့...အားလုံး နေမင်းကိုကိုကို အ
လှသာ ငယ်ပေမယ့် အသိပညာရှိတဲ့ ကလေး...’

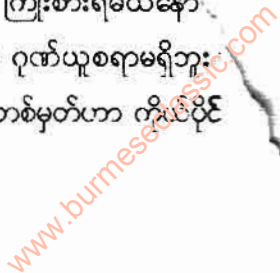
လည်း သူ့လိုအသိပညာတိုးလာအောင် တရားတွေ များများနာ
ထုတ်တွန်းပါတယ်’

ထို့နောက် ကျော်ကျော်အောင်ကိုလည်း သူ့စာစီစာကုံး
ပေးလိုက်သည်။

‘ရှေ့...သားလည်း နောက်ဆို အချောင်သမားစိတ်ဓာတ်ဖွေ
နေမင်းကိုကိုလို အဘက်ဘက်က တော်အောင် ကြိုးစားရမယ်နော်’

မျိုးချားရေးပေးလို့ရတဲ့အမှတ်ဟာ အမှတ်ပြည့်လည်း ဂုဏ်ယူစရာမရှိဘူး
အတန်းထဲမှာ တစ်မှတ်ပဲရတဲ့ ကိုဦးတောင် သူ့ရတဲ့တစ်မှတ်ဟာ ကိုယ်ပိုင်

အောင်အချင်းဖြစ်လို့ တန်ဖိုးရှိတယ် ကြားလား’

ဟော့လိုင် - ၁၄

ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ၊ နောက်ဆို ငမြေထိုးနဲ့မပတ်သက်မိအောင် သညှိုးစားပါ့မယ်..အဲလေ..ငမြေထိုးလိုဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်

ကျော်ကျော်အောင်က ဆရာမ ရှေ့မှ ခေါင်းငုံ့ပြီး ပြန်ထွက်သွား အုပ်ဆရာ

အစိတ်ထဲမှာတော့ နေမင်းကိုကိုကို သိပ်မကျေနပ်။

*မဟု့အကြောင်း မသိသေးလို့ ဆရာမက ရမ်းပြီး ချီးကျူးနေခြင်း ရဲပါဘူး..ဆရာမ

အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်သိလျှင် ငမြေထိုးလို့ ဘာကြောင့်နာမည်တွင်နေတာလဲဆို သဘောပေါက်ပါတက်ပြီး ဆလံသမှာ မြင်ယောင်သေး။

ကျွန်တော် ဆရာ ဆလေ။ ဒီအချိန်က ဆယ်တန်းကျောင်းသားဘဝရဲ့နှစ်စဉ် ပြောင်ချော်ချော်လုပ်ဖို့

ကဲ..ကဲ..အဲဒါထား။ ဘာလို့ သူများ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် ပုံဆိုးပန်းဆိုးပုံဆွဲပေးရတာလဲ လှလှလေး ဆွဲပေးလိုက်ပါလား
နေမင်းကိုကိုက မျက်နှာကိုမဲ့၍ ဖြေသည်။

တီချယ်ရယ်..ကျွန်တော်လည်း အနီးစပ်ဆုံး ဆွဲလိုက်တာပါ။ မကြိုက်ရင်လည်း ဖျက်လိုက်ပေါ့။ အခုတော့..သူက ကြိုက်လို့ ဆရာမလာတဲ့အထိစောင့်ပြီး ထားထားတယ်။ အဲဒါကြောင့်..တစ်ခန်းလုံး သိကုန်ပြီလေ

သမီးကရော..ဘာလို့ မဖျက်တာလဲ
ဒေါ်ခင်မျိုးဝေက ဇာခြည်လင်းကို ကြည့်၍မေးသည်။

အင်တာနက်ပေါ်တင်ချင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့

နေမင်းကိုကိုက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်ရာ ဇာခြည်လင်း နှုတ်ခမ်းထောင်၍ ရန်တွေ့သည်။

အင်တာနက်ပေါ်တင်ရအောင် ငါက မော်ဒယ်မှ မဟုတ်တာ..ဟဲ့အကောင်ရဲ့

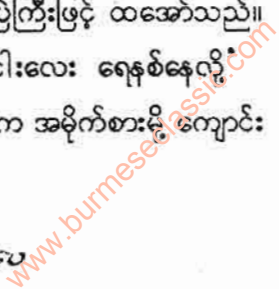
ထိုနောက် ဆရာမ၏အမေးကို ယဉ်ကျေးစွာဖြေသည်။

ဆရာမကို ပြချင်လို့ မဖျက်တာပါ ဆရာမ..အဲဒါမှ သက်သေနဲ့တကွ တိုင်လို့ရမှာ

ဒေါ်ခင်မျိုးဝေ အဲဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းရမလဲ စဉ်းစားနေစဉ် ရုတ်တရက် သူမဟန်းနီဖုန်းမှ အသံပြဲကြီးဖြင့် ထအော်သည်။

ကယ်တော်မူကြပါဗျို့..ဒီမှာ ကျွန်မငါးလေး ရေနစ်နေလို့

ဟန်းနီဖုန်းထဲမှာထည့်ထားသည့် အသံက အမိုက်စားမို့ ကျောင်းသားတွေ တခွီခွီရယ်ကုန်သည်။

ဇွေး - ၁၉

ဒေါ်ခင်မျိုးဝေက လက်ရှိပြဿနာကိုခဏထားပြီး ဖုန်းကိုင်လိုက်သည်။

‘ဟဲလို...ဪ...ဆရာကြီးလား။ ဒီနေ့ ငါးသေတယ် ဆရာရဲ့...အင်း...ဟုတ်တယ် ကျွန်မကိုယ်တိုင် အလေးနဲ့ထုသတ်ထားတာ...ဪ...ထောင့်ငါးရာဖိုးလား ရမယ်...ရမယ်...ညနေကျရင် အိမ်မှာ လာယူလိုက်နော်’

ဒေါ်ခင်မျိုးဝေ ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ပန်းချီကားပြဿနာကို လိမ္မာပါးနပ်စွာ ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းလိုက်တော့သည်။

‘နေမင်းကိုကို...နောက်တစ်ခါ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ထုပ်ဆီးမတိုးနဲ့... ဇာခြည်လင်းလည်း နောက်တစ်ခါ မြောင်းထဲ ပြုတ်မကျစေနဲ့’

‘အမ်’

(၄)

ပိုက်ဘုတ်ပေါ်မှ ပန်းချီကားကြောင့် နေမင်းကိုကို အခန်းထဲမှာ နာမည်ကြီးသွားသည်။

တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် သူ့ကို ရုပ်ပြောင်လာဆွဲခိုင်းကြ သည်။

နေမင်းကိုကိုကလည်း အဲဒီလို လက်ဆော့ရမယ်ဆိုတော့ ရက် ရက်ရောရောပင် ဆွဲပေးသည်။

တစ်ယောက်လာ ဆွဲပေးလိုက်..သူဆွဲပေးသော ပုံကို ကြည့်ပြီး သဘောတွေကျလိုက်..ရယ်လိုက်ဖြင့် အလုပ်ဖြစ်နေသည်။

လူသတင်း လူချင်းဆောင်ဆိုသလို အဲဒီသတင်းက ကျောင်းအုပ် ဆရာကြီးနားထဲသို့ပေါက်ကာ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ငမြေထိုးကို လာရောက် တွေ့ဆုံသည်။

‘ဒီအခန်းထဲမှာ နေမင်းကိုကို ဆိုတာ..ဘယ်သူလဲ’

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက ဘာမပြောညာမပြော အတန်းထဲဝင်

လာပြီး မေးချလိုက်သဖြင့် အားလုံးငြိမ်ကျသွားသလို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း
ရင်ထိတ်သွားသည်။

ဘာအပြစ်များ လုပ်ထားမိလို့လဲပေါ့။

ထို့ကြောင့် မရဲတရဲပင် ထ၍ဖြေသည်။

‘ကျွန်တော်ပါ ဆရာကြီး’

ရုတ်တရက် သူ့ရှေ့မှာ ဘွားကနဲ ပေါ်လာသော ငမြေထိုးကြောင့်
ဆရာကြီး လန့်ပြီး နောက်ကိုဆုတ်လိုက်သည်။

သူက ငမြေထိုးရှေ့တည့်တည့်မှာ ခုံပေါ်ကို လက်ထောက်ပြီး
အနောက်ကိုသာကြည့်၍ လှမ်းအော်နေတာကိုး။

‘လန့်သွားတာပဲကွာ ငါက အနောက်ကို မဲနေတာ၊ လက်စသတ်
တော့ ငါ့ရှေ့တည့်တည့်မှာ ထိုင်နေတာကိုး’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဆရာကြီးက လက်ပိုက်ထားသော နေမင်းကိုကိုကြည့်၍ လာ
ရင်းကိစ္စကို နတ်သံမနှောဘဲ ပြောပြလိုက်သည်။

‘ဒီလိုကွ သားရ..ဆရာတို့ကျောင်းမှာ ပန်းချီပြိုင်ပွဲ ရှိတယ်...
အဲဒါ..ဒေါ်ခင်မျိုးဝေက သူတို့ အခန်းမှာ နေမင်းကိုကို ဆိုတဲ့ကောင်လေး

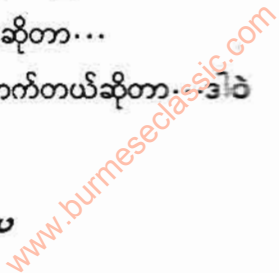
ပန်းချီဆွဲတတ်တယ်ဆိုလို့..အဲဒါ..သားကို ပြိုင်မလားလို့ ဆရာ လာ
တော့’

ထိုအခါမှ နေမင်းကိုကို သက်ပြင်းချနိုင်သည်။

ဖင်ပေါ်ရင် စင်တော်က ကောက်တယ်ဆိုတာ...

အဲလေ..ထင်ပေါ်ရင် စင်တော်က ကောက်တယ်ဆိုတာ..ဒါပဲ

အမှာ။

‘ဖြစ်ပါ့မလား ဆရာ...ကျွန်တော်က ပြောင်ချော်ချော်ပုံတွေပဲ ဆွဲ
တတ်တာ’

‘အေး...ဆရာလဲ ပြောင်ချော်ချော်ပုံပဲ လိုချင်တာ’

‘ရှင်...အဲ...ဗျာ’

အဲဒီစကားကြောင့် တစ်ခန်းလုံး ဝိုင်းကြည့်လိုက်ပြီး ဆရာကြီး
ပြောင်ချော်ချော်ကြိုက်တာ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ဆရာကြီးခေါင်းမှာ ဆံပင်မှ မရှိဘဲကိုး။

‘ဟုတ်တယ်လေ သားရဲ့...ဒီလိုလေကွာ...အခုပြိုင်ပွဲဝင်ရမယ့်
ပန်းချီပြိုင်ပွဲက မြန်မာအမျိုးသမီးများနေ့အတွက် ကျင်းပမှာ...။ ဒီတော့
သားက မြန်မာမဆန်တဲ့ မိန်းကလေးတွေကို ပြောင်ချော်ချော် လုပ်ထား
တဲ့ ကာတွန်းရုပ်ပြောင်လေးဆွဲပေးရမယ်...ဒီခေတ်ကြီးမှာ မိန်းကလေး
တွေက အလန်းစားဒီဇိုင်းတွေ သုံးပြီး...ဘယ်လောက်ပဲ ယောက်ျားတွေ
ကို မြှူဆွယ်ပါစေ...လောကကြီးမှာ သိက္ခာသမာဓိရှိတဲ့ ယောက်ျားတွေ
ရှိတဲ့အကြောင်း...ဥပမာ...ဆရာ့လိုပေါ့’

ကျောင်းအုပ်ကြီးက သူ့ကိုယ်သူ အမွန်းတင်လိုက်သေးသည်။

‘အဲဒီလိုယောက်ျားမျိုးကိုတော့ သူ့ရဲ့အနောက်တိုင်းယဉ်ကျေးမှု
တွေနဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ မြှူဆွယ်ပါစေ မရတဲ့အကြောင်းကို စာ သို့မဟုတ်
ကဗျာလေး ရေးပြီးတော့ ပို့ရမယ်...ခေါင်းစဉ်ကိုတော့ “လူတိုင်းတော့
မရပါ” လို့ ပေးထားတယ်’

‘လူတိုင်းတော့ မရပါ’

နေမင်းကိုကိုက ရေရွတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ် သား...ဘယ်လိုလူမျိုးကို သရုပ်ဖော်ယဉ်ကျေးမှုနဲ့

မြို့ဆွယ်လို့မရဘူးလဲဆိုတာ သားစိတ်ကူး သားအိုင်ဒီယာနဲ့ဆွဲပြီး ရေးပေ
တော့။ ခေါင်းစဉ်နဲ့လည်း လိုက်ရမယ်နော်၊ ဘယ်လိုလဲ..သားပြိုင်မယ်
မဟုတ်လား’

‘ဟို..ကဗျာတွေ စာတွေ ဘာတွေပါ ရေးရဦးမယ်ဆိုတော့ နည်း
နည်းများ ခက်နေမလား မသိဘူး’

နေမင်းကိုကို၏စကားကြောင့် ဆရာကြီးက ခေါင်းကို ခါယမ်း
လိုက်သည်။

‘မခက်ပါဘူးကွာ သားက အရေးအသား ကောင်းပါတယ်။ ဟို
စာလောကဆို သားရေးလိုက်တဲ့ ဖားအကြောင်းစာစီစာကုံးကို ဆရာမဒေါ်
ခင်မျိုးဝေပြန်ပြောပြတော့ ဆရာရယ်လိုက်တာ သွေးတောင်ထွက်တယ်’

‘ဟင်..သေးတောင်ထွက်တယ် မဟုတ်ဘူးလား’

နေမင်းကိုကို၏အမေးကြောင့် ဆရာကြီးမျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားသည်။

‘ငါက ဘာကိစ္စနဲ့ သေးထွက်ရမှာလဲကွ၊ ရုံးခန်းထဲမှာ ခဲတံချွန်
နေရင်း ရယ်စရာပြောလိုက်တော့ လက်ကို ဓားထိပြီး သွေးထွက်သွား
တယ် ပြောတာ’

‘ဪ..အဲဒီလိုလား’

‘အေး..အဲဒီလို။ ဘယ်လိုလဲ..သား ပြိုင်မယ်မဟုတ်လား’

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် လာပင့်တာဆိုတော့လည်း နေ
မင်းကိုကို အားနာပါးနာဖြင့် လက်ခံလိုက်သည်။

‘ဟုတ်..ဟုတ်ကဲ့ပါ..ဆရာကြီး ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံးကြီး
ရေးပြီး ပြိုင်ပါ့မယ်’

နေမင်းကိုကို ဦးနှောက်စားနေပြီ။ ဒါကြောင့်မို့ လူတွေက စားချင်
တာစား...ဦးနှောက်တော့ မစားနဲ့ဟု ပြောတာ ဖြစ်မည်ထင်သည်။

ခေတ်ပေါ်အဝတ်အစားတွေနဲ့ လျှပ်ပေါ်လော်လီသောမိန်းမပုံဆွဲ
ရတာ သူ့အတွက် ပြဿနာမရှိ။ သို့သော် အဲဒီလိုမိန်းမမျိုးတွေရဲ့အလှ
အပကို ဂရုမစိုက်ဘဲ နေနိုင်သူနေရာမှာ ဘယ်သူ့ကိုထည့်ရမလဲ...

ခေါင်းစဉ်က 'လူတိုင်းတော့ မရပါ' ဆိုတော့ အဲဒီ မရတဲ့သူက
ဘယ်လိုလူစားဖြစ်မလဲ။

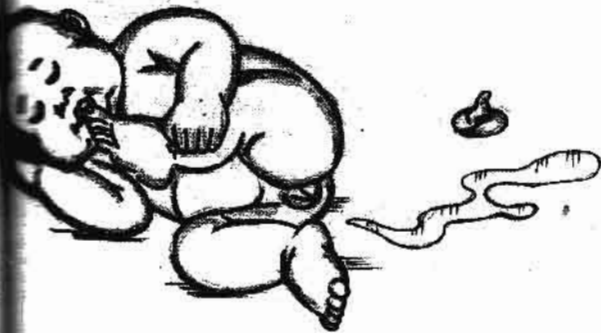
တစ်ညလုံးစဉ်းစားသည်။ သူ့အဖေနှင့်တိုင်ပင်သောအခါ အဖေ
ကိုယ်တိုင်က အဲဒီလိုမိန်းမမျိုးကသာ မြူဆွယ်လာလျှင် ဇွတ်တိုးဝင်မည့်ပုံ
မို့ အမှန်တရားတစ်ခုကို ခေါင်းခြောက်ခံစဉ်းစားနေရသည်။

သီလ သမာဓိပြည့်စုံသော ဘုန်းကြီး၊ ရဟန္တာမှလွဲ၍ မြန်မာမဆန်
သော၊ မလုံမလဲဝတ်တတ်သော အမျိုးသမီးများ၏မာယာအောက်မှာ လှုပ်
နိုင်ရိုးမရှိ။

သို့သော် တွေးပါများ ဆံပင်ဖြူဆိုသောစကားအတိုင်း ငယ်ငယ်
ရွယ်ရွယ်နှင့် ဆံပင်တစ်ချောင်းအဖြူခံပြီး အိုင်ဒီယာရခဲ့ပါသည်။

လူတိုင်းတော့ မရပါ

(၅)

* ကောင်မလေး မင်း ငါ့ကို သရုပ်ပျက်ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ ဘယ်လောက်
ပဲ မြူဆွယ်ပါစေ။ ငါ့အတွက်တော့ ခြေမ စုတ်ရတာလောက် အရ
သာ မရှိပါဘူး။

* မင်းဝတ်ထားတဲ့ အသားကပ်ဘောင်းဘီနဲ့ ဟိုပေါ်ဒီပေါ် အဝတ်
အစားတွေဟာ မွေးကတည်းက အဝတ်အစားမပါလာတဲ့ ငါ့အတွက်
ပုခက်စီးရတာလောက် ရင်ခုန်မှုကို ပေးစွမ်းနိုင်ပါ့မလား။

* မင်းဆွတ်ထားတဲ့ ကမ္ဘာကျော်ရေမွှေးနံ့ဟာကော ငါ့သေးနံ့လောက်
သင်းပျံ့ရဲ့လား။

* ငါ့စိတ်တွေ ယိမ်းယိုင်လာအောင် အရှက်မရှိ ကြိုးပမ်းမယ့်အစား
ငါပါထားတဲ့ အီးတွေကျုံးပေးဖို့ မြန်မာဆန်ဆန်ထဘီလေး သွားပြန်
ဝတ်လိုက်ပါ။

ပြိုင်ပွဲဝင်ပန်းချီကားအားလုံး(သုံးကား)ထဲမှာ နေမင်းကိုကိုကလေးနဲ့

တ ပထမဆုချိတ်ခဲ့သည်။

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

www.burmeseclassic.com

ဟော့လိင်း - ၂၆

ထို့ကြောင့် ဒေါ်ခင်မျိုးဝေ၏ချီးကျူးမှုကော၊ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး၏ဗလာစာအုပ် တစ်ဒါဇင်နှင့် ရွှေရောင်ဘောပင်တစ်ချောင်း ဆုတစ်ဆိပ်ပါ ပူးတွဲလက်ဆောင်ရခဲ့သည်။

ဆရာကြီးက ဆုလည်း ပေးရင်း အားမလိုအားမရလည်း ခြေရင်းပေါ့..

‘မင်းကွာ..လူတိုင်းတော့ မရပါဆိုပြီး မွေးကင်းစကလေးထောင့်ထည့်ထားတော့ လူကြီးတွေအားလုံးက ဘာဖြစ်ကုန်လဲ၊ မသကာ ဆရာပုံထည့်လိုက် ပြီးရော’

အဲဒီလိုပြောလာတော့...နေမင်းကိုကိုကလည်း စောဒကတင်သည်။

‘အားနာလိုပါ ဆရာကြီးရယ်’

‘ဘာကို အားနာတာလဲကွ’

‘ကလေးလေးက သေးပေါက် ချီးပါလုပ်တဲ့အပြင် ခြေမပါ စုတ်ထားတယ်ဆိုတော့ အဲဒီနေရာမှာ ဆရာကြီးပုံထည့်လိုက်ရင် ဘာဖြစ်သွားမလဲ’

အဲဒီအချိန်ကစပြီး နေမင်းကိုကိုရဲ့ကျော်စောသတင်းက ဆယ်တန်း
ကျောင်းသားတွေ ပါးစပ်ဖျား ရေပန်းစားခဲ့သည်။

တချို့က သူတို့ကြိုက်နေသည့် ကောင်မလေးကို ပေးဖို့အတွက်
အူစရာကာတွန်းလေးများကို လာဆွဲခိုင်းပြီး မုန့်စားဆင်းချိန်ကျလျှင် သူ
ဒကာခံ၍ မုန့်ဝယ်ကျွေးကြသည်။

တချို့က သူတို့နောက်ချင်ပြောင်ချင်သော မိန်းကလေးတွေကို
အပြန်အလှန်ဆွဲခိုင်းပြီး အပြန်ကျလျှင် လက်ဖက်ရည်ခေါ်တိုက်ကြသည်။
ထိုကဲ့သို့ အူစိုနေသော ငမြေထိုး တစ်ရက်၌ ထပ်ပြီး အူစိုစရာ
အူတစ်ခုက ရောက်လာပြန်သည်။

လူမင်း ဘုန်းကြီး၊ နတ်မင်း မနေနိုင်ဆိုတာ ဒါပဲ နေမှာ..
နောက်ဆုံးတန်းမှာထိုင်သော ကိုဦး ဆိုသည့် ကျောင်းသားလေး
နေမင်းကိုကိုကို စာတစ်စောင် လာရေးခိုင်းသည်။

‘လုပ်ပါကွ မင်းအရေးအသားနဲ့ဆို ကြွေသွားမှာကွ’
‘ဖြစ်ပါ့မလား။ ငါ ရည်းစားစာ တစ်ခါမှ မရေးဖူးဘူး’
‘ဖြစ်ပါတယ်ကွာ လုပ်စမ်းပါ အပြန်ကျရင် မင်းကို မန်းမြို့တော်
ဆက်စီ ဝယ်ကျွေးမယ်’

ဟော့လိုင် - ၂၈

သူ သိပ်ကြိုက်တဲ့ မန်းမြို့တော်မျက်နှာကြောင့်...နေမင်းကိုကို လက်ခံလိုက်သည်။

‘မင်းကြိုက်နေတာ ဘယ်သူ’

‘ဝတ်ရည်လေ’

‘အေး ရပြီ။ ငါရေးပေးမယ် မင်း ကိုယ့်နေရာကိုယ် သွားပြန်ထိုင် တော့’

‘OK’

ကိုဦး ဝမ်းသာအားရဖြင့် နောက်တန်းကို ပြန်ပြေးသွားသည်။

နေမင်းကိုကိုက ချက်ချင်း စာရွက်တစ်ရွက် ဖြုပြီး လုပ်ငန်း ● လိုက်တော့သည်။

‘ဆရာမ...သမီးကို ကိုဦး ရည်းစားစာ လာပေးတယ်’

ဆရာမ ဒေါ်ခင်မျိုးဝေ MP4 နားထောင်၍ ငြိမ်နေစဉ် ဝတ်ရည် စာလေးတစ်စောင်ကိုင်ပြီး လာပေးသောကြောင့် နားကြပ်ကို ဖြုတ်လိုက် သည်။

‘ဟမ်..ဘာလဲ သမီး။ ဘာပြောလိုက်တာလဲ’

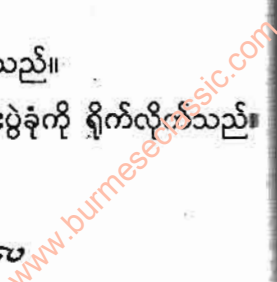
‘သမီးကို ကိုဦး ရည်းစားစာ လာပေးတယ်။ အဲဒါ..ဆရာမကို လာတိုင်တာ’

‘ဟင်..ဟုတ်လား တွေ့မယ်..ပေး..သမီး အဲဒီစာထားခဲ့။ သွား တော့..ဆရာမ ဆုံးမလိုက်မယ်’

ဝတ်ရည် ခေါင်းငုံ့ပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

ဒေါ်ခင်မျိုးဝေ ကြိမ်လုံးကိုကိုင်ပြီး စားပွဲခုံကို ရိုက်လိုက်သည်။

‘ဖြန်း’

ကျောင်းသူကျောင်းသားများအားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

‘ကိုဦး...ထစမ်း’

ကိုဦးလက်လေးနှစ်ဖက်ပိုက်၍ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့်
ဧတ်တတ်ထရပ်သည်။

‘နင်က ငါ MP4 နားထောင်နေတယ်ဆိုပြီး လုပ်ချင်ရာလုပ်တာ
ဧါလေ။ ငါ MP4 နားထောင်တယ် ဆိုတာ သိချင်းနားထောင်နေတယ်
ထင်လို့လား’

ကိုဦး ခေါင်းခါလိုက်သည်။

‘မထင်ပါဘူး ဆရာမ...ဆရာမ MP4နားထောင်နေတာ ကျွန်
တော် မသိပါဘူး။ အတန်းထဲဝင်လာတာတောင် မတွေ့လိုက်ဘူး’

ကိုဦးစကားကြောင့် ဒေါ်ခင်မျိုးဝေမျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

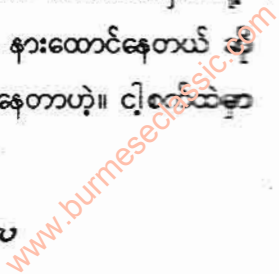
‘ဟမ် နင်က ငါ့ကို အဲဒီလောက် ဂရုစိုက်တယ်ပေါ့။ ဆရာမ
ဇာတ်ယောက်လုံး အတန်းရှေ့မှာ ထိုင်ပြီး MP4 နားထောင်နေတာ မမြင်
ဘူး’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ ကျွန်တော် တကယ်မမြင်တာပါ။ ဆရာမ
ဘယ်အပေါက်က ဝင်လာတာလဲ’

‘ပြတင်းပေါက်က ခုန်ဝင်လာတာ။ အဲ...ဟုတ်ပါဘူး အရှေ့
အပေါက်က ဝင်လာတာပေါ့ဟဲ့..ငါက ဘယ်အပေါက်က ဝင်ရမှာလဲ’

‘ဪ ကျွန်တော်က အနောက်ပေါက်က ဝင်လာတာမှတ်လို့’

‘ကဲ...အဲဒါတွေ အသာထား။ ငါ MP4 နားထောင်နေတယ် ဆို
တာ နင်တို့ကိုသင်ဖို့ သင်ခန်းစာတွေကို လေ့လာနေတာဟဲ့။ ငါ့တော်ထဲမှာ
အကုန်သွင်းထားပြီးသား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ငါ အဲဒီလို ကျောင်းသားတွေအတွက် စာလေ့လာနေတဲ့အချိန်မှာ နင်ကတော့ ဝတ်ရည်ကို ရည်းစားစာပေးတယ်ဆို’

‘ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ’

ကိုဦး ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ဝန်ခံလိုက်သည်။

‘အေး...ဟုတ်ရင် နင့်မှာ အပြစ်ရှိလား မရှိဘူးလား’

‘မရှိပါဘူး ဆရာမ’

‘ဘာ’

ဒေါ်ခင်မျိုးဝေ အော်လိုက်ရာ ကိုဦး လန့်ဖျပ်သွားသည်။

‘ဟဲ့..ဒီ..ဒီလိုပါ ဆရာမ လူပျိုက အပျိုကို ရည်းစားစာပေးတာ အပြစ်ရှိဘူးလို့ ကျွန်တော့်အဘိုးက သင်ထားလို့ပါ’

‘တိတ်စမ်း။ အခုမှ အသက်လေး တစ်ပဲခြောက်ပြားဖိုးနဲ့..ငါဆို ရင် အပျိုကြီးဖြစ်တဲ့အထိ တစ်ခါမှ ရည်းစားစာ အပေးမခံရဖူးဘူး’

ဆရာမ၏စကားကြောင့် ကျောင်းသားတွေ ပြုံးစိစိ ဖြစ်ကုန်ကြ သည်။

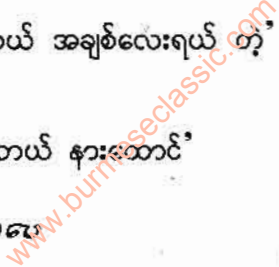
‘အဲဒီတော့ ရည်းစားစာဟာ ဘာလဲ သိရအောင် နင့်စာကို ငါဖတ် ကြည့်ရတာပေါ့’

ဒေါ်ခင်မျိုးဝေက ပြောပြောဆိုဆို စာကိုဖွင့်၍ တစ်ခန်းလုံးကြား အောင် အော်ဖတ်ပြလိုက်သည်။

‘တွေ့မြင်ခဏ တဒင်္ဂါမှာ စွဲလမ်းမိတယ် အချစ်လေးရယ် တဲ့’

‘ဟာ..မိုက်တယ်ကွာ’

‘ဟဲ့..ဘာမိုက်တာလဲ ဒီမှာ ဖတ်နေတယ် နားထောင်’

ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ချီးကျူးလိုက်သဖြင့် ဒေါ်ခင်မျိုးဝေ လှမ်းဟန်လိုက်သည်။

‘အလွမ်းဝေဒနာ ရင်မှာ မဖြေသာလို့ ပန်းအကြွေမှာ အကြင်နာ စာလေးပေးလိုက်ပါတယ်...တဲ့ စာသားတွေက တယ်လှပါလား’

‘ခံစားချက်အသစ်တွေပါ ဆရာမရယ်’

‘တိတ်စမ်း နင့်ကို ချီးကျူးနေတယ် ထင်လို့လား...ရွဲပြောနေတာ ဟဲ့။ တကတဲ...စာစီစာကုံးဖြေတုန်းက တစ်မှတ်ပဲ ရတဲ့ကောင်က ရည်းစားစာကျတော့ ဂုဏ်ထူးထွက်လောက်တယ်’

တစ်ခန်းလုံး ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

‘ဆင်အကြောင်းရေးသလို တိုတိုတုတ်တုတ်နဲ့ လိုရင်းပဲ ရေးလိုက်ပါလား။ ဝတ်ရည် နင့်ကို ငါချစ်တယ် ငါ့ကို နင်ချစ်မလားပေါ့’

‘အဲဒါဆို သူ ဘယ်ကြွေပါ့မလဲ ဆရာမရယ်’

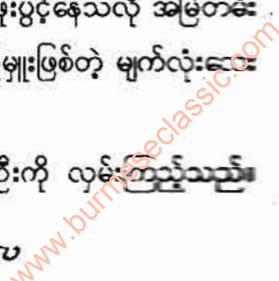
‘အံ့မယ်...အံ့မယ်...အသုံးမကျတဲ့ကောင်က ဒါကျတော့ တတ်တယ်။ လူက ဘိတ်ချိုး၊ တဏှာက ထိပ်သီးဆိုတာ နင်မှအစစ်’

‘ဟား ဟား ဟား ဟား’

ကိုဦးကို ဝိုင်းဟားကြရာ ရှက်ပြီး ခေါင်းကြီးငုံ့ထားသည်။

‘ဆက်ဖတ်ပြမယ် နားထောင်။ တကယ်တော့ ပွင့်သောပန်းတိုင်း မမွှေးသလို မွှေးသောပန်းတိုင်းလည်း မလန်းနိုင်ပါဘူး တဲ့။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ရဲ့အချစ်ကတော့ အမြဲတမ်း မင်းအတွက် ဖူးပွင့်နေသလို အမြဲတမ်း မွှေးမြဲနေတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်နှလုံးသားရဲ့ ဥယျာဉ်မျိုးဖြစ်တဲ့ မျက်လုံးလေးတွေကို မေးကြည့်ရင် သိနိုင်ပါတယ် တဲ့’

ဒေါ်ခင်မျိုးဝေ စာကို ခဏရပ်ပြီး ကိုဦးကို လှမ်းကြည့်သည်။

စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်း မသင်္ကာသလိုရှိလာသည်။

ထို့နောက် စာကို ဆက်ဖတ်သည်။

‘အဲဒီအခါကျရင် မျက်လုံးတွေက ဘာပြောကြမလဲဆိုတော့ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာပွင့်နေတဲ့ အချစ်ပန်းလေးတွေ လန်းဆန်းဖို့ရာ မင်းရဲ့မေတ္တာရေစင်နဲ့သွန်းလောင်းမှဖြစ်မှာမို့ ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲကို ရေတစ်ပုံးဆွဲပြီးဝင်လာခဲ့ပါတဲ့။ ကိုဦး မှန်မှန်ပြောစမ်း။ ဒီစာကို နင်ရေးတာမဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား’

ဒေါ်ခင်မျိုးဝေ၏ခန့်မှန်းချက်ကို ကိုဦး အံ့သြသွားသည်။

‘ဟာ...ကြည့်စမ်း။ ဆရာမဗိုက်ထဲမှာ ပုဏ္ဏားလေး ရှိနေပြီထင်တယ်’

‘သုံးလ...အဲလေ...ဘာပြောတာလဲ’

‘ဪ...ဆရာမ ခန့်မှန်းတာ မှန်နေလို့ပါ’

‘အဲဒါဆို အဲဒီစာရေးတာ’

‘ငမြေထိုးပါ’

ပြဿနာက သူ့ဘက်လှည့်လာပြီမို့ နေမင်းကိုကို ကိုဦးကို ကျိတ်ဆဲလိုက်သည်။

‘နေမင်းကိုကို...ခဏလောက် မတ်တတ်ရပ်ပါဦး’

‘ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့’

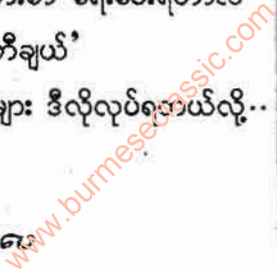
နေမင်းကိုကို လက်ပိုက်၍ မတ်တတ် ထ,ရပ်လိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့ သူများတကာကို ရည်းစားစာ ရေးပေးရတာလဲ’

‘သူက ပေါက်စီကျွေးမယ်ဆိုလို့ပါ တီချယ်’

‘ဪ သားရယ် ပေါက်စီအတွက်နဲ့များ ဒီလိုလုပ်ရတာလို့..

ဆရာမ ကျွေးမှာပေါ့’

‘တီချယ်မှာ ပေါက်စီရှိလို့လား’

‘နှစ်လုံးတောင်..အဲလေ ဆရာမမှာတော့ ဘယ်ရှိမလဲ သားရယ်

ဆိုင်က ဝယ်ကျွေးမှာပေါ့’

‘အဲဒါဆို နောက်နေ့ ဝယ်ခဲ့နော် တီချယ်’

‘အေး..ဝယ်ခဲ့မယ်နော် ဝက်သားနဲ့လား ကြက်သားနဲ့လား’

‘ဝက်သားနဲ့’

‘အေး နှစ်လုံးဝယ်ခဲ့မယ်နော်..နေပါဦး ခုနပြောနေတဲ့ စကား

တောင် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ ဪ...ဘာလို့ ရည်းစားစာ ရေးပေးရတာလဲ’

‘ပေါက်စီ စားချင်လို့ပါ’

‘ဒါများ သားရယ်..တီချယ် ဝယ်ခဲ့မှာပေါ့’

‘နှစ်လုံးဝယ်ခဲ့နော် တီချယ်’

‘ဝက်သားနဲ့လား ကြက်သားနဲ့လား’

‘ဝက်သားနဲ့’

‘ဪ...လည်ကုန်ပါပြီ မုန့်လုံးကို စက္ကူကပ်သလိုပဲ ဒီနားက

ဓာတ်တော့ဘူး’

ဒေါ်ခင်မျိုးဝေ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ခေါင်းကုတ်ပြီး ဆက်ပြောရမည့်

စကားကို စဉ်းစားသည်။

‘ဪ...ဟုတ်ပြီ သူ့ကို ဆရာမှာပဲ။ နေမင်းကိုကို နင့်မှာ အပြစ်

ရှိတယ်နော်’

‘ပေါက်စီစားချင်လို့ ရေးပေးတာပါ တီချယ်ရယ်’

‘အဲဒါများ ဆရာမ ဝယ်ပေးမှာပေါ့’

‘နှစ်လုံး ဝယ်ခဲ့နော်’

‘ဝက်သားနဲ့လား...ကြက်သားနဲ့လား။ ဪ...ယောင်ကုန်ပါပြီ
အဲဒီပေါက်စီကိစ္စ ဆက်မပြောနဲ့တော့...ဆက်ပြောရင် လက်သဘောတွေ
ပါလာလိမ့်မယ်’

ဒေါ်ခင်မျိုးဝေ ခုံကို ကြိမ်လုံးနှင့်ရိုက်ပြီးသတိပေးလိုက်ရာ နေမင်း
တို့ကို ငြိမ်ကျသွားသည်။

‘အဲဒါကြောင့် အရေးအသားတွေ ကောင်းနေတာ။ ကိုဦးဆို ဒီလို
စာသားမျိုးတွေ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး’

‘သူက စာရေးဆရာရဲ့သားကိုး ဆရာမရဲ့’

ကိုဦးစကားကြောင့် ဒေါ်ခင်မျိုးဝေ နေမင်းကိုကို ကို လှမ်းကြည့်
သည်။

‘ဟုတ်လား နေမင်းကိုကို’

‘ဟုတ်ပါတယ် တီချယ် ကျွန်တော့်အဖေက စာရေးဆရာ ဟင်း
လင်းပြင်ငည့်ပါ’

‘ဟေ ဟင်းလင်းပြင်ငည့်’

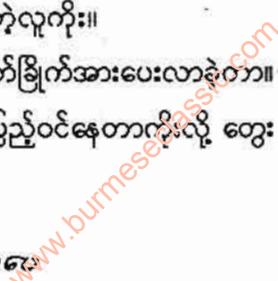
အဲဒီအသံ ကြားသောအခါ ဒေါ်ခင်မျိုးဝေမျက်နှာ ချက်ချင်း
အရောင်ပြောင်းသွားသည်။

ကျေနပ်ခြင်း၊ အားရခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေ ပြည့်လို့ပေါ့။

အဲဒီစာရေးဆရာက သူ သိပ်ကြိုက်တဲ့လူကိုး။

အပျိုဖော်ဝင်စကတည်းက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အားပေးလာခဲ့တာ။

အဲဒါကြောင့် ဒီကလေးက အဖေ့သွေးတွေ အပြည့်ဝင်နေတာကိုလို့ တွေး
ရင်း ဒေါ်ခင်မျိုးဝေ ပြုံးလိုက်မိသည်။

ထိုနောက် ချက်ချင်း မျက်နှာကို ဣန္ဒြေပြန်ဆည်ပြီး ညီမျှသော အပြစ်ဒဏ်ကို ချမှတ်ပေးလိုက်သည်။

‘ဝတ်ရည်ကို စာပေးတဲ့ ကိုဦးက ခုံပေါ်မှာ ၅မိနစ် ခြေတစ်ပေါင် ထိုး မတ်တတ်ရပ်။ နေမင်းကိုကိုက မနက်ဖြန် အဖေ ခေါ်လာခဲ့’

အဲဒီစကားကြောင့် နေမင်းကိုကို မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ တကယ် အပြစ်လုပ်တဲ့သူက ဒီလောက်ပြစ်ဒဏ်လေးနှင့် ပြီးသွားပြီး သူလို အကူ အညီပေးတဲ့သူကျတော့ အဖေ ခေါ်လာခဲ့ရမည် ဆိုတော့ တရားမျှတရဲ့ လား။

ထို့ကြောင့် စောဒကတက်သည်။

‘တီချယ် ကျွန်တော်က ပေါက်စီစားချင်လို့ စာလေးရေးပေးမိတာ အဲဒါကို မိဘ ခေါ်ခိုင်းတယ်။ တကယ်ပေးတဲ့ ကိုဦးကျတော့ ခုံပေါ်မှာပဲ မတ်တတ်ရပ်ခိုင်းတယ်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘နှင့်အဖေကို တွေ့ချင်လို့။ အဲလေ...လျှာမရှည်နဲ့ ခေါ်ခဲ့ဆိုခေါ်ခဲ့’
နေမင်းကိုကို ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။

ကိုဦးကလည်း စောဒကတက်သည်။

‘ဆရာမ ကျွန်တော် ရိုးရိုးပဲ မတ်တတ်ရပ်လို့ ‘ ဘူးလား’

‘မရဘူး။ နင်က စာမှာ ဘိတ်ချိုး နှာမှာ ထိပ်သီးဆိုတော့ ခြေတစ် ပေါင်ကျိုးရပ်မှရမယ်’

(၆)

ဒီလိုနှင့်...

အခန်းထဲဝင်လာသော မျက်မှန်နှင့်လူတစ်ယောက်ကြောင့် ဒေါ်ခင်မျိုးဝေ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားသွားသည်။

‘ဝင်ခွင့်ပြုပါ ဆရာမ’

‘အထဲရောက်နေပြီပဲရှင်...လာပါ။ ဟို...စာရေးဆရာဟင်းလင်း

မြင် ငည့် ဆိုတာ ထင်တယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဪ...ထိုင်ပါဦးရှင်’

ဒေါ်ခင်မျိုးဝေက သူထိုင်နေသောထိုင်ခုံကို တစ်ဝက်စာရွှေပေး

ပြီး ဧည့်ဝတ်ပြုသည်။

‘ကျွန်တော်က အဲဒီမှာ ထိုင်ရမှာလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ခုံက တစ်ခုပဲရှိတော့ တစ်ယောက်တစ်ဝက်

ပေါ့’

ဟင်းလင်းပြင်ညှိက ဒေါ်ခင်မျိုးဝေဘေးနားမှာ ပူးပူးကပ်ကပ်
ခင်ထိုင်လိုက်သည်။

ဒေါ်ခင်မျိုးဝေရင်တွေ ဒုတ်ဒုတ်ဒုတ်ဒုတ်နှင့်။

‘ဟို...ဆရာမ ကျွန်တော့်ကိုခေါ်တယ်ဆို။ ကျွန်တော့်သား ဘာ
ပြစ်တွေ လုပ်ထားလို့လဲ’

‘သိပ်ကြီးကြီးမားမား မဟုတ်ပါဘူးရှင် ရည်းစားစာ သူများကို
ဆေးပေးလို့။ နောက် အဲဒီလို မရေးပေးအောင် ဆုံးမခိုင်းဖို့ပါ’

‘ဪ...ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် အိမ်ရောက်ရင် ဖင်လှန်ပြီး သမ
ထိုက်ပါ့မယ်’

နေမင်းကိုကို မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

‘အဲဒီလောက်ကြီး မလိုပါဘူးရှင်။ ပါးစပ်နဲ့ ပြောရင် ရပါပြီ...
ဆို...ဒါနဲ့ ဆရာဝတ္ထုတွေ သိပ်ကောင်းတာပဲနော်’

‘ဘယ်ဝတ္ထုလဲဗျ’

‘မြောင်းထဲမှာ ပါတဲ့ အီးရယ်...ဓာတ်တိုင်သေးပန်းတဲ့ ကိုကို
ရယ်...သေနာမလေးရဲ့ချစ်သူရယ်တို့ပေါ့...ဆရာက ဟာသဝတ္ထုတွေရေး
တာ သိပ်ပြောင်မြောက်တာပဲနော်...ကျွန်မအပျိုဘဝကတည်းက ဆရာ
ခရေဇီ’

‘ဪ...ဟုတ်လား ဒါဆို အခု အဆိုဘဝကျရော’

‘ရှင်’

ဒေါ်ခင်မျိုးဝေမျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

‘ဆရာရယ်...ကျွန်မက အခုချိန်ထိ အပျိုကြီးပါပဲ’

‘ဪ...ဟုတ်လား မသိလို့ ဆောရီးပါ’

ဟင်းလင်းပြင်ငည့် ပြန်တောင်းပန်လိုက်ရာ ဒေါ်ခင်မျိုးဆေ နည်းနည်းစိတ်ကျေနပ်သွားသည်။

‘ရပါတယ်ရှင် ဒါနဲ့ အခု ဆရာ ဘာဝတ္ထုတွေ ရေးနေလဲ’

‘အဲ...အင်း’

ဟင်းလင်းပြင်ငည့်ဆိုသူ ဟိုဟိုဒီဒီလျှောက်စဉ်းစားရင်း နေမင်း ကိုကိုကို လှမ်းကြည့်သည်။

ထိုအခါ နေမင်းကိုကိုက သူ့ပါးစပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ရာ ဟင်းလင်းပြင်ငည့်က

‘ဪ...ဟို ပါးစပ်ထဲလက်ထည့်မယ် တဲ့’

‘ဟင်...ဝတ္ထုနာမည်ကြီးကလဲ ပါးစပ်ထဲ လက်ထည့်မယ်..တဲ့။ တစ်မျိုးကြီးပါလား’

အမှန်က ပါးစပ်ထဲရှိရာပြောလို့ သင်္ကေတပြတာကို အဓိပ္ပာယ် ကောက်လွဲသွားခြင်းဖြစ်သည်။

‘ကျွန်တော်လည်း ပါးစပ်ထဲပဲ ထည့်တတ်လို့ပါ။ အဲ..ဟုတ်ပါ ဘူး...ခေတ်မီအောင်ပေးထားတဲ့နာမည်ပါ’

‘ဪ...အဲဒီလိုလား ဒါဆို ကျွန်မ အားပေးမယ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့...ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦးနော်’

ဟင်းလင်းပြင်ငည့်က ပြောပြီး ထရန်ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်

‘ခဏနေပါဦးရှင်...ကျွန်မကို အမှတ်တရ လက်မှတ်လေး ထိုး ပေးသွားပါဦး’

‘ဪ...ဟုတ်ကဲ့ ဘယ်မှာထိုးပေးရမလဲ’

‘နဖူးမှာ အလေး...လက်ဝါးမှာ’

ဒေါ်ခင်မျိုးဝေက ပြောပြီး သူ့လက်ဝါးကို ဖြန့်လိုက်သည်။
ထိုအခါ ဟင်းလင်းပြင်ညှိက အနီးရှိဘောပင်နှင့် ဒေါ်ခင်မျိုးဝေ
ထက်ဝါးပေါ် ကောက်ခြစ်ပေးလိုက်တော့သည်။

‘လက်မှတ်က လှတယ်နော် ကြောင်ခြစ်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ’
‘ဟုတ်ကဲ့။ ထိုးပြီးပြီဆိုတော့ ကျွန်တော် သွားတော့မယ်နော်’
‘ဪ...ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ နောက်ထွက်မယ့်
အတ္ထုလည်း အားပေးဦးမယ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဟင်းလင်းပြင်ညှိ ဒေါ်ခင်မျိုးဝေဘေးမှ ထ၍ ပြန်ထွက်သွား
ရာ တစ်ခြမ်းလွတ်သွားသောထိုင်ခုံကို ဒေါ်ခင်မျိုးဝေက အပြည့်ပြန်ထိုင်
ဆိုက်သည်။

ဟင်းလင်းပြင်ညှိက ပြန်ခါနီး နေမင်းကိုကိုကို မျက်လုံးတစ်
ဖက် ခိုတ်ပြလိုက်ရာ နေမင်းကိုကိုကလည်း လက်မ ပြန်ထောင်ပြလိုက်
သည်။

ဒေါ်ခင်မျိုးဝေက မသိ။ သူ့ဖီးနှင့်သူ။

ဟင်းလင်းပြင်ညှိ လျှောက်ခြစ်သွားသော လက်မှတ်ကို ကြည့်
၍ ဖိလင်တက်နေသည်။

(၇)

ဒေါ်ခင်မျိုးဝေ အတန်းထဲဝင်လာကတည်းက မျက်နှာက ရှစ်
ခေါက်ချိုးနှင့်။

ရာသီဥတုအခြေအနေမကောင်းသောကြောင့် ကျောင်းသူကျောင်း
သားတွေအားလုံး ငြိမ်နေကြသည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပင် မုန်တိုင်းက စလာပြီ။

ဒေါ်ခင်မျိုးဝေ အသံမာမာကြီးနှင့် ထအော်သည်။

‘နေမင်းကိုကို ထစမ်း’

မုန်တိုင်းက သူ့ဆီ တည့်တည့်ဝင်လာတာမို့ နေမင်းကိုကို ရင်
တံထိတ်ထိတ်နှင့် ထရပ်လိုက်သည်။

‘နင်...ငါ့ကို ဘာလို့ လိမ်တာလဲ’

‘ဗျာ...တီချယ် ကျွန်တော် ဘာလိမ်လို့လဲ’

နေမင်းကိုကိုက နားမလည်သလိုမေးသည်။

‘ဟဲ့...ဘာလိမ်ရမလဲ။ မနေ့က နင်ခေါ်လာတာ စာရေးဆရာ
ဟင်းလင်းပြင်ညို ဆို’

‘ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဘာဟုတ်တာလဲ...စာရေးဆရာ ဟင်းလင်းပြင်ငည့်က ဆိုက်
ထားကော နင်းသလား’

‘ဗျာ’

‘ဗျာ မလုပ်နဲ့။ ဒီနေ့ ငါ ကျောင်းကိုလာတော့ စီးလာတဲ့ ဆိုက်
ထားက ဘယ်သူ့ဆိုက်ကားလဲ’

‘ဘယ်သူ့ဆိုက်ကားလဲ ဟင်’

‘နင့်အဖေ ဟင်းလင်းပြင်ငည့်ရဲ့ဆိုက်ကားပေါ့’

‘ဗျာ’

နေမင်းကိုကို ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။

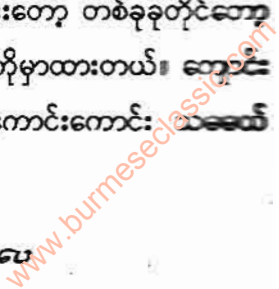
‘ငါ သူ့ကို အကုန်မေးပြီးပြီ။ နင်က သူ့ကို နင့်အဖေဟန်ဆောင်
ခိုင်းပြီး ကျောင်းခေါ်လာတာဆို’

‘ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်’

အမှုမှန် ပေါ်သွားပြီမို့...နေမင်းကိုကို ခေါင်းညိတ် ဝန်ခံလိုက်
သည်။ ဒေါ်ခင်မျိုးဝေကတော့ ဆွေဆွေခုန်လို့ပေါ့။

‘အမလေး ရှက်လိုက်တာနော်။ ငါ့မှာ ဆိုက်ကားသမားကို ဘေး
ခေါ်ထိုင်ပြီး အော်တိုရေးခိုင်းရတဲ့အဖြစ်...နေမင်းကိုကို နင် ဘာလို့ အဲ
ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ ပြောစမ်း’

‘ဟို...ဟို တီချယ်က အဖေ့ကိုခေါ်ခိုင်းတော့ တစ်ခုခုတိုင်တော့
မှားပဲဆိုပြီး မခေါ်ရဲလို့ပါ။ အဖေက ကျွန်တော့်ကိုမှာထားတယ်။ ကျောင်း
မှာ တစ်ခုခုအပြစ်လုပ်လို့ မိဘခေါ်ခံရရင် ကောင်းကောင်း သေ
ဆိုလို့ပါ’

ဟော့လိုင် - ၄၂

‘ဒါဆိုလဲ တခြားသူ ဟန်ဆောင်ခိုင်းပါလား ဘာလို့ ဆိုက်ကား
သမားကို ငှားရတာလဲ’

‘ပိုက်ဆံပေးပြီး ခိုင်းလို့ရတာ သူပဲ ရှိလို့ပါ တီချယ်’

ဒေါ်ခင်မျိုးဝေ မျက်နှာဘယ်သွားထားရမှန်းမသိတော့။

ဒေါသက နေမင်းကိုကိုပေါ် အစုလိုက် အပြုံလိုက် ကျရောက်နေ
ပြီဖြစ်သောကြောင့် ထားဝယ်ကြိမ်လုံးနှင့် ပညာပေးရန် ခုံပေါ်မှ လှမ်းယူ
လိုက်သည်။

‘တီချယ်’

‘ဘာလဲ’

‘ပေါက်စီ ဝယ်လာလားဟင်’

‘ပေါက်စီတော့ မရဘူး ဒါပဲ ရမယ်ဟဲ့’

နဂိုကတည်းက ဒေါသက အထွတ်အထိတ်ရောက်နေပါတယ်
ဆိုမှ ပေါက်စီလာမေးသဖြင့် ဒေါ်ခင်မျိုးဝေ ငမြေထိုးကို ကြိမ်လုံးနှင့်
လှမ်းပစ်လိုက်တော့သည်။

‘ဟား ဟား ဟား ဟား’

ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ မပြုံးဘဲ ဝါးလုံးကွဲ ရယ်ချလိုက်
သည်။

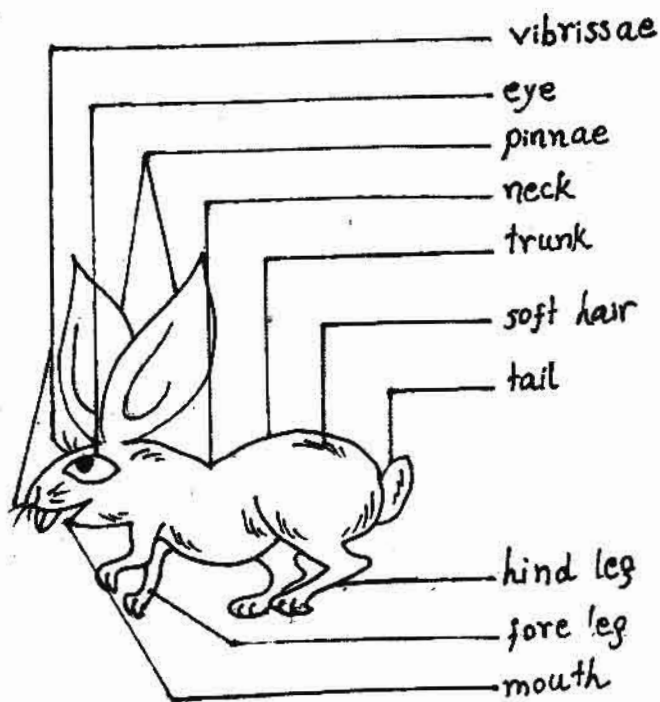

Fig. External features of the rabbit.

(၈)

‘ဟိ ဟိ’

ဒေါ်ခင်မိုးဝေ ဝိုက်ဘုတ်ပေါ်မှာ ယုန်ပုံ ဆွဲ၍ အညွန့်တပ်ပြီး ကြွေတွင် ကျောင်းသားများ၏ရယ်သံ တခွီခွီထွက်လာသဖြင့် နောက်လှည့် ကြည့်သည်။ ထိုအခါ သူ၏ချစ်တပည့်များက မျက်နှာတွေ ပြောင်စပ်စပ် ထင်နေသဖြင့် -

‘ဟဲ့...ဘာတွေ သဘောကျနေတာလဲ ငါ့ရုပ်က ဝှမ်းပုံနဲ့ အဲလေ သတ်မွန်မြင့်နဲ့ တူနေလို့လား’

ထိုအခါ ချစ်တပည့်ကျော်များက ရယ်ကြပြန်သည်။

‘ဟဲ့...ဘာတွေ ရယ်နေတာလဲ ပြောစမ်းပါဦး’

ဒေါ်ခင်မိုးဝေ၏ အမေးကို ကျောင်းသားတစ်ယောက် ထ၊ဖြေ သည်။

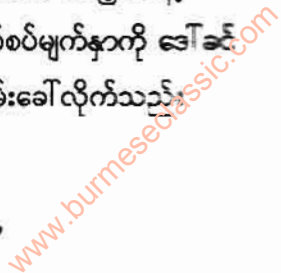
‘ဆရာမ ဆွဲထားတဲ့ ယုန်ပုံကို သူက ကြွက်လိုလို ရှည်လိုလိုနဲ့ ဆွဲ ပြောတယ် ဆရာမ ဟီး ဟီး’

ထိုကျောင်းသားက သူ့ဘေးနားမှသူငယ်ချင်းကို လက်ညှိုးထိုး၍ ဖြောသည်။ ဒေါ်ခင်မိုးဝေ မိမိလက်ရာကိုချီးကျူးခံလိုက်ရသဖြင့် တော် တော်ပျော်သွားသည်။

‘ငနာလေး...ကိုယ့်ဆရာမကိုယ် အဲဒီလောက် မမြှောက်နဲ့’

ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ၏ ပြောင်စပ်စပ်မျက်နှာကို ဒေါ်ခင် မိုးဝေ မခံနိုင်တော့သဖြင့် နေမင်းကိုကိုကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

‘ငမြေ့ထိုး’

‘ဗျာ..တီချယ် ကျွန်တော် ဘာအပြစ်လုပ်လို့လဲ’

‘ဟဲ့..နင့်ကို အပြစ်ပေးမလို့မဟုတ်ဘူး ယုန်ပုံ ဆွဲခိုင်းမလို့’

‘ဗျာ’

‘အေး..ဟုတ်တယ်။ ငါဆွဲထားတဲ့ ယုန်ပုံကိုဖျက်ပြီး အသစ်လာ ပြန်ဆွဲပေး’

ဒေါ်ခင်မျိုးဝေက နေမင်းကိုကိုကို စစ်ကူတောင်းလေပြီ။

‘ဟုတ်ကဲ့ တီချယ်’

နေမင်းကိုကိုက လက်စွမ်းပြရတော့မည် ဖြစ်သဖြင့် တက်ကြွစွာ စင်ပေါ် တက်သွားသည်။ ဒေါ်ခင်မျိုးဝေက နေမင်းကိုကိုကို ဆော့ပင်ပေးပြီး ထိုင်ခုံမှာ အေးအေးဆေးဆေးသွားထိုင်နေလိုက်သည်။

နေမင်းကိုကိုက ဒေါ်ခင်မျိုးဝေ၏ ယုန်လိုလို ရှဉ့်လိုလို ကြွက်လိုလိုပုံကိုဖျက်ပြီး ယုန်အသစ်ကို စတင်လိုက်သည်။

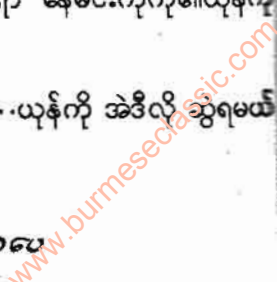
‘သား..ဟိုကောင်တွေ ပါးစပ် ပိတ်သွားအောင် အလှဆုံးလေး ဆွဲလိုက်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ တီချယ်။ လုံးဝ လန်းနေအောင် ဆွဲလိုက်မယ်’

‘ဟား ဟား ဟား ဟား’

နေမင်းကိုကို၏ယုန်ပုံ ပြီးသွားသောအခါ ပြောင်စပ်စပ်လုပ်နေသောကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ တဟားဟားရယ်ကုန်သဖြင့် ဒေါ်ခင်မျိုးဝေ ကြောင်ပြီး နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ နေမင်းကိုကို၏ယုန်ကို ပုံပါအတိုင်း တွေ့ရလေသည်။

‘ဟဲ့..ဟဲ့..ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ..ယုန်ကို အဲဒီလို ဆွဲရမယ်လို့ နင့်ကို ဘယ်သူသင်ပေးထားတာလဲ’

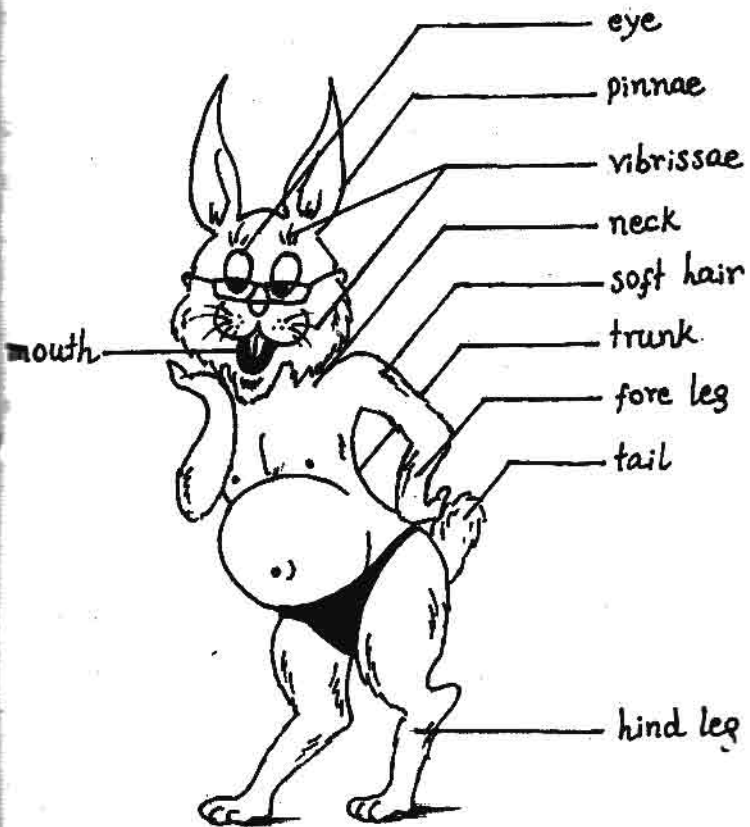

Fig. External features of the rabbit

‘ဪ...တီချယ်ရယ်...တီချယ်က အလှဆုံးဖြစ်အောင်ဆွဲ ဆို
တော့လည်း ကျွန်တော်က ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူးနဲ့ လှလှပပလေးဖြစ်အောင်
နီတီးလိုက်တာပါ’

‘ဟဲ့ နင့်ယုန်က မျက်မှန်တပ်ပြီး အတွင်းခံဘောင်းဘီဝတ်ထား
တဲ့အပြင် မေးထောက်ပြီး ပဲပေးနေတဲ့ပုံဆိုတော့ စာမေးပွဲမှာ အဲဒီအတိုင်း
ဖြေရင် စာစစ်တဲ့ဆရာက သူ့ကိုပြောင်ချော်ချော်လုပ်တယ်ဆိုပြီး အမှတ်
ပေးပါမလားဟဲ့’

နေမင်းကိုကို ဘာမှမပြောဘဲ စပ်ဖြဲဖြဲလုပ်နေသည်။

‘ငမ္ဘေထိုး...တော်တော်မျက်နှာပြောင်ချင်တဲ့ကောင် ကိုယ့်အပြစ်
ကိုယ် အဲဒီပုံကို ပြန်ဖျက်ပြီး ပုံနှိပ်စာအုပ်ထဲကအတိုင်း ကြည့်ဆွဲ’

‘ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့’

ကိုယ့်အတတ်နဲ့ကိုယ်စူးပြီမို့ နေမင်းကိုကို နှစ်ခါပြန်ဆွဲရတော့
သည်။ အဲဒါ...ဆယ်ကျောင်းသားတွေရဲ့ ပါးစပ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားခဲ့တဲ့
ငမ္ဘေထိုးရဲ့အတ္ထုပ္ပတ္တိထဲက တချို့တစ်ဝက်ပေါ့။

အဲဒီဘဝတုန်းက...အချစ် ဆိုတဲ့...အရာကို မတွေ့ခဲ့သေးတာ
အမှန်။

ပျော်ပျော်နေချင်တဲ့ ဗီလေးကလွဲပြီး စိတ်ထဲမှာ ဘာအရောင်
မှ မရှိခဲ့။

ဒီလိုနှင့် ၁၀တန်းကျောင်းသားဘဝကို ရမှတ် ၃၀၂နှင့် ကျော်ဖြတ်
ပြီး နှစ်နှစ်ဆိုသော အချိန်ကာလကိုပင် ရောက်ခဲ့လေပြီ။

(၉)

နေမင်းကိုကို တစ်ယောက်တည်း ကန်တင်းမှာထိုင်ပြီး မှိုင်နေစဉ် သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်ချလာသည်။

‘ဟေ့ကောင်...ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဆပ်ပြာသည် လင်ပျောက်တဲ့ ရုပ်နဲ့’

တင်ကိုက စတင်မေးလိုက်သည်။

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွာ အဖေ့အကြောင်း စဉ်းစားရင်း ဝမ်းနည်းလာလို့ပါ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မင်းအဖေ နောက်မိန်းမယူသွားလို့လား’
အောင်တူးက မေးသည်။

‘နောက်မိန်းမ ယူရင် ဖြေသာပါသေးတယ်ကွာ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကမှ စာရေးနေရင်း ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ပြီး ဆုံးသွားလို့’

‘ဪ...အဲဒါကြောင့် မင်း တစ်ပတ်လုံး ကျောင်းမလာတာကိုး ငါတို့လဲ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဦးနှောက်ကြောပြတ် သွားတာလဲ’

ဝင်းကိုက ကရုဏာသက်စွာ မေးသည်။

‘အဲဒီနေ့က အိမ်မှာ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ချက်စားကြတယ်လေ... ငါ့အဖေက သွေးတိုးလည်း ရှိတယ်။ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ငါးပွဲ ဆက်တိုက် စားပြီး မှိန်းနေတုန်း...ဘေးအိမ်က ကုလားမကြီးက ကလေးအမြွှာပူးမွေးတဲ့ အထိမ်းအမှတ် ဆိုပြီး ဒန်ပေါက်နဲ့ အုန်းထမင်း တစ်ပွဲစီ လာပို့သွားဒါ တယ်...သူ့အကြိုက်တွေပဲဆိုတော့ အဖေလည်း ထပ်တွယ်တာပေါ့။ [ထည်း ပြီးရော...ခေါင်းတွေ လေးလာတယ် ဆိုပြီး...ဇေတစ်လုံးချာရင်း စာရေးစားပွဲ ဝင်ထိုင်လိုက်တာ စာရွက်နဲ့ဘောပင်လည်း ထိရော...အဖေ ထည်း တစ်ခါတည်း ကိစ္စပြတ်ရောပဲ’

‘ကြားရတာ ငတ်လိုက်တာကွာ။ အဲလေ...စိတ်မကောင်းလိုက်တာကွာ။ အဲဒီတုန်းက မင်းက ဘာလို့ မတားတာလဲ’

အောင်တူးက နေမင်းကိုကိုကို အပြစ်တင်သလို မေးသည်။

‘အဖေ့ကိုတားဖို့ နေနေသာသာ ငါတောင် ခေါင်းမူးပြီး အိပ်ရာထဲက မထနိုင်ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ခြောက်ပွဲ စားလိုက်လို့’

‘မင်းပါ လိုက်သွားရမှာ။ အဲလေ...မင်းဘာမှမဖြစ်တာ ကံကောင်းတယ်’

တင်ကိုက ပြောသည်။

ဆောင်း ညပြာ သိုစာပေ

www.burmeseclassic.com

‘ငါက သွေးတိုးမရှိလို့ပေါ့ကွာ။ သွေးတိုးရှိရင် ငါ့ကို အခုလောက်ဆို မင်းတို့ မြင်ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး’

‘မမြင်ရတော့ မျက်စိနောက်သက်သာတာပေါ့..အဲလေ..မြင်တာ တော်သေးတာပေါ့’

နေမင်းကိုကိုက သူ့အိတ်ထဲမှဖိတ်စာတစ်စောင်ကို ထုတ်လိုက်သည်။

‘ရော...မင်းတို့အတွက် ဖိတ်စာ’

‘ဘာ ဖိတ်စာလဲ...မင်း မင်္ဂလာဆောင်တော့မလို့လား’

တင်ကိုက နေမင်းကိုကိုပေးသောဖိတ်စာကို ယူပြီး မေးသည်။

‘မင်းကြီးတော် မင်္ဂလာဆောင်ရမှာလား အဖေ့အသုဘ ရက်လည်ဖိတ်စာကွ။ ဖိတ်စာက မလောက်လို့ နှစ်ယောက်ပေါင်း တစ်စောင်ပဲမယ်..လာချင်လာ မလာချင်နေ’

‘အဲဒီလို ဖော်ဖော်ရွေရွေဖိတ်တော့လည်း လာရတာပေါ့ကွာ’
အောင်ထူး ဝင်ပြောသည်။

‘လာမယ်ဆိုရင် မနက်ဖြန်မှလာနဲ့။ အခု ငါ အိမ်မှာလုပ်စရာတွေတွေရှိသေးလို့ ပြန်တော့မယ်’

‘အေး..အေး..ဒါနဲ့ မင်းရက်လည်..အဲလေ..မင်းအဖေ ရက်လည် ဘာကျွေးမှာလဲ’

‘အုန်းထမင်းနဲ့ ဝက်သားဟေ့ ရှင်းပြီလား’

အောင်ထူး၏အမေးကို နေမင်းကိုကိုက ရွဲ့ပြောပြီး ထထွက်သွားလေသည်။

‘ကောင်းလိုက်တာကွာ ငါ့အကြိုက်တွေပဲ ရှုလွတ်’

အောင်ထူးက နှုတ်ခမ်းကို သပ်၍ ကျန်ခဲ့သည်။

‘ဟေ့ကောင် မင်းကရော သူ့အဖေနောက်လိုက်ချင်လို့လား မင်း
ကို ရွဲပြောနေတာကွဲ့’
တင်ကိုက အောင်ထူးပခုံးကို ပုတ်၍ပြောမှ သဘောပေါက်သွား
သည်။

‘ဖွဟဲ့...လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ’

နေမင်းကိုကို မျက်နှာစူပုတ်ပုတ်နှင့် ကားဂိတ်ကိုထွက်လာသည်။

‘ဘယ်လိုကောင်တွေလဲ မသိဘူး ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ အဲဒါ
ကြောင့်လည်း ငါနဲ့ပေါင်းလို့ရတာ’

နေမင်းကိုကို ကားစီးရန် အကြွေကို သူ့အိတ်ထဲမှာ နှိုက်ရှာရင်း
ဆက်လျှောက်လာသည်။ ခေါင်းငုံ့ပြီးအကြွေရှာရင်း ရှေ့မှာ တည့်တည့်ဝင်
လာသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မမြင်။

ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီမိန်းကလေးကလည်း မိုးပေါ်ကို မော့ကြည့်
ပြီး လျှောက်လာသည်။

နှစ်ယောက်လုံး မမြင်တော့...မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်တိုက်မိကြပြီ
ပေါ့။

‘ဒုန်း’

‘အမလေးတော့’

အော်သံနှင့်အတူ ကောင်မလေးက နောက်ပြန်လန်ပြီး လဲကျ
လိုဖြစ်သွားသည်။

‘ဟင်...ရှင်...လူတစ်ယောက်လုံး မမြင်ဘူးလား ဘယ်လိုဖြစ်
နေတာလဲ’

မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့်ရန်တွေ့လာသဖြင့် နေမင်းကိုကို ပြန်တောင်
ဝန်ရသည်။

‘ဆောရီးပါဗျာ...ကျွန်တော် အောက်ကို ကြည့်နေလို့ပါ’

‘ဘာ...ရှင် မိုက်ရိုင်းလှချည်လား’

‘ဟာ..မဟုတ်ဘူးလေ အောက်ကိုငုံပြီး ပိုက်ဆံရှာနေလို့လို့ပြော

တာ။ ခင်ဗျားကို ကြည့်တာမဟုတ်ဘူး’

တော်သေးတယ် ရှင်းပြလိုက်လို့..။ ဗမာစကားက အတော်ရှုပ်

သည်။

‘နေစမ်းပါဦး ကျွန်တော့်ကိုသာ ပြောနေ..ခင်ဗျားကရော မမြင်

ဘူးလား’

‘အဲ...ကျွန်မက အပေါ်ကို မော့ကြည့်နေလို့’

မိုးပေါ်ကို လက်ညှိုးထိုး၍ သူမကပြောသည်။

‘နေစမ်းပါဦး...အပေါ်မှာ ဘာရှိလို့လဲ’

နေမင်းကိုကိုက မိုးပေါ်ကို မော့ကြည့်ပြီးမေးသည်။

မေးသာ မေးရသည်။ အပေါ်မှာ ဘာမှမရှိ။ နေပူတာပဲ ရှိသည်။

‘အပေါ်မှာတော့ ဘာမှမရှိပါဘူး ကျွန်မက နေပူထဲသွားရင် နှာ

ခေါင်းသွေးလျှံတတ်လို့ ခေါင်းမော့ပြီး လျှောက်နေတာ’

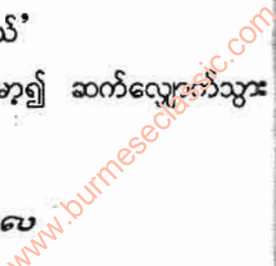
‘ဪ...ဟုတ်လား အဲဒါဆိုလည်း ဆက်သွားပါဗျာ တော်ကြာ

ကျွန်တော့်ကြောင့် ခင်ဗျား သွေးလျှံနေဦးမယ်’

‘ဟုတ်..သွားပြီနော် နောက်မှတွေ့မယ်’

ကောင်မလေးက ပြောပြီး..ခေါင်းမော့၍ ဆက်လျှောက်သွား

သည်။

နေမင်းကိုကို သူ့ကို ကြည့်ပြီး ရယ်လိုက်သည်။

‘ဘယ်လိုလဲဟ နောက်မှတွေ့မယ်ပြောသွားသေးတယ် တစ်ခါ နှလုံး မမြင်ဖူးဘဲနဲ့’

နေမင်းကိုကို သူ့သွားရမည့်လမ်းကြောင်းကို ဆက်လျှောက်မည် ဖြစ်စဉ်..

‘ဟဲ့ ငါမြွေထိုး’

နာမည်ပြောင် ခေါ်ခဲလိုက်ရသဖြင့် အံ့သြပြီး လှည့်ကြည့်လိုက် ရာ...

‘ဟာ...နင်...နင် ဇာခြည်လင်း’

ဟုတ်ပါသည်။

သူ့ဆီတန်းတန်းမတ်မတ်လျှောက်လာသည်က ၁၀တန်းကျောင်း သားဘဝက ဝိုက်ဘုတ်ပေါ်မှာ ပန်းချီဆွဲပေးခဲ့သော ဇာခြည်လင်း ဖြစ် သည်။

ဘေးမှာလည်း အဖော်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါသည်။

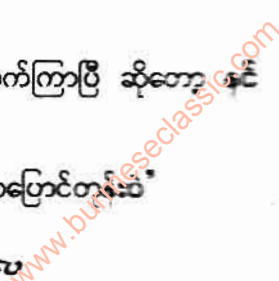
‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ မတွေ့ရတာကြာပြီနော်’

အခုလို ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်ဆုံရသောအခါ နေမင်းကိုကို ဝမ်းသာသွားပါသည်။

ဘေးနားမှာပါလာသည့် အဖော်မိန်းကလေးကလည်း လှတပတ လေးဆိုတော့ ပိုပြီး ဝမ်းသာသွားသည်။

‘အေးဟာ...မတွေ့ရတာ နှစ်နှစ်လောက်ကြာပြီ ဆိုတော့ နင် အသားတွေ ပိုမည်းလာတယ်နော်’

‘ခွေးကောင် နင်က အရင်လို မျက်နှာပြောင်တယ်နော်’

ပါးပေါ်မှာ သနပ်ခါးလေးနဲ့
မြောက်စရာ တောင်းလျှော်တာကွာ

ဟော့လိုင်း - ၅၂

ဘေးအန္တရာယ်မှ ကောင်မလေးကတော့ ရယ်နေသည်။

ရယ်လိုက်မှ ပိုလှသည်။ ပဲရစ်ဟိလ်တန်လိုလို မိုးယုစံလိုလို။

‘နင့် ငါ့ကို ဘယ်လိုတွေ့တာလဲ’

‘ခုန နင် ဟိုကောင်မလေးနဲ့စကားပြောနေကတည်းက ဘယ်

သူလဲ နင့်ရည်းစားလား’

‘ဟုတ်တယ်...အဲ...ဟုတ်ပါဘူး တစ်ခါမှတောင် မမြင်ဖူးပါဘူး

ဟာ...ဝင်တိုက်မိသွားလို့ တောင်းပန်နေတာပါ’

‘ဪ...အဲဒီလိုလား မသိပါဘူး’

‘အေး...ဒါနဲ့ နင်ဘယ်သွားမလို့လဲ’

‘ငါတို့ ကန်တင်းသွားထိုင်မလို့ဟ နင်ကော’

ပထမရည်ရွယ်ချက်က အိမ်ပြန်ရန် ဖြစ်သော်လည်း မတွေ့ရ
တာ ကြာပြီဖြစ်သောသူငယ်ချင်းနှင့်တွေ့ချင်တာက တစ်ပိုင်း၊ ကောင်မ
လေးလှလှလေးနှင့်အတူထိုင်ချင်တာက တစ်လုံး၊ ဖွန်ကြောင်ကြည့်ချင်
တာက တစ်စိတ်ကြောင့် ဦးတည်ချက်ပြောင်းလိုက်ရတော့သည်။

‘ငါလည်း ကန်တင်းသွားမလို့ဟ’

‘ဟင်...ကန်တင်းက ဟိုဘက်မှာမဟုတ်ဘူးလား’

ကန်တင်းကို ကျောပေးပြီး ထွက်လာသည့်သူက ကန်တင်းသွား
မလို့ဆိုတော့ ဇာခြည်လင်း ကြောင်သွားသည်။ နဂိုကတည်းက ကြောင်
တောင်တောင်ရယ်။

‘ဪ...အေး ဘယ်ကန်တင်းထိုင်ရင် ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစား
ရင်း လျှောက်လာတော့ ကန်တင်းကို ကျော်သွားတာ မသိလိုက်ဘူး’

‘ဘယ်ကန်တင်းမှ မထိုင်နဲ့ ငါတို့နဲ့လိုက်ထိုင်’

‘OK’

ဒီဝှင်စောင့်နေတာမို့ အကြိုက်ဖြစ်သွားသည်။

ဒီလိုနှင့် အမည်မဖော်လိုသော ကန်တင်းမှာ ထိုင်ကြတယ် ဆို

ပါတော့။

‘နင် ဘာမေဂျာယူထားတာလဲ ငမြေထိုး’

‘ငါက Law နင်ကော’

‘ငါက chemistry’

‘ဒါနဲ့ သူကရော’

နေမင်းကိုကိုက ဇာခြည်လင်းရဲ့ ဘေးနားမှ အလှပဂေးလေးကို

မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူမက ထောပတ်သီးဖျော်ရည်ကိုသာ အာရုံစိုက်ပြီး သောက်နေ

သည်။

‘သူက ငါနဲ့ တစ်ခန်းတည်းပဲလေ... မိတ်ဆက်ပေးရမယ်။ သူ့

နာမည်က နေကြာပွင့်...တဲ့။ ငါက သူနဲ့ပဲတွဲတာ’

အလိုက်သိသည့် သူငယ်ချင်းကြောင့် နာမည်လှလှလေးကို သိ

ခြင့်ရသွားသည်။

စိတ်ထဲမှာလည်း ဇာခြည်လင်းကို ကျေးဇူးတင်လိုက်မိသည်။

ထပ်၍ မိတ်ဆက်ပေးမည့်အချိန်ကို မစောင့်နိုင်တော့။

‘တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကျွန်တော့်နာမည် နေမင်းကိုကိုပါ

နောက် လမ်းတွေ့ရင်လည်း ခေါ်လို့ရပါတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

နေကြာပွင့်က တစ်လုံးတည်းပြောပြီး ပြုံးပြလိုက်သည်။

အဲဒီလို အေးတိအေးစက်နိုင်တာလေးကပင် သူ့အတွက် နွေးထွေး
နေသည်။

‘အဟမ်း...အဟမ်း...ဖြေးဖြေးပြောပါ နေမင်းကိုကိုရယ် ငါ့မျက်
နှာလည်း တက်နင်းမိပါဦးမယ်’

ဇာခြည်လင်းက နောက်လိုက်သဖြင့် နေမင်းကိုကို ရှက်ရယ်ရယ်
လိုက်သည်။

နေကြာပွင့်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ပါးစပ်မှာ ထောပတ်သီး
ဖတ် ပေလို့။

‘ဟို...တစ်ခုပြောမယ် စိတ်မဆိုးနဲ့နော်’

နေမင်းကိုကိုစကားကြောင့် နေကြာပွင့် ကြောင်သွားသည်။ သူ
ကတော့ နဂိုကြောင်တာ ဟုတ်ပုံမရ။

‘ဘာ...ဘာများလဲ မသိဘူး’

‘နေကြာရဲ့ပါးစပ်မှာ ထောပတ်သီးဖတ်ကြီး ကပ်နေတယ်’

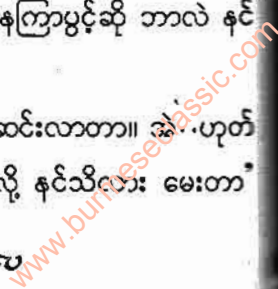
ထိုအခါမှ နေကြာပွင့် သဘောပေါက်ပြီး တစ်ရှူးယူ၍ နှုတ်ခမ်း
ကို သုတ်လိုက်သည်။

တစ်ရှူးမှာ ခပ်ဖျော့ဖျော့ပန်းရောင် နှုတ်ခမ်းနီလေးက စွန်းကုန်
သည်။ အဲဒီတစ်ရှူးကို လုံး၍ ဘေးနားမှာချထားလိုက်သည်။

‘ဪ...ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ်။ သူက ဘယ်သူလဲ နင်သိလား’

‘ဟင်...နင်ပဲ မိတ်ဆက်ပေးပြီးတော့ နေကြာပွင့်ဆို ဘာလဲ နင်
စိတ်ဖောက်ပြန်သွားတာလား’

‘ဟုတ်တယ် မနေ့ကမှ အရူးထောင်ကဆင်းလာတာ။ အဲ...ဟုတ်
ပါဘူး၊ ငါပြောတာက သူက ဘယ်သူ့တူမလဲလို့ နင်သိလား မေးတာ’

‘ဘယ်သိမှာလဲဟ သူ့ကိုတောင် နင်မိတ်ဆက်ပေးမှသိတာလေ’
အခြည်လင်း ဘာတွေ လာမေးနေလဲ မသိဘူးဟု တွေးလိုက်
သည်။ ဒီကုလားမ စိတ်မှမှန်သေးရဲ့လား မသိ။

‘အေး...သူက ငါတို့ ဆယ်တန်းပြဆရာမဒေါ်ခင်မျိုးဝေရဲ့တူမ
လေ’

‘ဟင်’

နေမင်းကိုကို အခုမှ တကယ် အံ့ဩသွားသည်။ တိုက်ပဲ တိုက်
ဆိုင်လွန်းသည်ဟု ဆိုရမလား။ တီချယ်နှင့် ရေစက်မကုန်သေး၍ တီချယ်
တူမနှင့် လာဆုံသည်။

‘ဪ...လက်စသတ်တော့ နေကြာက တီချယ်တူမကိုး။ အဲဒါ
ကြောင့် လှနေတာ’

နေမင်းကိုကိုစကားကြောင့် နှစ်ယောက်လုံးမျက်ခုံးပင့်သွားသည်။
သူကလည်း အလာချည်းပဲကိုး။

‘နေကြာ...သူ့ကိုတော့ လျှော့မတွက်နဲ့နော် စာရေးဆရာရဲ့သား’
‘ဟုတ်လား’

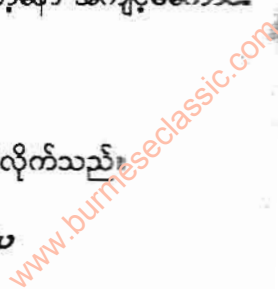
နေကြာပွင့်က မျက်လုံးလေးဝင့်၍ ကြည့်သည်။

‘ပန်းချီလည်း ဆွဲတတ်တယ်ဆိုတာ ထည့်ပြောလိုက်ဦးလေ။ နင့်
မို့ကို ငါ ဝိုက်ဘုတ်ပေါ်မှာ ဆွဲပေးခဲ့တုန်းက ဘယ်လောက်လှလဲ’

‘ခွေးကောင် အဲဒီကိစ္စ ထပ်မပြောနဲ့တော့နော် အကျင့်မကောင်း
တဲ့ကောင်’

‘ဟုတ်ပါပြီ...ဟား ဟား ဟား’

နေမင်းကိုကို ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လိုက်သည်။

ဟော့လိုင် - ၅၆

နေကြာပွင့်ကတော့ နားမလည်သည့် မျက်ဝန်းတွေနှင့်။

အင်းပေါ့လေ...သူက အဲဒီပုံမှ မမြင်ဖူးပဲကိုး။

နောက်ကြုံမှ ပြဦးမည်။

‘ဪ...ဒါနဲ့ နင့်အဖေကော ကျန်းမာရဲ့လား’

ဇာခြည်လင်းရဲ့အမေးကြောင့် ဖျပ်ခနဲ အဖေ့ကို သတိရပြီး ရင်

ထဲမှာ ဆို့နှင့်သွားသည်။

‘ဇာခြည်လင်းရယ်...နင်မေးတာ သိပ်ကိုနောက်ကျသွားပြီဟာ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် နင့်အဖေ ဆုံးသွားလို့လား’

‘ဟာ...နင်ကလဲ မဦးမချွတ်’

‘မ...မဟုတ်ဘူးလားဟင်’

‘မနက်ဖြန်ရက်လည်’

‘ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဟယ်’

‘ဒါနဲ့ ကိုနေမင်းကိုကိုရဲ့အဖေက ဘယ်သူလဲဟင်’

နေကြာက နေမင်းကိုကိုကို စိတ်ဝင်တစားမေးသည်။

‘စာရေးဆရာ ဟင်းလင်းပြင်ငည့်ပါ’

‘ဪ...ဟာသစာရေးဆရာပဲ တော်တော်ပေါတာပဲနော်’

‘ဗျာ’

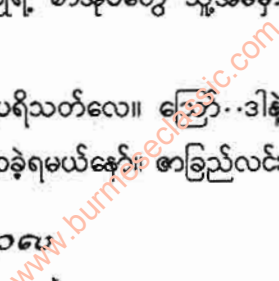
‘အဲ...မဟုတ်ပါဘူး အန်တီခင်က ဟာသဝတ္ထုသိပ်ကြိုက်တာ

အဲဒါကြောင့်...စာရေးဆရာဟင်းလင်းပြင်ငည့်ရဲ့ စာအုပ်တွေ သူ့အိမ်မှာ

တော်တော်ပေါတာပဲလို့ ပြောတာပါ’

‘ဟုတ်တယ်...တီချယ်က အဖေ့ရဲ့ပရိသတ်လေ။ ဪ...ဒါနဲ့

မနက်ဖြန် ရက်လည်ကျရင် နေကြာလည်း လာခဲ့ရမယ်နော်။ ဇာခြည်လင်း

နဲ့ အတူလာခဲ့ပေါ့...ဖိတ်စာက ကုန်သွားလို့ ကျွန်တော် ပါးစပ်နဲ့ပဲ ဖိတ် လိုက်တော့မယ်...တီချယ်ကိုလည်း ခေါ်ခဲ့လေ'

နေကြာပွင့်က တစ်ချက် စဉ်းစားနေသောကြောင့် နေမင်းကိုကို ဇာခြည်လင်းကို စစ်ကူတောင်းသည်။

'ဟဲ့...ဇာခြည်လင်း မနက်ဖြန် နင်လာခဲ့နော်...ငါ့မှာ ဖိတ်စရာ နင်တို့ပဲရှိတာ ပြီးတော့...သူ့ကိုလည်း ခေါ်ခဲ့။ နင် ဝိုင်းပြောပေးပါဦး' နေမင်းကိုကို၏တိုက်တွန်းမှုကြောင့် ဇာခြည်လင်းလည်း မနေနိုင် တော့။

'ဟုတ်ပါတယ် နေကြာရယ် လိုက်ခဲ့ပါ...ဟိုရောက်ရင် နင်ကြိုက် တဲ့ မုန့်ဟင်းခါး စားရမှာပေါ့'

'နင်ကလဲ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ သူများအဖေ ရက် လည်မှာ' .

နေကြာပွင့်ကမှ အသိတရားရှိသေးသည်။

ဇာခြည်လင်းက အထူအပါး နားမလည်သည့်ဟာမ။

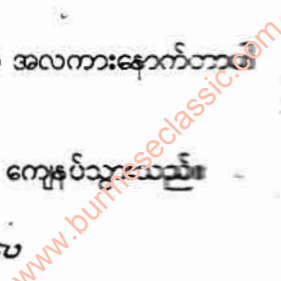
'အဲဒါသာ ကြည့်တော့ နေကြာရေ...ဇာခြည်လင်းက နေကြာ လောက်တောင် စဉ်းစားဉာဏ်မရှိဘူး'

အဲဒီလိုပြောတော့ ဇာခြည်လင်း နှုတ်ခမ်းစူသည်။ သူ့မျက်နှာနှင့် ဘယ်လိုမှ ကြည့်မကောင်း။

'နင်နော် ငါမလာဘဲ နေလိုက်မှာ'

'ဟိုး ဟိုး အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ဟာ ငါက အလကားနောက်တာပါ' ဘာခဲ့နော်'

အဲဒီလိုပြန်ချောလိုက်မှ ဇာခြည်လင်း ကျေနပ်သွားသည်။

ဟော့လိုင် - ၅၈

မချော့လို့ မရ...သူ မလာရင်...နေကြာပွင့်လည်း ပါလာမှာ
မဟုတ်။

‘ငမြေ့ထိုး...ငမြေ့ထိုး နင့်အကြံ ငါသိတယ်နော်’

ဇာခြည်လင်းက နေကြာပွင့်ကို မျက်ရိပ်ပြု၍ပြောသည်။ နေမင်း

ကိုကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး မေးသည်။

‘ဘာအကြံလဲဟ’

‘နင့်ကိုယ်နင် သိမှာပေါ့’

အဲဒီအချိန်မှာ တင်ကိုနဲ့အောင်ထူး ကန်တင်းမှ ထွက်လာပြီး နေ

မင်းကိုကိုကို တွေ့သွားသည်။

‘ဟာ...ဟေ့ကောင် ဟိုမှာ နေမင်းကိုကိုကွ’

‘အေး ဒီကောင် ငါတို့ကို ပြန်မယ်ပြောပြီး...ကောင်မလေးနှစ်

ယောက်နဲ့ လာကြည့်နေတာကွ သွားမယ် ဟေ့ကောင်’

အောင်ထူးနဲ့တင်ကို သူတို့ကန်တင်းထဲ ဝင်ချလာသဖြင့် နေမင်း

ကိုကို စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ အတော်အလိုက်ကန်းဆိုးမသိတဲ့ နှစ်ကောင်။

‘ဟေ့ကောင် မင်းက ငါတို့နှစ်ယောက်ကို မလိုမဲ့တပတ်လုပ်ပြီး

ပြန်မယ်ပြောတာ ဒီအကြံနဲ့ကိုးကွ’

ရှေ့မကြည့်နောက်မကြည့် ရမ်းသမ်းစွတ်ပြောသော တင်ကို ကို

ပါးပိတ်ရိုက်ချင်စိတ်ပေါက်သွားသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူးကွာ...ငါ သူတို့ကို အဖေ့ရဲ့ရက်လည် ဖိတ်နေတာ

ပါ’

တင်ကိုနဲ့အောင်ထူးက ခုံနှစ်ခုံဆွဲ ဝင်ထိုင်ရာ စားပွဲယိုးလေးက

အနားရောက်လာသည်။

‘အစ်ကိုတို့ ဘာမှာမလဲ’

‘မမှာတော့ပါဘူး ညီလေးရာ..အစ်ကိုတို့က အခုလေးတင် စားပြီးထွက်လာတာ’

‘ဘာစားတာလဲ ပဲကြီးလှော်လား’

နေမင်းကိုကိုက ဝင်နောက်သည်။

‘မဟုတ်ဘူး သကြားလုံး အာ..ယောင်ကုန်ပါပြီ မင်း အသာနေစမ်းပါကွာ’

အောင်ထူးက မမှာဟုဆိုသောကြောင့် စားပွဲထိုးလေး ပြန်ထွက်သွားသည်။

‘နေမင်း သူတို့က မင်းသူငယ်ချင်းတွေလား မိတ်ဆက်ပေးလေ’

အောင်ထူးက နေကြာပွင့်ကို မြင်၍ ဒီလိုမိတ်ဆက်ခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။

ဇာခြည်လင်း တစ်ယောက်တည်းဆို ဆိုင်ထဲတောင် ဝင်လာမှာ မဟုတ်။

နေမင်းကိုကို မိတ်ဆက်မပေးချင် ပေးချင်နှင့် ဆက်ပေးလိုက်ရသည်။

ဒီလိုနှင့် သူတို့ငါးယောက် ခင်မင်သွားခဲ့သည်။ အောင်ထူးနဲ့တင်ကိုက အတင်း ခင်အောင်လုပ်တာလည်း ပါတာပေါ့။

အဓိကကတော့ နေကြာပွင့်လို ဖွံ့ထွား စွင့်ကားနေတဲ့ လေးလေးရဲ့အလှမှာ ဝတ်ရည်စုပ်ချင်နေတဲ့ ပိတုန်းနှစ်ကောင်ဆိုတာ သူတို့

ဇွတ်လုံးတွေကြည့်တာနှင့် နေမင်းကိုကိုက သိသည်။

ဟော့လိုင် - ၆၀

တော်သေးတာက နေကြာပွင့်က အဲဒီလောက်မဟုတ်ဘဲ အေးတိ
အေးစက်ဆက်ဆံနေလို့ တော်တော့သည်။

ယောက်ျားလေး ဆိုတာ ကိုယ်စိတ်ဝင်စားမိတဲ့ မိန်းကလေးကို
ဘယ်သူနဲ့မှ ပရောပရီမရီစေချင်တာ သဘာဝပဲမဟုတ်လား။

မြန်မာစံတော်ချိန် ဖယ်ရီထွက်ခါနီးအချိန်မှာ သူတို့စကားဝိုင်းကို
လက်စသတ်ပြီး ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။

ထွက်ခါနီးမှ နေကြာပွင့်ရဲ့နှုတ်ခမ်းနီစွန်းပေနေသော တစ်ရှူးလုံး
လေးကို ဘယ်သူမှမသိအောင် ကောက်ယူပြီး အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။
အိမ်ရောက်မှ အရူးထပြီး အဝကြည့်မည်လေ။

(၁၀)

တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ အင်အားပြင်းငလျင်တစ်ခုဟု ဆိုရ
မည်ထင်သည်။

ကိုယ့်ကို တစ်သက်လုံးရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့သော ဖခင်အရင်း ဆုံး
ပါးသွားတာကို စိတ်ထဲမှာမေ့နေပြီး ခဏတွေ့လိုက်ရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ကို တမ်းတမ်းတတဖြစ်နေမိတဲ့သူကို သားဆိုးသားမိုက်ဟု ဆိုလို
တ ဆိုလေတော့။

ငလျင်ဒဏ်က ရုန်းမထွက်နိုင်တဲ့ အချစ်ဒုက္ခသည်မို့ မေတ္တာကို
ထမင်းထုပ်သလိုထုပ်ပြီးလာပို့လျှင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိမ့်မလဲ။

အဖေ့ရဲ့ရက်လည်မှာ လာရောက်စားသုံးတဲ့ ဧည့်သည်ကို ပန်း
တန်ထဲ မုန့်ဟင်းရည်ထည့်ပေးရမည့်အစား အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ပေး
သည်အထိ စိတ်အာရုံကို ညှို့စားချက်က ပြင်းထန်သည်။

အဲဒီတော့ အဲဒီဧည့်သည်ကို သူ့အင်္ကျီအစားပြန်ပေးပြီး ဘာမှ
လိုက်ရသည်ပေါ့။

ဟော့လိုင် - ၆၂

အဖေမရှိတော့ အဖေ့ကိုယ်စား သူ့ဘဝဆက်လက်အသက်ရှင်
ရပ်တည်ဖို့ ခံဝန်ကတိထိုးထားသော အဘွားကတော့ ပြောပါသည်။

‘သား နင့်စိတ်တွေ ဘယ်ရောက်နေလဲတဲ့’

‘ဘယ်ရောက်ရမလဲ အဘွားရယ်...န့လုံးသားရဲ့ခိုနားရာ အိုအေ
စစ်လေးတစ်ခုဆီပေါ့’

လို့ ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း တကယ်ပြောဖြစ်သည်က

‘အပြင်ကို ငေးလိုက်မိလို့ပါ အဘွားရယ်’

ငေးမှာပေါ့.....

အပြင်မှာရောက်လာတာက ဒေါ်ခင်မျိုးဝေနှင့်အခြည်လင်းအပြင်
သူမျှော်လင့်တောင့်တနေတဲ့ နေကြာပန်းလေး။

အင်္ကျီကိစ္စပြီးတော့မှ ဒေါ်ခင်မျိုးဝေတို့ ဝိုင်းထဲဝင်ကာ လိုလေ
သေးမရှိ ဧည့်ခံတော့သည်။

‘တီချယ် မတွေ့ရတာကြာပြီနော်...ကျွန်တော်က တီချယ်ကို
အချိန်တိုင်း သတိရနေတာ’

ဒေါ်ခင်မျိုးဝေကတော့ မျက်နှာမကောင်း။

‘သားရယ် တီချယ်ဆို သားကို ပိုတောင်သတိရတာပေါ့...ဆယ်
တန်းအောင်စာရင်း ထွက်ပြီးကတည်းက...သားက တီချယ်အိမ်တောင်
မလာဘဲကိုး။ အခု သားအဖေသေတယ်ဆိုတာတောင် တူမလေးနေကြာ
ပြောမှ သိရတာ။ တူမလေးက တီချယ်နဲ့အတူ နေနေတာလေ။ သူ့အဖေ့
အမေက နိုင်ငံခြားထွက်ပြီး စီးပွားရှာနေလို့ လောလောဆယ် တီချယ်က
ခေါ်ထားတာ’

‘ဪ...ကျွန်တော့်မှာ အခုဆို အဖေမရှိတော့ အဘွားနဲ့ပဲ နေရ

တယ်လေ။အဲဒီတော့ တီချယ့်ကို ကိုယ့်ရဲ့မိဘလို အဒေါ်အရင်းလို သဘော
ထားပြီး နောက်ဆို လာလည်မယ်နော် တီချယ်'

'အေး...အေး...ကောင်းတာပေါ့'

သူက သူ့အကြံနှင့်သူ။

ရွှေစွန်ညိုက ဘာကိုလိုလို့ ဝဲချင်တယ် မသိသော ဒေါ်ခင်မျိုးဝေ
စာတော့ ပြုံးပြီး သဘောတူလိုက်သည်။

နေကြာပွင့်လေးကတော့ မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်ထဲ မျက်နှာဝင်သွား
မှာ စိုးရသည်။

ဒါကြောင့် ဇာခြည်လင်းက မုန့်ဟင်းခါး ကြိုက်တယ်လို့ ပြောခဲ့
တာကိုး။

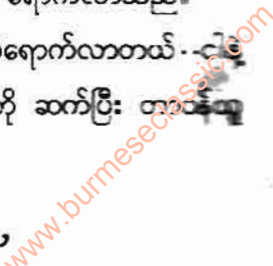
'နေကြာ ဘာမှ အားမနာနဲ့နော် အဝစား၊ ကုန်ရင်ထပ်ထည်ကိုး
မယ် သိလား...ဒီမုန့်ဟင်းခါးက မြောင်းမြလက်ရာ...အဘွားက မြေလည်း
သူလေ'

နေကြာပွင့်က ဘာမှမပြော။ ခေါင်းလေးသာ ညိတ်ပြလိုက်တာစီ
သည်။ အဲဒီအချိန်မှာ အဘွားက သူတို့ဝိုင်းနားရောက်လာ၍ အဘွားနှင့်
စိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

အဘွားက နေကြာပွင့်လေးကို မြင်မြင်ချင်း မြေးတော်ချင်စိတ်
ခေါက်သွားမည်ထင်သည်။ (ဖြစ်ချင်တာ ပြောရတာလေ)

အဲဒီအချိန်မှာ အဖျက်သမားနှစ်ကောင် ရောက်လာသည်။

'နေမင်း အပြင်မှာ ဧည့်သည်တွေ ထပ်ရောက်လာတယ်...ငါ့
သိဘူး။ မင်း သွားဧည့်ခံလိုက်...ငါတို့ ဒီဝိုင်းကို ဆက်ပြီး တာဝန်
ထားလိုက်မယ်'

ဟော့လိုင် - ၆၄

အရေးကောင်းတုန်း ဒိန်းဒေါင်းလာဖျက်သောကြောင့် တင်ကိုကို အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ခြေထောက် တက်နင်းရင်း ထွက်သွားလိုက်သည်။

အကုသိုလ်များ ဝင်ချင်တော့ ခြေထောက်အနင်းခံလိုက်ရသော တင်ကို...နေမင်းကိုကိုကို ဆောင့်တွန်းလိုက်ရာ ဟန်ချက်ပျက်ပြီး တစ်ဖက်ပိုင်းမှာစားနေသော အဘိုးကြီးကိုဝင်တိုက်မိသဖြင့်...ပါးစပ်ထဲထည့်ရန်ပြင်နေသော မုန့်ဟင်းခါးဖွန်း အဘိုးကြီးအာခေါင်ကို ထိုးမိသွားသည်။

‘အား’

နေမင်းကိုကိုလည်း အရှိန်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ စားပွဲပိုင်းပေါ် လဲကျမလိုဖြစ်သွားသောကြောင့် ထောက်မိထောက်ရာ လက်ထောက်လိုက်ရာ အဘိုးကြီးနှင့်အတူ မုန့်ဟင်းခါးငုံစားနေသော အဘွားကြီးခေါင်းပေါ်ဘက်မိသဖြင့် အဘွားကြီး ဟင်းရည်ပန်းကန်ထဲ မျက်နှာရောက်သွားသေးမည်။

‘ဟာ...ဟာ...မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ’

အချိန် နေမင်းကိုကို လူးလဲထရင်း လက်အုပ်ချီ တောင်းပန်သည်။

‘ကန်တော့...ကန်တော့ပါ...အဘရယ် မမြင်လို့ပါ’

‘ဘာကွ...ဘာအာလဲ။ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး မမြင်ဘူးဆိုတော့ ငါ့ကို အသားမည်းတယ်လို့ ပြောတာလား’

အဘိုးကြီးက ဒေါသထိန်းနိုင်ဘဲ နေမင်းကိုကိုကို ဆွဲထိုးလိုက်ရာ နေမင်းကိုကိုက ငုံ့အရှောင် အနောက်မှ ဟင်းရည်ပန်းကန်ထဲမျက်နှာရောက်သွားသော အဘွားကြီးက အထဲနှင့် အဘွားကြီးမျက်နှာပေါ် အထိကြီး လက်သီးရောက်သွားတော့သည်။

‘ခွပ်’

‘ဟာ...သွားပြီ’

နေမင်းကိုကို ဘုရားတ၊လိုက်သည်။

အဘွားကြီးကလည်း မခံ။

‘ဟင်...ရှင်က ကျွန်မကို ထိုးတယ်ပေါ့’

‘ဟာ...မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး’

‘ဘာ မဟုတ်ရမှာလဲ...ရှင် ကျွန်မကို မကျေနပ်နေတာ ကြာပြီ

မဟုတ်လား...ကဲဟယ်’

အဘွားကြီးက အဘိုးကြီးကို ဂျပန်ပါးရိုက်နည်းနှင့်ဆုံးမလိုက်

တော့သည်။

‘ဖြန်း’

အဲဒီလိုနှင့် စာရေးဆရာဟင်းလင်းပြင်ငည့်ရဲ့ရက်လည်က အဘိုး

ကြီးနှင့်အဘွားကြီး နပန်းလုံးသည့်ပွဲ ဖြစ်သွားသည်။ နေမင်းကိုကိုလည်း

စူးရှမနိုင်တော့သဖြင့် ပုဆိုးမပြီး ပြေးလေသည်။

အောင်ထူးနှင့်တင်ကိုက အဘိုးကြီးနှင့်အဘွားကြီးကို တစ်ဖက်စီ

ဝင်ဆွဲရင် ဖျန်ဖြေလိုက်မှ ရန်ပွဲက ပြီးတော့၏။

ဧည့်သည်တွေလည်း အခြေအနေမကောင်းသဖြင့် ထပြန်ကုန်

ပြလေရာ နေကြာပွင့်တို့ဝိုင်းပဲ ကျန်ခဲ့တော့သည်။

ဒေါ်ခင်မျိုးဝေကတော့ မသက်မသာသည်းသည်။

‘ငမြေထိုး ငမြေထိုး နင်က ခုထိ မွေနေတုန်းပါလား’

အဲဒီနေ့က ငမြေထိုးကြောင့် ပျင်းစရာရက်လည် မဟုတ်တော့

ညည်းကားသိုက်မြိုက်ခဲ့တာ အမှန်။

(၁၁)

‘ဟား ဟား ဟား ဟား’

‘မရယ်နဲ့ တင်ကို။ အဲဒါ မင်းကြောင့်ကွ။ မင်း ငါ့ကို တွန်းလိုက်
လို့ အဲဒီလိုဖြစ်သွားတာ’

‘မင်းက ငါ့ခြေထောက်ကို တက်နင်းတာကိုးကွ ငါလည်း နာပြီး
တွန်းလိုက်တာပေါ့’

အောင်ထူးက ကြားထဲဝင်၍ ဖျန်ဖြေပေးသည်။

‘ကဲ...ကဲ...မကိုက်ကြပါနဲ့ကွာ တစ်ယောက်ကို ထန်းလျက်ခဲ
တစ်လုံးစီကျွေးမယ် ဟုတ်ပြီလား’

‘ခွေးကောင်’

နေမင်းကိုကိုက မေတ္တာပို့သည်။

‘ဒါပေမယ့် ငါတို့နှစ်ယောက်သာ မဆွဲရင် အဘိုးကြီးနဲ့အဘွား
ကြီးရန်ပွဲက ခါးထဲက ပုဆိုးတွေ ထဘီတွေတောင် ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး
နော်’

ငွေ - ၆၇

‘ဟုတ်တယ် နေမင်း မင်းကလည်း ပြေးတာ တန်းနေတာပဲ’

‘မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ..ငါရုတ်တရက် ဗိုက်နာလာလို့ အိမ်သာပြေး

တာပါ’

အောင်ထူးက တစ်ချက်ရယ်ပြီး ပြောသည်။

‘မင်းအဘွားကတော့ နောက်ဆို မင်းမွေသမ္မု ခံရတော့မှာပဲ’

‘တော်စမ်းပါကွာ ငါက မွေတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဘာသာသူဖြစ်

ချင်လို့ဖြစ်သွားတာ’

‘နေစမ်းပါဦးကွ မင်းက ဘာလို့ တင်ကိုခြေထောက်ကို တက်

နင်းရတာလဲ’

အောင်ထူး၏အမေးကို တင်ကိုက ဝင်ဖြေသည်။

‘ငါထင်တာတော့ ဒီကောင် ဇာခြည်လင်းနားက မခွာနိုင်ဖြစ်နေ

တုန်း ငါ လာပ,ထုတ်လိုက်လို့ တင်းပြီး နင်းတာဖြစ်မှာပေါ့’

‘မင်းကြီးတော် ဇာခြည်လင်းနားက မခွာနိုင်ဖြစ်စရာလား..ငါ

မခွာနိုင်တာ နေကြာပွင့်နားကကွ’

ရုတ်တရက်လွတ်ကနဲထွက်သွားသော စကားကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်

တို့တောင် အံ့သြမိသည်။

နေကြာပွင့်က အဲဒီလောက်တောင် ကြီးလား။ (ဆွဲအား)

‘ဟေ့ကောင်..ဟေ့ကောင်..ဒါတော့ ငါခွင့်မပြုနိုင်ဘူး နေကြာ

ပွင့်က ငါ့ချစ်သူကွ’

အောင်ထူးက ပါးစပ်အရသာခံပြီး ဝင်ပြောသည်။

‘အောင်မာ ရာရာစစ။ ဟမ်ဘာဂါကို ခွေးလျက်ရတယ်ကို ခင်

သိပ်လိုချင်တယ်ဆိုရင် ငါကွာပေးပါ့မယ်’

ဟော့လှိုင်း - ၆၈

နေမင်းကိုကို ဒီနှစ်ကောင်ကို သည်းမခံနိုင်တော့။

‘တဏှာရူးတွေ...လျှာအရသာ ခံပြီး ချိုချဉ်စုပ်မနေနဲ့။ မင်းတို့

နဲ့ သိပ်လိုက်တဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက် ငါတွေ့ထားတယ်’

‘ဘယ်သူလဲ’

နှစ်ယောက်လုံး စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

‘အခြည်လင်း’

နေမင်းကိုကိုပါးစပ်က အခြည်လင်းဟု ခေါ်လိုက်သည်မှာ အခြည်လင်း သူတို့ဆိုင်ထဲ ဝင်လာ၍ဖြစ်သည်။

ဒါကို ကျောပေးထားသော နှစ်ကောင်က မမြင်။

‘အဲဒီကုလားမ မင်းပဲ ယူ။ နာမည်ကသာ လှနေတာ အခြည်လင်း...တဲ့။ လူကတော့ ကတ္တရာပုံးထဲက ထွက်လာတဲ့အတိုင်းပဲ’

အောင်ထူးက မမြင်ဘဲ စွတ်ပြောနေရာ နေမင်းကိုကိုက လှမ်းဟန်သည်။

‘ဟေ့ကောင်...မှားနေပြီနော်’

တင်ကိုကလည်း

‘ဒီကောင်ပြောတာ ဘာမှားလို့လဲကွ။ ဘာလဲ...မင်းမိန်းမထိလို့ နာနေတာလား။ မနာပါနဲ့ကွာ...နာချင်းနာ အခြည်လင်းက နာရမှာ’

‘ဟဲ့ သေံနာတွေ’

နှစ်ကောင်လုံး နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အခြည်လင်း၏ မယ်ကုဝဏ်လိုမျက်နှာကို ရင်ဆိုင်လိုက်ကြရသည်။

‘ဟိုက်...သေပြီ’

အဲဒါကြောင့် ရှေ့ပြောနောက်ကြည့်လို့ ရှေးလူကြီးတွေက စကား

ဇဗ္ဗေ - ၆၉

ပုံထားခဲ့တာကိုး...နှစ်ကောင်လုံး ဇာခြည်လင်းကို ခြေသလုံးဖက်တော်
တောင်းပန်တော့သည်။

‘ငါတို့က နင် အနောက်မှာ ရောက်နေမှန်း သိလို့ သတ်သတ်
နောက်တာပါဟာ စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်’

‘ဟုတ်ပါတယ်ဟာ တကယ်တော့ နင်က ညှိချောလေးပါ’
နေမင်းကိုကိုလည်း အဲဒီနှစ်ကောင်ဘက်မှဝင်ပြီး ပြောပေးသည်။
သူငယ်ချင်းတွေ စိတ်ဝမ်းကွဲတာမျိုး မဖြစ်စေချင်။

‘ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ ဇာခြည်လင်းရယ်...သူတို့က နင့်ကို ဝန်ချ
တောင်းပန်နေပြီပဲ...နင် အချခံလိုက်ပါ။ အဲလေ...တောင်းပန်တာ ခံလိုက်
ပါ’

‘ငမြေထိုး...စကားကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောနော်။ နင် ငါ့ကို
မျက်ခွက်ပြောင်လာတာ ဆယ်တန်းကတည်းက၊ အခုလည်း...သူတို့နှစ်
ယောက်ကို နင်ပြောခိုင်းတာ မဟုတ်လား’

‘မဟုတ်ပါဘူးဟာ...သူတို့နှစ်ယောက်က နင့်ကို အတင်းချချ
လို့’

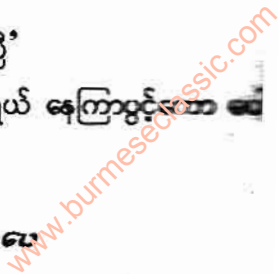
‘ဘာ...နင်...ခိုက်ရိုင်းလှချည်လား’

‘မဟုတ်ဘူးလေ အတင်းပြောနေတာ ပြောတာ’

သူပြောမှပိုရှုပ်ကုန်သဖြင့် တင်ကိုနှင့်အောင်ထူး စကားစ အတင်
ဖြတ်လိုက်ရတော့သည်။

‘ဟေ့ကောင် မင်းပြောမှ ပိုရှုပ်ကုန်ပြီ’

‘အေးလေ...ထိုင်ပါဦး ဇာခြည်လင်းရယ် ကြော့ခွင့်အောင်
ဘူးလား’

ဟော့လိုင် - ၇၀

‘မထိုင်တော့ဘူး နင်တို့ကို လာဖိတ်တာ’

‘ဘာလဲ...နင် မင်္ဂလာဆောင်တော့မလို့လား’

အောင်ထူးက ထင်ရာပြောသည်။

‘အေး...ကုလားကြီးနဲ့။ အာ...ယောင်ကုန်ပါပြီ။ ဘယ်က ငါမင်္ဂ

လာဆောင်ရမှာလဲ...နေကြာပွင့်က ဒီည ၇နာရီ သူ့မွေးနေ့ပါတီပွဲကို ခြံ

မှာ ကျင်းပမှာမို့လို့ နင်တို့သုံးယောက်ကို ‘ဖိတ်ခိုင်းလိုက်တာ’

‘ဟာ...တကယ်’

‘ဟင့်အင်း...နောက်တာ’

စာခြည်လင်းက ပြောပြီး ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်နှင့် ပြန်

ပြန်သွားသည်။ သူလည်း အနောက်သန်တာကိုး။

နေမင်းကိုကိုကတော့ ကြိတ်၍ အောင်ပွဲခံလိုက်သည်။

‘ရက်စ...ဒီညတော့ ရင်ခုန်သံတွေ ခမ်းနားပြီ’

(၁၂)

ဒေါ်ခင်မျိုးဝေရဲ့ ခြံကျယ်ကြီးထဲမှာ ပါတီပွဲလေးက စည်ကား သိုက်မြိုက်နေသည်။

စားသောက်စရာတွေကလည်း အစုံအလင်။

အဓိကကတော့...ယိုးဒယားကင်နှင့် မုန့်လင်မယား အပါအဝင် ယောက်ျားလေးတွေအတွက် ဘီယာ၊ ဝိုင်နှင့် ဝီစကီပါ အဆင်သင့်။

အထူးသဖြင့် အဲဒီညမှာ ထင်ပေါ်နေသည်က နေကြာပွင့်။

ဂါဝန်ဖြူလေးဝတ်ပြီး ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခံနေသည်။

ဖွင့်ထားသည့် သီချင်းသံကလည်း ကိုကိုက ရွှေမင်းသား ကျွန်မ က စင်ဒရဲလား။ အဲလေ...စင်ဒရဲလား ဆိုတော့ မသိလျှင် စင်ဒရဲလား မလေးလိုပင်။

ရွှေမင်းသားကတော့ အထူးပြောနေစရာ မလို...င်ပြာရည်ပေါ့။

အဲလေ...ကျွန်ုပ်တို့၏ ဇာတ်လိုက်ကျော်ကြီး နေမင်းကိုကိုပေါ့။

နေကြာပွင့်က သူတို့ဝိုင်းသို့ ရောက်လာသည်။

‘ကိုနေမင်းတို့ စားကြနော် ဘာမှ အားမနာနဲ့ မုန့်လင်မယားက အန်တီခင်ကိုယ်တိုင်လုပ်တာ ယိုးဒယားကင် လိုချင်ရင် ထပ်ယူပေးမယ်’

‘ရပါတယ် နေကြာရယ် လုံလောက်ပါပြီ နေကြာအတွက် တိုယ် လက်ဆောင်ယူလာတယ်’

‘ဟုတ်လား အားနာစရာကြီးရှင် ဘာလက်ဆောင်လဲဟင်’

‘ရော’

နေမင်းကိုကိုက အဆင်သင့်ယူဆောင်လာသော နှင်းဆီဝန်သည် ငြီးကို နေကြာပွင့်ရှေ့ကို ထိုးပေးလိုက်သည်။

(၃)

ဒေါ်ခင်မျိုးဝေ အတန်းထဲ ဝင်ဝင်ချင်း ဝိုက်ဘုတ်ပေါ်မှာရေးဆွဲ
ထားသောပုံကြောင့် ပြုံးစိစိဖြစ်သွားသည်။

ဘယ်သူဆွဲထားမှန်း မသိပေမယ့် ပုံလေးရဲ့အောက်မှာ 'ဇာခြည်
လင်း မြောင်းထဲမှာ ရေချိုးပြီး သနပ်ခါးသွေးလိမ်းနေပုံ' ဟု စာတန်းထိုး
ထားသဖြင့် ရယ်ချင်သွားသည်။

ဇာခြည်လင်းဆိုတာ မျက်စိစွေစွေနှင့်ကုလားမလေး။

ဘယ်သူကများ လက်ဆော့ပြီး ဆွဲထားလဲဟု တွေးလိုက်စဉ် ဇာ
ခြည်လင်းဆိုသော ကုလားမလေးက မတ်တတ်ထရပ်၍ တိုင်သည်။

'ဆရာမ...သမီးပုံကို ဖြေဆိုဖို့ ဝိုက်ဘုတ်ပေါ်မှာ ရုပ်ပြောင်ဆွဲ
ထားတယ်။ အဲဒါ...ဆရာမ သူ့ကို ဆုံးမပေးပါ'

ဇာခြည်လင်း၏တိုင်ကြားချက်ကြောင့် တရားခံကို ဒေါ်ခင်မျိုးဝေ
သဘောပေါက်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် နေမင်းကိုကိုကို လှမ်းကြည့်ရာ သူ့အပါအဝင် ဘေး

‘ဟယ်...လှလိုက်တာ’

နေကြာပွင့်နှင်းဆီပန်းတွေကို ခိုက်သွားပြီး နေမင်းကိုကို လက်ထဲမှ လှမ်းယူသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုနေမင်း...ကျွန်မက နှင်းဆီပန်း သိပ်ကြိုက်တာ’

‘ဟုတ်လား တစ်နေ့ ဘယ်နှပွင့်စားလဲ’

‘သုံးပွင့်..အဲလေ’

‘ဪ...ဒါဆို ပန်းစားဘီလူးမပေါ့’

‘ရှင်’

‘ဪ...ယောင်ကုန်ပါပြီ။ မုန့်ဟင်းခါးနဲ့ရောသွားလို့ ဆောရီးဆောရီး...တစ်နေ့ ဘယ်နှပွင့်ပန်လဲ မေးတာ’

‘ဟင်း...ဟင်း...ကိုငမြေ့ထိုးက သိပ်နောက်တာပဲ’

သူ့နာမည်ပြောင်ကို ခေါ်ပြီး နေကြာပွင့် အနားမှ ထွက်သွားရာ နေမင်းကိုကို ဟတ်ကော့ကြီး ကျန်ခဲ့သည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား မင်းရဲ့ငယ်နာမည်ကို နေကြာပွင့်တောင် အလွတ်ရနေပြီကွ’

အောင်ထူးက သဘောကျစွာရယ်နေသည်။

နေမင်းကိုကိုက သူ့ကို ကျောခိုင်းထွက်သွားသော နေကြာပွင့်ကို ကြည့်၍ အကြံတစ်ခုရပြီး လွယ်အိတ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်နှင့် ခဲတံတစ်ချောင်းကို ထုတ်လိုက်သည်။

တင်ကိုက အဲဒါကိုကြည့်ပြီး မေးသည်။

‘ဒါတွေက ဘာလုပ်ဖို့လဲကွ’

‘စောင့်ကြည့်လေ’

‘ဆိုးတော့ မဆိုးဘူးကွ အဲဒီပုံက နေကြာပွင့်ကို ပေးမလို့လား’

‘ဒါပေါ့ကွ...မင်း မဆိုးဘူး...တော်တယ်။ ဘယ်လိုလဲ သူနဲ့တူ

ရဲ့လား’

အောင်ထူးက ဝင်ပြောသည်။

‘လှတော့ လှပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းပုံထဲက ကောင်မလေးက တစ်ခုခုကို ဆွေးပြီး မှိုင်နေသလိုပဲ...သူက အခု သူ့မွေးနေ့မှာ ပျော်နေရ နှာလေ ပြုံးနေတဲ့ပုံဖြစ်ရမှာ’

အောင်ထူးစကားကြောင့် နေမင်းကိုကို သူ့ကိုကို သေချာပြန်ကြည့် သည်။

ဟုတ်ပဲ။ ကောင်မလေးက လင်ပျောက်လို့ မှိုင်နေတဲ့ဒီဇိုင်းနှင့်။

‘ခက်တော့နေပြီကွ...ငါလည်း ခဲဖျက်က ပါမလာတော့ ပြင်လို့ ခရဘူး...မင်းတို့မှာ ပါလား’

‘ဘယ်ပါမှာလဲကွ။ ငါတို့က မွေးနေ့ပွဲလာတာ...စာလာသင်တာ မှ မဟုတ်တာ။ မင်းသာ အရူးထပြီး သွားလေရာ လွယ်အိတ်တစ်လုံးနဲ့ စာရွက်တွေ ခဲတံတွေပါတာ’

တင်ကိုက ဝင်ပြောသည်။

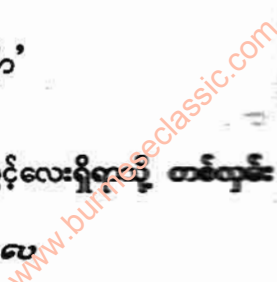
‘မထူးတော့ဘူးကွာ ဒီအတိုင်းပဲ ပေးလိုက်မယ် အဲဒါက အရေး ကြီးပါဘူး အရေးကြီးတာက သူကြိုက်ဖို့ပဲ’

‘အေပေးကွာ’

‘ဟေ့ကောင် စကားကို ရှင်းအောင်ပြော’

‘အေး...ပေးကွာလို့’

နေမင်းကိုကို ထိုင်ရာမှထ၍ နေကြာပွင့်လေးရှိရာသို့ တစ်ထမ်း

ချင်း လျှောက်သွားတော့သည်။

နေကြာပွင့်က ယိုးဒယားကင်တစ်ချောင်းကို ယူ၍ ကင်နေချိန် နေမင်းကိုကို အနောက်ရောက်လာသည်။

‘နေကြာ’

‘ရှင်’

နေကြာပွင့် နောက်လှည့်ကြည့်၍ ထူးသည်။

‘ကိုနေမင်းပါလား ဘာလိုလို့လဲ’

‘ဘာမှမလိုပါဘူး နေကြာကို လက်ဆောင်တစ်ခု ပေးချင်လို့’

‘ဟင်.. ခုန ပေးပြီးပြီ မဟုတ်လား ဘာလဲ ဒီတစ်ခါ ဟိုနှစ်

ယောက် ပေးခိုင်းလိုက်တာလား’

ဟိုနှစ်ယောက်ဆိုသည်မှာ အောင်ထူးနှင့် တင်ကိုကို ပြောခြင်း

ဖြစ်သည်။

‘အလကားပါ သူတို့က ပေးဖို့ နေနေသာသာ တစ်ဖြုန်ဖြုန် မျှီ

ဆိုနေတာ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ’

နေမင်းကိုကိုက သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို မေးငေါ့၍ ပြော

သည်။

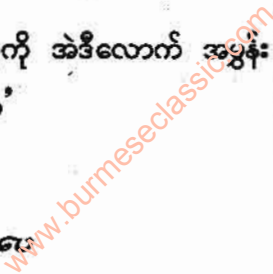
ထိုနှစ်ယောက်ကလည်း နေကြာပွင့်လှမ်းကြည့်သောအခါ မာန်

တက်ပြီး ရင်ကို ကော့ထားလိုက်သည်။

‘ကိုနေမင်းရယ်.. ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေကို အဲဒီလောက် အမွန်း

တင်ရသလား။ ကဲ.. အခု ဘာပေးမှာလဲ ပြော’

‘အာဘွား’

‘ရှင်’

‘အဲ...ဟုတ်ပါဘူး ယောင်သွားလို့ ဒီမှာ’

နေမင်းကိုကိုက နေကြာပွင့်ကို သူ့ပုံလေးထိုးပြလိုက်ရာ နေကြာပွင့် အပြတ်ခိုက်သွားသည်။

‘ဟင်...ပုံကလဲ ခေါင်းကြီးကိုယ်သေး ကလေးရုပ်လေးနဲ့’
နေမင်းကိုကို အားတောင်မရှိတော့သလို ဖြစ်သွားသည်။

‘နေကြာရယ်...ကိုယ်က ကာတွန်းဆန်ဆန် ချစ်စရာလေး ဆွဲ :
ထားတာပါ။ ဘာလဲ...မကြိုက်လို့လား’

နေကြာပွင့်က နေမင်းကိုကိုကြည့်၍ ရယ်သည်။

‘ဟင်း...ဟင်း အလကားနောက်တာပါရှင် ရုပ်ကြီးက ဖြစ်သွား
လိုက်တာ...ပုံလေးကို ကြိုက်တာပေါ့။ ယူမယ်...ပေး’

ထိုအခါမှ နေမင်းကိုကို ဝမ်းသာနိုင်တော့သည်။

‘ရော့...ဒါနဲ့ တီချယ်ကိုရော မမြင်ပါလား ဘယ်ရောက်နေလဲ’

‘အန်တီခင်နဲ့ ဇာခြည်လင်းက ဧည့်သည်တွေကို သီချင်းတစ်
ပုဒ်နဲ့ ဖျော်ဖြေဖို့ အဝတ်အစား လဲနေကြတယ်...ခဏနေ ထွက်လာလိမ့်
ဇယ်’

‘ဟင်...တီချယ် သီချင်းဆိုမယ်’

‘ဟုတ်တယ် နေကြာမွေးနေ့မှာ ဧည့်သည်တွေကို ဖျော်ဖြေချင်
လို့ စိန်ခြူးကြာညောင်သီချင်းနဲ့ စင်ပေါ်တက်ဆိုမှာလေ ဇာခြည်လင်းက
ဟာမိုနီလိုက်မှာ’

‘ဪ...တော်တော်ပျင်းဖို့ကောင်းမှာပဲနော်...အဲလေ တော်တော်
ပျော်ဖို့ ကောင်းမှာပဲနော်’

‘ဒါပေါ့ အန်တီခင်က အဆိုသိပ်ကောင်းတာ သူ အိမ်မှာ ကာရာ
အိုကေဆိုပြီဆိုရင် ဘေးအိမ်တွေ မနေနိုင်ကြဘူး’

‘ခဲနဲ့ ဝိုင်းထုတာလားဟင်’

‘မဟုတ်ပါဘူး...လားနားထောင်ကြတာ’

‘ဪ’

နေကြာပွင့်က ကျက်သွားသောယိုးဒယားကင်ကို မီးဖိုပေါ်မှ
ထုတ်လိုက်ပြီး

‘နေကြာ တခြားဝိုင်းတွေကို သွားစည့်ခဲလိုက်ဦးမယ်နော် ကို
မင်း လိုတာရှိရင် လှမ်းပြောလိုက်’

‘အင်း...ဒါဆို သွားပြီနော်’

နေကြာပွင့်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

နေမင်းကိုကို နေကြာပွင့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့ဝိုင်း သူပြန်သွား
ထိုင်သည်။

အောင်ထူးနှင့်တင်ကိုက ဘယ်လိုလဲ ဆိုသည့်သဘောဖြင့် ဧ
ငေါ့ရာ နေမင်းကိုကိုက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။

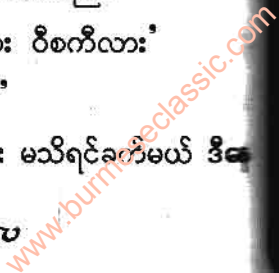
အောင်ထူးက သူ့ရှေ့မှ ဝီစကီကို အချိုရည်ခွက်ထဲ ရောထည့်
လိုက်သည်။

‘ဟေ့ကောင် ဘာလို့ ရောတာလဲ အရသာပျက်ကုန်ဦးမယ်’
တင်ကို၏အမေးကို အောင်ထူးက ပြန်မေးသည်။

‘ဘာအရသာပျက်တာလဲ အချိုရည်လား ဝီစကီလား’

‘ဟဲ...ဟဲ...အချိုရည်ကို ပြောတာပါ’

‘နေစမ်းပါ တင်ကိုရာ။ မင်းအကြောင်း မသိရင်ခက်မယ် ဒီနေ့’

ဗုဒ္ဓဘာယ်သူမှ အားနာဖို့မလိုဘူး အဝသာသောကံ။ ကုန်သွားရင် ထပ်
သူလို ရတယ်’

နေမင်းကိုကို အားပေးလိုက်သဖြင့် တင်ကို အားတက်သွားပြီး
သူတို့ရှေ့မှခွက်တွေအားလုံးကို အချိုရည်နှင့်ဝိစကီ ရောသမမွေ့လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပြီ...ကဲ...မင်းတို့လည်း သောက်ကြ။ ငါလည်း သောက်
ဆယ်။ ဒီည မမူးရင် အိမ်မပြန်ဘူးကွာ’

နေမင်းကိုကိုက သတိပေးသည်။

‘ကြည့်လဲ လုပ်ဦးနော်။ မင်းကိုတွဲပို့မယ့်လူဆိုလို့ ဇာခြည်လင်း
ခိုတယ်။ ငါမူးရင်တော့ နေကြာပွင့် တွဲပို့လိမ့်မယ်’

‘ခွေးကောင်’

‘ဟား ဟား ဟား ဟား’

အဲဒီအချိန်မှာ နေမင်းကိုကိုတို့ဝိုင်းနားသို့ ဒေါ်ခင်မျိုးဝေနှင့် ဇာ
ခြည်လင်း ရောက်ချလာသည်။

‘ဟယ်...သားတို့ရောက်နေပြီလား’

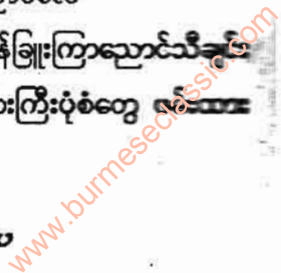
‘ဪ...ဟုတ်ကဲ့ တီချယ် ထိုင်လေ’

နေမင်းကိုကို ဧည့်ဝတ်ပြုလိုက်ရာ ဒေါ်ခင်မျိုးဝေနှင့်ဇာခြည်လင်း
သူတို့ဘေးမှာ တစ်ယောက်တစ်ခုစီ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

‘ဒါနဲ့...တီချယ် သီချင်းဆိုမလို့ဆို’

‘ဟုတ်တယ်...သားရဲ့။ စိန်ခြူးကြာညောင်လေ’

ဒေါ်ခင်မျိုးဝေရော ဇာခြည်လင်းရော စိန်ခြူးကြာညောင်သီချင်း
ဆိုလိုက်ဖက်စေရန် လွန်ခဲ့သောနှစ်၃ဝက အဘွားကြီးပုံစံတွေ လိုသား
ကြသည်။ ရင်ဖုံးအင်္ကျီနဲ့ ချိတ်ထဘီနဲ့။

ဟော့လိုင် - ၇၈

‘အင်္ကျီလဲရတာ မောလိုက်တာ။ ဒီအချို့ရည်က သားခွက်လား
ဒေါ်ခင်မျိုးဝေက နေမင်းကိုကို ရှေ့မှ ဝီစကီနှင့်ရောထားသော
အချို့ရည်ခွက်ကို လက်ညှိုးထိုး၍ မေးသည်။

နေမင်းကိုကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ် တီချယ်’

‘ဟုတ်တယ်ဆို သောက်ပြီ’

‘ဟာ...တီချယ် မလုပ်နဲ့’

ဒေါ်ခင်မျိုးဝေက အချို့ရည်နှင့်ဝီစကီအရောခွက်ကို ကောက်ပြီး
ဆတ်ကနဲမော့ချလိုက်ရာ နေမင်းကိုကိုတားချိန်ပင် မရလိုက်။

သွားပြီ...

တစ်ဝက်လောက် ပါးစပ်ထဲရောက်သွားပြီးမှ လက်ကျန်တစ်ဝက်
ကို ဒေါ်ခင်မျိုးဝေ ခုံပေါ်ပြန်ချထားလိုက်သည်။

‘ဟဲ့...ငမြေ့ထိုး ကိုယ့်ဆရာမ ဒီအအေးလေးသောက်တာကို ငြို
ငြင်ရသလား ဒီလောက်တောင်ဖြစ်လှတာ ငါလည်း သောက်တယ် က’

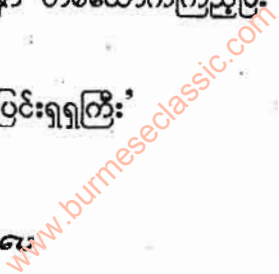
‘ဟဲ့ ဟဲ့’

ဇာခြည်လင်းကလည်း နေမင်းကိုကိုကို အမြင်ကတ်ကတ်နှင့်
ဒေါ်ခင်မျိုးဝေ ချထားသောလက်ကျန်ခွက်ကို တစ်ဝက်မကျန်အောင် မော့
လိုက်တော့သည်။

သူတို့သုံးယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး
မျက်နှာတွေ မဲ့သွားကြသည်။

‘ဟဲ့...နှင့်အချို့ရည်က ဘယ်လိုလဲ ပြင်းရှရှကြီး’

ဇာခြည်လင်းက မှတ်ချက်ပြုသည်။

‘ဟုတ်တယ်နော် တီချယ်လည်း အဲဒီလိုပဲ ခံစားရတယ်။ ပါးစပ်
ထဲမှာ စွဲသွားသလိုပဲ’

စာခြည်လင်းက တင်ကိုရှေ့မှ ခွက်အပြည့်ကို မျက်စောင်းထိုး
ထိုက်သည်။

‘ငါ...နင့်ခွက်ကို ထပ်ပြီးသောက်မယ် ကျေနပ်လား’
တင်ကိုက အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် မြှောက်ပေးသည်။ သာ

‘သိပ်ကျေနပ်တာပေါ့...တစ်ခွက်လုံး ကုန်အောင်သောက်ရမယ်
နော်’

‘စိတ်ချ အချိုရည်တွေထဲမှာတော့ ဒီအချိုရည်ကို ငါသိပ်ကြိုက်
သွားပြီ...ဘာတံဆိပ်လဲ’

‘ပစ်တိုင်းထောင် တင်တင်အေး...အဲလေ မူးအချိုရည် တဲ့’

‘ဪ...မက်(စ်)အချိုရည်ရဲ့ကုမ္ပဏီခွဲ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်’

စာခြည်လင်းက ပြောပြောဆိုဆို တင်ကိုရှေ့က အရောခွက်ကို
ထူ၍ မော့လိုက်တော့သည်။

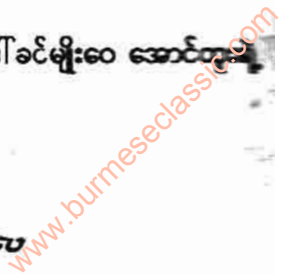
ဒေါ်ခင်မျိုးဝေကလည်း အောင်ထူး ရှေ့မှ ခွက်ကို ကောက်တိုင်
လိုက်ပြီး

‘ဒီတစ်ခွက် သောက်ပြီးရင်...တီချယ် သီချင်းတက်ဆိုတော့မယ်
နော်...သား’

‘ဟာ...တီ...တီချယ်’

အကုန်လုံးဝိုင်းတားနေသည့်ကြားမှ ဒေါ်ခင်မျိုးဝေ အောင်ထူး
အရောခွက်ကို ယူမော့လိုက်ပြန်သည်။

‘ဟာ...သွားပြီ ဒုက္ခပါပဲ’

နားမှ သူငယ်ချင်းများကပါ ပြုံးစိစိနှင့် တစ်ခန်းလုံး ဝိုက်ဘုတ်ပေါ်မှပုံကို ကြည့်ပြီး ရယ်နေကြသည်။

‘နေမင်းကိုကို..ထ’

ငမြေ့ထိုး မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

‘အဲဒီပုံ...သား ဆွဲတာလား’

‘ဟုတ်ပါတယ် တီချယ်၊ လှတယ်မို့လား’

‘မဆိုးဘူး..အမ်၊ မဟုတ်ပါဘူး ဘာလို့ သူများတကာပုံကို ရုပ် ဖျက်ပြီး ဆွဲရတာလဲဆိုတာ ဆရာမကို ရီစင်ပေးပါဦး’

‘ရီစင်ဆိုတာ ဘာလဲ..တီချယ်’

ငမြေ့ထိုးက နားမလည်သလိုမေးသည်။

‘သား တကယ်ပဲ မသိဘူးလား’

‘တကယ် မသိတာပါ..တီချယ်’

‘အေး..အဲဒါဆို မှတ်ထား၊ ရီစင် ဆိုတာ..အာ အီး အေ အက်စ် အို အန်(reason)ရီစင် အကြောင်းပြချက်လို့ ခေါ်တယ်ကွယ့်..သားက ဆရာမကိုတောင် သူများတွေလို ဆရာမလို့ မခေါ်ဘဲ ဘိုလို တီချယ်လို့ခေါ် လို့ ဘိုလိုကျွမ်းမယ်ထင်ပြီး ဆရာမလည်း ဘိုလိုမှုတ်လိုက်တာ’

‘ဪ..ကျွန်တော်လည်း အဲဒီတစ်လုံးတည်း ကျွမ်းလို့ပါ’

‘ကဲ..ကဲ..အဲဒါထားတော့ ဘာလို့ သူများပုံကို ဖျက်ဆွဲရတာလဲ ဆိုတာပြောပါဦး’

နေမင်းကိုကိုက ဇာခြည်လင်းကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။

ဇာခြည်လင်းကတော့ မျက်စိစွေနေတာ ဆိုတော့ ဆရာမကိုပဲ

ဟော့လိုင် - ၈၀

နေမင်းကိုကို ငြီးတွားလိုက်သည်။

ဒေါ်ခင်မျိုးဝေနှင့် ဇာခြည်လင်းကတော့ စိမ်ပြေနပြေမော့ရင်း

အရှိန်တက်လို့။

‘မထူးတော့ဘူး ဟော့ကောင်ရေ...ငါတို့လည်း ဘာမှ မရောဘဲ

ဒိုင်လိုက်တော့မယ်’

အောင်ထူး၏အကြံကို နှစ်ယောက်လုံး...

‘ချကွာ’

‘ချကွာ’

ဒီလိုနှင့်။

‘ဘယ်လိုလေးလဲ မသိဘူး တီချယ်ရယ် ခေါင်းထဲမှာ ရီဝေဝေ

သိပ်ကောင်းတာပဲ’

ဇာခြည်လင်း၏အဆိုပြုချက်ကို ဒေါ်ခင်မျိုးဝေက အာလေးလျှာ

လေးနှင့် ထောက်ခံသည်။

‘ဟုတ်တယ်နော်...တီချယ်လည်း စိတ်ထဲမှာ မြူးလာသလိုပဲ

ကတောင် ကချင်လာပြီ’

‘ဒါဆိုလည်း ကပေါ့ တီချယ်ရဲ့...တီချယ်ရဲ့စိန်ခြူးကြာညောင်

သီချင်းကြီးက ရိုးပါတယ်။ အဲဒီတော့ မြူးမြူးကြွကြွလေးဖြစ်သွားအောင်

သီချင်းပြောင်းဆိုပေါ့’

နေမင်းကိုကိုက မူးပြီး မြှောက်ပေးသည်ကို ဒေါ်ခင်မျိုးဝေက

တွဲပြီး လက်ခံသည်။

‘ဟုတ်ဒယ်...ဟုတ်ဒယ်...သီချင်းပြောင်းဆိုမယ် စိန်ခြူးကြာ

ညောင်က ကလို့မရဘူး ကလို့ရအောင် စန္ဒီမြင့်လွင်သီချင်းဆိုမယ်’

'ကောင်းဒယ်..ချယ်..ကောင်းဒယ်..သမီးလည်း အပီဆွေမယ်
Jenny လိုမျိုး ကဲလိုက်မယ်'

စာခြည်လင်းကလည်း ပြုပြီးဝင်အားပေးသည်။

အဲဒီလို မူးရူးကွဲပြဲနေသောသူတွေ ပေါင်းမိသောအခါ အရူးဘုံ
မြောက် ဟိုဟာကောက်စားဆိုသလို ဖြစ်ကုန်တော့သည်။

နေကြာပွင့်ကတော့ မသိရှာ။ သူမကို အင်တာဗျူးလုပ်နေသော
ရွှေပွဲလာဧည့်ပရိသတ်များ၏မေးမြန်းစူးစမ်းခြင်းကဏ္ဍကို မာယာမပါဘဲ
တစ်ဘာသာချင်း ဖြေကြားနေရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

'သမီးရဲ့အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ'

'၁၈ နှစ်ပါ အန်ကယ်'

'ရည်းစားတွေ ဘာတွေကော ထားနေပြီလားကွယ်'

'မထားသေးပါဘူး အဘ'

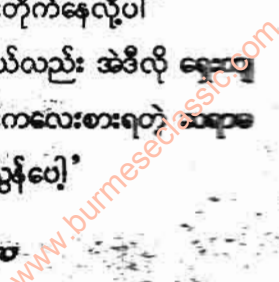
'ဘွဲ့ရပြီးရင် ဘာလုပ်မယ်စိတ်ကူးလဲကွယ်'

'သမီးအဒေါ် အန်တီခင်လိုမျိုး အများက လေးစားတဲ့ ဆရာမ
လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးရှိပါတယ် အဘိုး'

'သိပ်ကောင်းတာပေါ့ကွယ်။ ဒါနဲ့ အများက လေးစားရတဲ့ သမီး
အဒေါ် ဒေါ်ခင်မျိုးဝေကော ဘယ်ရောက်နေလဲ..မတွေ့ပါလား'

'လာပါလိမ့်မယ် အန်ကယ်။ ပရိသတ်တွေကို စိန်ချူးကြာညောင်
သီချင်းနဲ့ဖျော်ဖြေဖို့ အဝတ်အစားလဲပြီး သီချင်းတိုက်နေလို့ပါ'

'အိုး သိပ်ကောင်းတာပေါ့ကွယ် အန်ကယ်လည်း အဲဒီလို လှေငယ်
တဲ့သီချင်းမျိုး နားထောင်ချင်နေတာ၊ အခု အများကလေးစားရတဲ့ ဆရာမ
ကိုယ်တိုင် ဆိုပြမယ်ဆိုတော့ အတိုင်းထက်အလွန်ပေါ့'

ဟော့လိုင် - ၈၂

အဲဒီအချိန်မှာ အများမျှော်လင့်စောင့်စားနေကြသော ဇာခြည်လင်း
နှင့် ဒေါ်ခင်မျိုးဝေအတွဲ ထွက်လာတော့သည်။

သို့သော်...အထင်နှင့် အမြင် တခြားစီဖြစ်သွားသောကြောင့်
အားလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်ကုန်တော့သည်။

♪ လမ်းတွေ ပြုံးပြန့်တက်ဆက် ဒီထက် ဘာမှပိုမလာဘူး
မင်းအကြောင်း ညစဉ်အိပ်မက်
ဖုန်းဆက်ပြောလည်း ဘာမှမထူး...မင်းမသိသလိုပဲလား
ရင်ထဲအချစ်များ တကယ်ရှိလား
ကဲ...ကြာပါတယ်ကွာ
မြန်မြန်လာ သိပ်စိတ်ညစ်တယ်
ကြာပါတယ်ကွာ
တော်တော်ကြာ မုန်းမိတော့မယ် ကြာပါတယ်ကွာ
မင်းရဲ့အချစ်ကို ညာနေတာ အာဟား ♪

ဇာခြည်လင်း အဲဒီလိုအသံဆိုးကြီးနှင့် စင်ပေါ်တက်ပြီး ဆိုသော
ခေါ အနောက်က ဒေါ်ခင်မျိုးဝေကလည်း ရက်ပ်စာသားတွေကို စန္ဒီမြင့်
ထွင်လို ဟဲတော့သည်။

♪ အရေးကြီးတာပြောမယ် သေချာတွေးပြီး ငါပြောတယ်
မင်းအတွက်ဘေးမရှိ လူတွေကိုသာ မေးကြည့်ပါတော့ဇွယ်
ကဲ...ဘာသဘောလဲ လူတွေလစ်မှ ခိုးပြီးရှိုး

ဆောင်း ညပြာ သိုစာပေ

www.burmeseclassic.com

ဇဗ္ဗေ - ၈၃

ဘယ်သူမှမကယ်နိုင်ပါ မင်းအခြေအနေက ဆိုးပြီးရင်းဆိုး
 ငါ့အလှမှာမျော ချစ်တာလည်း ဖွင့်မပြော
 ထားလိုက်ပါတော့ နား..နားလိုက်ပါ
 ဘော်ဒါတွေနဲ့တွေ့ရင်လည်း ငါ့အကြောင်းပဲ ပြောနေတယ်
 အသိသာကြီးပါ ကြည့်လာစို့
 နောက်တော့မှ ဟတ်ထိလာပြီး ငါ့ရှေ့မှာ လာငိုမနေနဲ့
 အပိုတွေပဲ ဟန်ဆောင်နေရင် ကြာတယ် သားရယ်
 နောက်တစ်ယောက်နဲ့ပါသွားမယ် ငိုနေဖို့ မစဉ်းစားနဲ့
 မင်းအကြောင်းကို နောက်ကြောင်းတောင် ရှင်းထားခဲ့
 တဖြည်းဖြည်းနဲ့တောင် ပျင်းလာတယ်
 ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ ချစ်တယ်ဆိုရင်တော့
 ငါ့ကို ဖွင့်ပြောပါကွယ် ကမ်းမှန် ♪

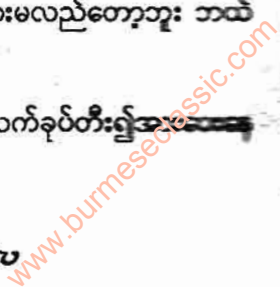

ဒေါ်ခင်မျိုးဝေ သူ ဝတ်ထားသည့် ရင်ဖုံးအင်္ကျီနှင့် ချိတ်ထဘီကို
 နှအားမနာ။ ရက်ပ်စာသားကို တီကောင်ဆားနှင့်ပက်ခဲရသလို တွန့်.တွန့်.
 တွန့်.တွန့်.နှင့် ကပြီးဆိုနေပုံမှာ စန္ဒီမြင့်လွင်တောင် အရှုံးပေးရမည်။

‘ဟဲ့...ဟဲ့...သမီး။ နင့်အဒေါ် ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ...ပြော
 တော့ စိန်ခြူးကြာညောင်ဆို’

‘ဟုတ်ပါရဲ့ အဘိုးရယ် သမီးလည်း နားမလည်တော့ဘူး ဘယ်
 ငါ့ဖြစ်သွားပါလိမ့်’

နေမင်းကိုကိုတို့သုံးယောက်ကတော့ လက်ခုပ်တီး၍အသံ
 သည်။

ဟော့လိုင် - ၈၄

♪ လမ်းလျှောက်ရင် အနောက်လိုက်ကြည့်
 ပါးစပ်ဟာလို့ ကျန်ခဲ့မယ် မင်း အချက်ပြလို့ မသိ
 စာမေးပွဲပြီးရင် ဆုံဖို့က မလွယ် တွေ့ဖို့လမ်း မရှိ
 ကြုံဖို့ကလည်း မေ့လို့ကျန်ပြီး
 သူငယ်ချင်းတွေရှေ့ ရောက်ရင်လည်း
 ငါကပဲ မင်းကိုလိုက်ကြိုက်သလို ပြောခဲ့တဲ့စကား
 သေချာစဉ်းစားကြည့်ရင် မိုက်လို့ပေါ့
 မင်း ငယ်ပါသေးတယ် ဖွင့်ပြောဖို့ သတ္တိရှိရင်
 မင်းကို အနမ်းဆယ်ခါပေးမယ်
 ခြေလှမ်းတွေလည်း တကယ်ပါမနှေးနဲ့
 မနှေးကွေးဘဲ ကြိုက်ရာလမ်းကို ရွေးလှည့်
 ကျန်တဲ့ကိစ္စတွေကိုဘေးဖယ် ငါ့ကိုချစ်လားလို့ ငါလေမေးမယ်
 ချစ်တယ်ဆိုရင် ဝင်လာနဲ့ ငါ့ရဲ့ဘဝထဲ
 ရေးစပ်ပေးပါ လှပတဲ့ သဘာဝစာသားများနဲ့ ♪

ဒေါ်ခင်မျိုးဝေ ဘာဆို ဘာမှမသိတော့ ယစ်ရွှေရည်တန်ခိုးဖြင့်

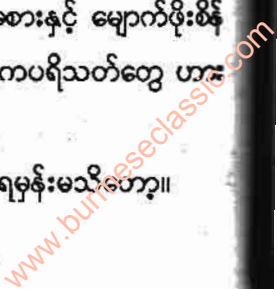
ဒိုးဒိုးဒန့်ဒန့်ကနေသည်။

ဇာခြည်လင်းကလည်း အတွဲညီစွာဖြင့်။

ဤသို့ ဤနှယ် ရွှေမန်းတင်မောင်အဝတ်အစားနှင့် မျောက်ဖိုးစိန်
 အကကို မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်ကနေသောအခါ အောက်ကပရိသတ်တွေ ဟား
 တိုက်ကုန်ကြသည်။

နေကြာပွင့် သူမမျက်နှာ ဘယ်သွားထားရမှန်းမသိတော့။

ဆောင်း ညပြာဆိုစာပေ

နေမင်းကိုကိုရင်ခွင်ထဲထားရန် လှည့်ကြည့်လိုက်ချိန်တွင် သင်္ကောင့်
သားက ဝိုင်းပေါ်မှာ မှောက်နေပြီ။

နေကြာပွင့် အမှုသွားအမှုလာကို တစ်ချက် စဉ်းစားပြီး တရားခံ
ထို ရိပ်မိသောအခါ မူးပြီးသောင်းကျန်းနေသော စင်ပေါ်မှအတွဲကို ထိန်း
သိမ်းရန် လက်ထိပ်မပါဘဲ ထွက်သွားလေသည်။

♫ ကြာပါတယ်ကွာ မြန်မြန်လာ သိပ်စိတ်ညစ်တယ်
ကြာပါတယ်ကွာ တော်တော်ကြာ မုန်းမိလိမ့်မယ်
ကြာပါတယ်ကွာ မင်းရဲ့အချစ်ကို ညာနေတာ
အောင်မယ်လေး ♫

စာခြည်လင်း အကကောင်းပြီး စင်ပေါ်မှာ ကိုယ့်ခြေထောက်
ထိုက်နင်းမိသဖြင့် မှောက်လျက်လဲကျလေသည်။

‘ဟား ဟား ဟား ဟား’

ပရိသတ်ရဲ့ရယ်သံက အဝီစိမှာ အကြော်ခံရသော အစာတသတ်
စင် ခေါင်းမွှေးထောင်သွားလောက်သည်။ နေကြာပွင့် ဟမ်းဘားကနေသော
သူမအဒေါ်ကို စင်ပေါ်မှမနည်း ဆွဲချရသည်။

‘လာပါ အန်တီခင်ရယ်...တစ်ခါမှ မသောက်ဖူးတဲ့ အရက်တွေ
သောက်ပြီး ဖြစ်နေလိုက်တာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်တန်းပြ ဆရာမဆိုတာ
ဆတိထားပါဦး’

ဒေါ်ခင်မျိုးဝေ စင်အောက်ရောက်တာတောင် ပိုးက မသေသေး
ဘဲ လက်တွေခြေတွေကို ချိုး၍ ကနေသေးသည်။

‘ငမြေထိုး ငမြေထိုး နင့်လက်ချက်ပဲ နေမှာ အဲဒါကြောင့်ပေါ့
ဒီမှာမည်ဖြစ်လာတာကိုး’

နေကြာပွင့်က အံ့ကြိတ်ပြီး...နေမင်းကိုကိုကို ကောင်းကောင်း
မေတ္တာပို့နေသည်။

‘ဟဲ့...နင် ငါ့သားလေးကို မပြောနဲ့ ငါ့သားလေးက ငါ့ကို ကမ္ဘာ
အကောင်းဆုံးအချို့ရည်တိုက်လိုက်တာ သိလား’

ဒေါ်ခင်မျိုးဝေက နေကြာပွင့်ကို အာလေးလျှာလေးနှင့် မာန်မဲ
တော့သည်။ နေကြာပွင့် စိတ်ထဲမှာတော့ နေမင်းကိုကိုကို လုံးဝ မကျေ
နပ်။ အဲဒီချိန်မှာ စင်ပေါ်မှောက်လျက်လဲကျနေသော ဇာခြည်လင်းလည်း
လုံးဝပြန်မထနိုင်ဘဲ သူ့အရိန်နှင့်သူ အိပ်ပျော်သွားသည်။

အဲဒီတော့မှ မမှူးသောပရိသတ်တွေရဲ့ အသံတွေ ထွက်လာသည်။

‘စင်ပေါ်မှမှောက်လျက်လဲနေတဲ့ ကလေးမလေးကိုလည်း သွား
ကြည့်ကြပါဦး။ မတော်တဆ ထဘီတွေဘာတွေ ကျွတ်နေမှ ဒုက္ခ’

‘ဟာ...မကြည့်ချင်ပါဘူး ကုလားမ ဆိုတော့’

‘ဟေ့ကောင် မင်းကို ထဘီကျွတ်တာ ကြည့်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး
သွားတွေဘာတွေကျွတ်ပြီး သတိလစ်နေမှာစိုးလို့ ကြည့်ခိုင်းတာ’

‘ဪ...ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့’

အဲဒီလိုနှင့် အမြင်မတော်သူတွေက စင်ပေါ်မှ ဇာခြည်လင်းကို
ဖင်မပေါ်စေရန် ယာဉ်ပေါ်ပွေ့ချီ၍ တင်ပေးလိုက်ကြသည်။

တက္ကစီတစ်စီး ငှားပြီး မှူးပြီးမှောက်နေသော ဇာခြည်လင်းနှင့်
နေမင်းကိုကိုကို အနောက်မှာထား။ မမှောက်သေးသော တင်ကိုနှင့်အောင်
ထူးက ရှေ့မှာထိုင်ပြီး ဇာခြည်လင်းနှင့်နေမင်းကိုကိုကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးရန်
ပါတီပွဲလေးမှ ထွက်ခွာလိုက်ကြတော့သည်။

အမှောင်လွမ်းနေသောအာရုံများ တဖြည်းဖြည်း ကြည်လင်လာ
မျက်လုံးတွေကို ဖြည်းညင်းစွာ ဖွင့်လိုက်မိသည်။

‘အို’

စာခြည်လင်း သူမရင်တွေ ငလျင်လှုပ်ကုန်ပြီလားဟု ထင်လိုက်
သည်။

ကားနောက်ခန်းထဲမှာ နေမင်းကိုကိုနှင့်အတူ မူးပြီး အိပ်ပျော်နေ
သည်မှာ သူမက နေမင်းကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာ။

နေမင်းကိုကိုက သူမကို ဖက်လျက်သား။

ဘာတွေဖြစ်ကုန်မှန်းမသိ။

တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် ကြိုက်မယ့်သူ မရှိ၍ ရည်းစားမထားခဲ့
သည်မှာ ယခုလို ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ရင်ခွင်ထဲရောက်နေခြင်း

ပထမဆုံးအကြိမ်မို့ သူမ ရုန်းထွက်ဖို့မေ့နေခဲ့သည်။

ကားရှေ့ခန်းကိုကြည့်လိုက်တော့ တက္ကစီဒရိုင်ဘာနှင့်အတူ အောင်
နှင့် တင်ကို တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အမှီသဟံပြုရင်း အချိန်

တစ်ဆဲ။

ဇာခြည်လင်း နေမင်းကိုကိုကို အနီးကပ် သေချာကြည့်လိုက်သည်။

ငယ်သူငယ်ချင်းပေမယ့် ခုလို နီးနီးကပ်ကပ်မနေခဲ့ရ၍ သေချာကပ်ကြည့်လိုက်မိမှ မေးစေ့အောက်က အမွှေးနုလေးတွေက စိမ်းလို့။

ဒီလောက် ညကြီးမိုးချုပ် ကားထဲက မီးရောင်မှိန်မှိန်လေးအောက်မှာ နေမင်းကိုကိုမျက်နှာက ကြည့်ကောင်းနေသည်။

ဇာခြည်လင်း နေမင်းကိုကိုကို ပြန်၍ တင်းကျပ်စွာဖက်ထားလိုက်သည်။ သူမနှလုံးသားတွေ ဆောက်တည်ရာမရတော့။

‘ငမြေထိုးရယ် နင်သိပ်ဆိုးတယ် သိလား ငါ့ကို အရက်တွေထိုအချို့ရည်ဆိုပြီး လိမ်တိုက်တယ် အခုတော့ နင်တိုက်တဲ့အရက်ထက် ငါ့နှလုံးသားက နင့်ရဲ့အထိအတွေ့မှာ ပိုမူးသွားပြီဟာ’

ဇာခြည်လင်း နေမင်းကိုကိုကို ဘယ်သူမှမသိအောင် ခိုးပြီး နင်းလိုက်သည်။

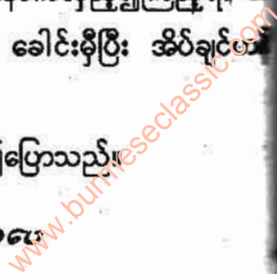
‘ရွတ်’

ပြီးတော့ ရှက်သလိုရွံ့သလိုနှင့် နားနားကပ်ပြီး တိုးတိုးလေးဖြောသည်။

‘ငါ နင့်ကို သိပ်ချစ်သွားပြီသိလား ဒီနေ့ကစပြီး နင့်ရဲ့အချစ်ထိုရဖို့ ငါကြိုးစားမယ် နင်နဲ့ ဘယ်တော့မှ ဆန့်ကျင်ဘက်မလုပ်တော့ဘူး’

အဲဒီအချိန်မှာ ရှေ့ခန်းမှ တင်ကိုက နောက်လှည့်၍ကြည့်ရာ ဇာခြည်လင်း ဆတ်ကနဲ နေမင်းကိုကိုပခုံးပေါ် ခေါင်းမှီပြီး အိပ်ချင်ပုံဆောင်လိုက်သည်။

တင်ကိုက အောင်ထူးဘက် လှည့်၍ပြောသည်။

‘အောင်ထူး မင်း ကြားလား ငါ့နားထဲမှာ အသံတွေကြားသလို
ဝဲ စကားပြောသံလိုလို ဘာလိုလို’

‘အေး ငါလည်း ကြားမိတယ် အသံကတော့ မယားငယ် တုံးပီ
တဲ့အသံနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ပဲကွ ဘယ်က လာတာပါလိမ့်’

‘ဟာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး’

အခုလိုငြင်းလိုက်သည်မှာ ဒရိုင်ဘာ ဖြစ်သောကြောင့် တင်ကို
နှင့် အောင်ထူး ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်တာလဲ အစ်ကိုကြီးရ’

အောင်ထူး၏အမေးကို ဒရိုင်ဘာက ဤသို့ပြောသည်။

‘ကျုပ်မယားငယ်က မနေ့က စဉ့်နီတုံး ခြေမပေါ် ပိလို့ ဖျားပြီး
အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေတယ် ဒီနေ့ သူကားပေါ်မှာမှ ပါမလာတာ’

ဒီလိုနှင့် ဇာခြည်လင်းတို့ အိမ်ရှေ့ ရောက်သောအခါ အိပ်ချင်
သောင်ဆောင်နေသော သူမကို နှိုးပြီး အိမ်ထဲထိ ပို့ပေးလိုက်ကြသည်။

ထိုနောက် နေမင်းကိုကို ကိုလည်း အရောက်ပို့ပေးရန် တက္ကစီ
သမားကို ဆက်၍ တာဝန်ပေးရတော့သည်။

ဘာပဲပြောပြော အဲဒီနေ့က ဇာခြည်လင်း ရင်ထဲမှာ ဝင်ရောက်
နှိုးနှိုးခွဲတာက နေမင်းကိုကိုရဲ့ ချွေးနံ့နဲ့အရက်နံ့ရောနေသော ပါးပြင်လေး
ထင် ဖြစ်သည်။

ကြည့်နေတာလား...သူ့ကို ကြည့်နေတာလား ဝေခွဲမရ။ ဒါတောင် သူ့ကို
ဈာန်စောင်းထိုးလိုက်သေးသည်။

နေမင်းကိုကိုက ပြန်၍လျှာထုတ်ပြပြီးနောက် ဒေါ်ခင်မျိုးဝေ မျက်
နှာကိုကြည့်၍ ဖြေသည်။

‘သူက ကျွန်တော့်ကို အားတဲ့တစ်နေ့ သူပုံဆွဲပေးပါလို့ပြောတော့
ကျွန်တော်လည်း ဒီနေ့ စောစောရောက်တော့ အားလုံးမြင်ရအောင် ပိုက်
ဘုတ်ပေါ်မှာ ဆွဲပေးလိုက်တာပါ’

‘ဆရာမ...အဲဒါ သူ သမီးကို သက်သက်စော်ကားတာ။ မနေ့က
သမီးသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ထုပ်ဆီးတိုးတမ်းကစားရင်း မြောင်းထဲပြုတ်ကျလို့
ရေချိုးလိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့မှာ သနပ်ခါးလိမ်းနေတာကို သူ
တွေ့ပြီး အဲဒီပုံဆွဲလိုက်တာ’

ဇာခြည်လင်းက ဤသို့ စောဒကတက်လိုက်သောအခါ တစ်ခန်း
လုံး ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

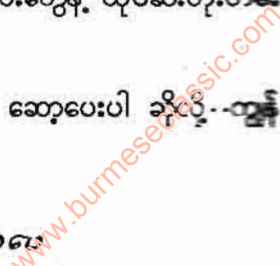
‘နေ...နေပါဦး သမီးရဲ့...သူက ဘယ်လိုတွေ့သွားတာလဲ သမီး
နဲ့ အိမ်ချင်းကပ်လျက်မှီလို့လား’

‘မဟုတ်ဘူး ဆရာမ...ထုပ်ဆီးတိုးတမ်းကစားတော့ သူလည်း
ပါတယ်။ သူက တခြားလမ်းကနေ လာဆော့တာ’

ဒေါ်ခင်မျိုးဝေက နေမင်းကိုကိုကို ရယ်ပြီး လှမ်းကြည့်သည်။

‘သားရယ်...မကြီးမငယ်နဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ထုပ်ဆီးတိုးတမ်း
ကစားရလား’

‘ဟို...အဲဒါက သူ့မှာ အဖော်မရှိလို့ ဆော့ပေးပါ ခုလို...ကျွန်
တော် ဝင်ဆော့ပေးတာပါ တီချယ်’

(၁၃)

ဒီကနေ့ နေကြာပွင့်အမှုအရာက နေမင်းကိုကို ကို ရှောင်ဖယ်
ရှောင်ဖယ်ဖြစ်နေသော်လည်း ဇာခြည်လင်းကတော့ မယုံနိုင်စရာ ကောင်
လောက်အောင် ပြောင်းလဲနေလေပြီ။

‘ကိုကို ဒီနေ့ ထူးထူးခြားခြား ဇာခြည်တို့အဆောင်ကို ဘာထ
လုပ်တာလဲ ဟင်’

‘ဟင်...နင်...နင် ငါ့ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်’

‘ဪ...အရင်လို ငမြေ့ထိုး လို့ ခေါ်ရင် တိရိစ္ဆာန်နဲ့နှိုင်းရာထ
လို့ နေမင်းကိုကိုကို အရင်းဆွတ်ပြီး ကိုကိုလို့ ခေါ်တာပေါ့’

‘လူကြားလို့ မကောင်းပါဘူးဟာ အရင်လို ငမြေ့ထိုးလို့ မခေါ်
ချင်ရင် သူများတွေခေါ်သလို နေမင်း လို့ပဲခေါ် မသိရင် နင်နဲ့ငါ သင်
ရည်းစားတွေလို့ ထင်နေဦးမယ်’

‘အဟိ’

‘ဟဲ့...ဘာရယ်တာလဲ’

‘ဪ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ဒါဆိုရင်လည်း နေမင်းလို့ပဲ ခေါ်
ဦးမယ်။ ဘာပဲပြောပြော နင် ငါတို့အဆောင်ကိုလာလည်တဲ့အတွက် ငါ
စမ်းသာပါတယ် နောက်လည်း အမြဲလာခဲ့နော်’

‘နောက်လာဖို့ အသာထားဦး အခုလောလောဆယ် နေကြာပွင့်
ထ ဘာလို့ ငှါကို ခပ်စိမ်းစိမ်းဖြစ်နေတာလဲ။ ငါ့ကို ဒီမှာ ဧည့်တော်
ခံဘဲ ရှေ့အဟန်းမှာ သွားထိုင်နေတယ်’

နေကြာပွင့်က နေမင်းကိုကို သူတို့အဆောင်လာလည်သည်နှင့်
တစ်ချက်သာ ပြုံးပြပြီး ဘာသိဘာသာ ရှေ့ဆုံးတန်းမှာ သွားထိုင်နေခြင်း
ဖြစ်သည်။

‘နေကြာပွင့်က နင့်ကို စိတ်ဆိုးနေတာဟဲ့’

‘ဟာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ငါ့သူ့ကို ဘာလုပ်မိလို့လဲ’

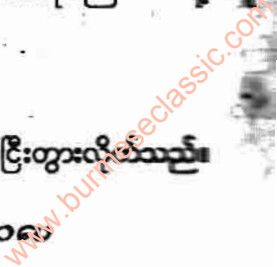
‘သူ့မွေးနေ့ပါတီညကလေ နင်တိုက်လိုက်တဲ့အရက်တွေကြောင့်
ဆရာမ မူးပြီး စင်ပေါ်မှာတက်ကလို့ အဲဒါ အရှက်ပြန်ပြန်ကွဲပြီး နင့်တို့
တင်းနေတယ် အခုဆိုရင် ဆရာမက အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်တောင် မထွက်
ဘူး။ တစ်နေကုန် အခန်းထဲမှာပဲ ဝတ္ထုဖတ်နေတယ်’

‘ဟာ အဲဒီတုန်းက နင်လည်း ပါတာပဲလေ ကိုယ့်ဘာသာတို့
အချို့ရည်နဲ့ရောထားတဲ့ ဝိစင်္ဂနီကို လာပြီး အတင်းယူသောက်တာ
နှင့် မပြောဘူးလား’

‘ပြောပါတယ် ဒါပေမယ့် နင် တမင်လုပ်ကြံတယ်လို့ သူ
ထင်နေတယ်’

‘ဟာ ဒုက္ခပါပဲ’

နေမင်းကိုကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ငြီးတွားလို့ပါသည်။

ဟော့လိုင် - ၉၂

အဲဒီအချိန်မှာ သူတို့အခန်းထဲသို့ chemistry ဆရာမ ဝင်လာသည်။

အားလုံးထ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

‘မင်္ဂလာပါ ဆရာမ ညီညီညာညာ နှုတ်ဆက်ကြ’

နေမင်းကိုကိုလည်း ရောယောင်ပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

‘မင်္ဂလာဆောင်ပါ ဆရာမ အဲလေ...မင်္ဂလာပါ ဆရာမ’

‘ကဲ...သားတို့သမီးတို့ရေ ဆရာမနဲ့အတူ အားလုံး practical ခန်းထဲကို လိုက်ခဲ့ပါ’

နေမင်းကိုကို ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ သူပါရော၍ practical ဆင်းရမည်လား မသိ။

ထို့ကြောင့် ဇာခြည်လင်းနားကပ်၍ မေးသည်။

‘ဟဲ့...ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ငါ အခုနေ ထပြန်သွားလို့ ကောင်းပါ့မလား’

‘မထူးတော့ပါဘူးဟယ် နင်ပါလိုက်ခဲ့တော့ အခုချိန်က practical ချိန်ကြီး နင် ထပြန်သွားရင် ဆရာမက မေးမြန်းစူးစမ်းလုပ်နေလိမ့်မယ်။ အဲဒါဆို ဒီအတန်းက မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ကောလိမ့်မယ်’

‘အေးဟာ မထူးဘူး လိုက်ခဲ့မယ်’

ဆရာမ ဆူမှာကြောက်တာကတစ်ကြောင်း၊ practical ခန်းထဲရောက်မှ နေကြာပွင့် စိတ်ဆိုးပြေအောင်ချောမည်ဟု တွေးမိတာက တစ်ကြောင်းကြောင့် နေမင်းကိုကို chemistry ကျောင်းသားများနှင့် ရောယောင်ပြီး ပါသွားတော့သည်။

practical အခန်းထဲတွင်...

‘နေကြာ...ငါ တကယ်ပြောတာပါဟာ တီချယ်က သူ့ဘာသာ
သူ အအေးခွက်နဲ့ မှားပြီး ယူသောက်တာပါ...ငါ တားညှိတောင် ခေ
ဆိုက်ဘူး’

‘နင် လိမ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော် ငမြေထိုး’

နေကြာပွင့်က ရက်စက်သည်။

ကိုနေမင်းလို့တောင် မခေါ်တော့ ငမြေထိုး တဲ့။ ညားပြီးကာမှ
အသေထိုးဦးမည်။ (မျက်စောင်းနှင့်)

‘မလိမ်ပါဘူး နေကြာရယ် ကိုယ့်ရဲ့ဆရာမကို အရက်တိုက်လွှတ်
တဲ့အထိ ငါ ဂါရဝတရား မမဲ့သေးပါဘူးဟာ’

နေကြာပွင့်က ဖန်ချောင်းထဲသို့ နီပျစ်ပျစ်အရည်များကို ထည့်
ဆိုက်သည်။

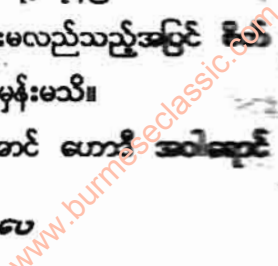
‘တကယ်တော့ ငါတို့သူငယ်ချင်းတွေ အချို့ရည်တစ်ဝက် ဝိစင်
တစ်ဝက်ရောပြီးသောက်ဖို့ တင်ထားတုန်း တီချယ်က မှားပြီး ယူသောက်
ဆိုက်တာပါ’

နေမင်းကိုကိုက ပြောလည်း ပြော၊ နေကြာပွင့် ထည့်ထားသည့်
ဖန်ပေါင်းချောင်ထဲသို့ နောက်ထပ် နီပျစ်ပျစ်အရည်များ ထပ်ထည့်လိုက်
သည်။

‘အို...ဘာလုပ်တာလဲ ဒီအရည်တွေက သတ်မှတ်ထားတဲ့ဝဇာထ
ဝဲ ထည့်ရတာ အခု များကုန်ပြီ ကာလာတွေ ရင့်ကုန်ပြီ’

သူက ဒီဇာတ်သဘောတွေ ဘာမှနားမလည်သည့်အပြင် နီပ
ထလည်း တခြားရောက်နေသဖြင့် ဘာလုပ်မိမှန်းမသိ။

‘ဪ...ဒါဆို ကာလာဖျော့သွားအောင် ဟောနီ အဝါရောင်

ဟော့လိုင် - ၉၄

ရည်တွေ ရောလိုက်မယ်လေ။ အနီနဲ့အဝါ ရောရင် လိမ္မော်ရောင်ပြန်
ဖြစ်တယ် ကိုယ်က ပန်းချီဆရာပဲ ဒီလောက်တော့ သိတာပေါ့။

‘ဟာ...မလုပ်နဲ့ မလုပ်နဲ့’

နေကြာပွင့် တားချိန်ပင် မရလိုက်။ ဆရာသမားက လက်မြန်
သည်။ chemistryရဲ့ဓာတ်သဘောကို ဘာမှမသိဘဲ သူ့ကျွမ်းကျင်သည့်
အရောင်ရောစပ်မှုနှင့် ချထည့်လိုက်ရာ ဖန်ပေါင်းချောင်ကြီး ပွက်ပွက်ဆူ
လာသည်။

‘ဟာ...သွားပြီ ဒုက္ခပဲ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ’

နေကြာပွင့် ဘုရားတ၊လိုက်သည်။

နေမင်းကိုကိုလည်း သူ့ရောစပ်ခဲ့သော ဖန်ပေါင်းချောင်ကို ကြည့်
ပြီး တဖြည်းဖြည်း မျက်လုံးပြူးလာသည်။

ထိုနောက် အလန်တကြား နေကြာပွင့်ကို ဆွဲဖက်လိုက်သည်။

‘နေကြာရေ ဝပ်’

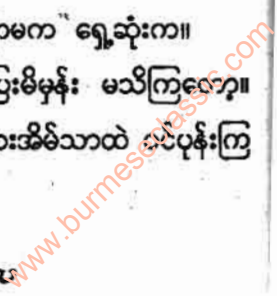
သူတို့နှစ်ယောက် သံမဲတလင်းပေါ် မှောက်ချလိုက်သည်နှင့်
တပြိုင်နက်။

‘ဗုန်း’

‘အောင်မယ်လေးတော့’

practicalခန်းတစ်ခုလုံး ပေါက်ကွဲခဲ့သောကြောင့် ယောက်ယက်
ခတ်ပြီး အလှအယက်ထွက်ပြေးကြသည်။ ဆရာမက ‘ရှေ့ဆုံးက။

ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ဘယ်တွေပြေးမိမှန်း မသိကြလော့။
တချို့ယောက်ျားလေးတွေက နီးစပ်ရာ မိန်းကလေးအိမ်သာထဲ ပစ်ပုန်းကြ
သည်။

ဇွေး - ၉၅

တချို့မိန်းကလေးတွေက ရိုးရိုးတန်းတန်းပြေးရတာ ထာဘီတုတ်
နေ၍ လိုရာခရီးမရောက်သဖြင့် ခါးတောင်းကျိုက်ပြီး ပြေးသည်။

တချို့က practicalခန်းထဲမှ လွတ်အောင် ရည်းစားကိုလတ်
ဆွဲပြီး ပြေးမိပြေးရာပြေးရင်း ချစ်သူလမ်းကြားထဲကို ရောက်သွားတော့
သည်။ (ခြေထောက်က အသားကျနေတာကိုး)

အဲဒီလို အခြေအနေတွေပြောင်းဆန်ကုန်ပြီး သုံးမိနစ်အကြာမှာ
နေမင်းကိုကိုနှင့်နေကြာပွင့် ဓာတ်ခွဲခန်းထဲက မီးခိုးလုံးတွေကြားမှ လတ်
ဆွဲ၍ ထွက်လာသည်။ မျက်နှာတွေကတော့ မည်းလို့။

အပြင်မှာ ပါမောက္ခနှင့် ဆရာ ဆရာမများ အပါအဝင် လုံခြုံရေး
ဇာူးက စိုးရိမ်တကြီး စောင့်နေကြသည်။

‘သားတို့ သမီးတို့ ဘာမှ မဖြစ်ကြဘူးနော် တော်သေးတာပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ ပို့သတဲ့မေတ္တာကြောင့် ကျန်းမာစွာရှိဆဲပါ ဆရာမ’

(၁၄)

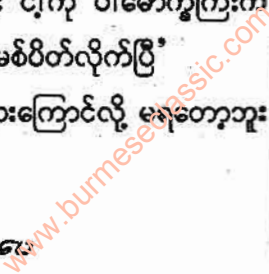
‘ဟား ဟား ဟား ဟား’

အောင်ထူးနဲ့တင်ကိုရဲ့ရယ်သံကြားမှာ နေမင်းကိုကိုပါ ရောယောင်ပြီး ရှက်ရယ်ရယ်နေသည်။

‘ငမြေ့ထိုး ငမြေ့ထိုး အဲဒါကြောင့်လည်း မင်းကို အဲဒီနာမည်ပေးထားတာကို အခု မင်းမွေ့လိုက်တာ ကံကောင်းလို့ practical ခန်းတစ်ခုလုံး မပေါက်ကွဲတယ်’

‘အေးကွာ ငါလည်း ရင်တွေ့ခုန်ပြီး ပေါက်ကရအရည်တွေ သွားစစ်မိလိုက်တယ်...တော်သေးတာပေါ့ ပေါက်ကွဲမှုက အသေးစားမို့လို့။ မဟုတ်ရင် အကုန် ဒုက္ခရောက်ပြီ။ အခုလည်း ငါ့ကို ပါမောက္ခကြီးက ခေါ်ဆောင်ပြီး တခြားအဆောင်သွားလည်ခွင့် ပါမစ်ပိတ်လိုက်ပြီ’

‘ဟာ...ဒါဆို မင်း နေကြာပွင့်ကို သွားကြောင်လို့ မရတော့ဘူးပေါ့’

တင်ကိုက စိုးရိမ်တကြီးမေးသည်။

‘အေး’

‘ကောင်းလိုက်တာကွာ’

‘ဘာကွ ဘာကောင်းတာလဲ’

‘နောက်ဆို နေကြာပွင့် ငမြေထိုးရဲ့ရန်က လွတ်သွားတာပေါ့..

အခု ခဏလေးပတ်သက်မိတာတောင် ဓာတ်ခွဲခန်းတစ်ခုလုံးကို ဖောက် ခွဲပစ်ခဲ့တယ်။ ဒီထက်ပိုပြီး တစ်ဆင့်တက်ရင် ကျောင်းတောင် ပြာကျမယ့် ကောင် မင်းက’

နေမင်းကိုကိုက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ငြီးတွားသည်။

‘တော်ပါတော့ကွာ အဲဒီနာမည်ကို ငါ့ကိုယ်ငါတောင် တော်တော် ထန်နေပါပြီ ငါတမင်လုပ်တာ မဟုတ်ပေမယ့် သူနဲ့ တွေ့တိုင်း ငါ ကံ စကောင်းခဲ့ဘူး ပထမတစ်ခါ ငါ့အဖေရက်လည်တုန်းကကိစ္စ၊ ဒုတိယ နေကြာပွင့်ရဲ့မွေးနေ့ပွဲတုန်းက ကိစ္စ။ အခုနောက်ဆုံး practical ခန်း ထဲမှာဖြစ်တဲ့ ကိစ္စတွေကို ဆက်စပ်လိုက်ရင် ငါ့ကိုယ်ငါ နာမည်စီးသွား သလားလို့တောင် ထင်မိတယ်’

အဲဒီအချိန်မှာ သူတို့သုံးယောက်ထိုင်နေသောကန်တင်းသို့ စာခြည် ထင်း ဝင်လာသည်။

‘နေမင်းကိုကို’

နေမင်းကိုကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ စာခြည်လင်းကို မျက်နှာခွံခွဲ ခဲ့နှင့် တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ဟာ...စာခြည်လင်း၊ လာ...ထိုင်...နေကြာပွင့်ကော...’

လား’

ဟော့လိုင် - ၉၈

ဇာခြည်လင်းက ငိုတော့မယ့်မျက်ခွက်ကြီးနှင့် နေမင်းကိုကိုနားထိုင်လိုက်သည်။

‘နင်ကတော့ နေကြာပွင့်ကို မေးနိုင်သေးတယ်နော် ငါ့မှာတော့ ဘာဖြစ်သွားလဲ နင်သိရဲ့လား’

‘ဘာဖြစ်သွားလဲဟင် တစ်ယောက်ယောက်ကများ နင့်ကို အဝှာပွင့်လိုက်လို့လား’

‘အဲဒါဆို ဖြေသာပါသေးတယ်ဟာ အခုဟာက ပိုဆိုးတယ် နင်လုပ်လိုက်လို့ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ ဝုန်းဆို ထပေါက်တော့ ငါလည်း ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ပြေးမိပြေးရာပြေးရင်း နံရံနဲ့ဝင်ဆောင့်မိတာ ဟင့်..ဟင့် သွားတစ်ချောင်း ကျွတ်သွားတယ်’

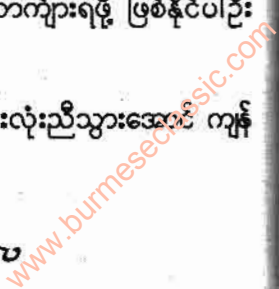
ဇာခြည်လင်းက ပြောလည်း ပြော၊ ငိုလည်း ငို၊ ပါးစပ်ကိုလည်း ဖွင့်ပြလိုက်ရာ ရှေ့သွားတစ်ချောင်း အမှန်တကယ် မရှိတော့သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

နေမင်းကိုကို...ဇာခြည်လင်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

‘ဟာ ဟုတ်ပါရဲ့ဟာ ငါ တကယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး’ နဂိုကတည်းကမှ မလှရသည့်အထဲ သွားတစ်ချောင်းပါ ကျိုးသွားသဖြင့် ပိုဆိုးသွားတော့သည်။

ဇာခြည်လင်းရေ ဒီတစ်သက်တော့ ယောက်ျားရဖို့ ဖြစ်နိုင်ပါဦးမလား။

‘ငါ နင့်ကို ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင် အားလုံးညီသွားအောင် ကျွန်တို့သွားတွေပါ ရိုက်ချိုးပေးရမလား’

‘အဲဒါဆို ငါ အဘွားကြီးနဲ့တူသွားမှာပေါ့ဟ နင် ငါ့ကို သနား
တယ်ဆိုရင် ငါကျေနပ်ပါပြီ’

နေမင်းကိုကို ဘယ်လိုစေ ဧခြည်လင်း စိတ်ဆိုးသည့်ဟန်မရှိ
တော့တာကတော့ သူတို့အားလုံးအတွက် အံ့ဩစရာ။

‘တကယ် သနားပါတယ်ဟာ။ ရှားရှားပါးပါး ငယ်သူငယ်ချင်း
အေး တစ်ယောက်ရှိတာ ရှေ့သွားတစ်ချောင်းမရှိတော့ဘူးဆိုတော့ နောက်
ဆို နင်နဲ့စကားပြောရင် အဲယားကွန်း မလိုတော့ဘူးပေါ့’

ဧခြည်လင်းက ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံး၍သာနေသည်။

ထို့ကြောင့် နေမင်းကိုကို တော်တော်အံ့ဩသွားသည်။

‘ဧခြည်လင်း’

‘ဟင်’

‘နင် ဒီနေ့ နေကောင်းရဲ့လား’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘သည်းခံနိုင်စွမ်းအားတွေ ပြည့်နေလို့ ငါ ဘယ်လိုစေ နင် အရင်
ထို ဟာ ငမြေထိုး နင်က ဘာဖြစ်တယ်ညာဖြစ်တယ် ဆိုတာတွေ မကြား
တော့ပါလား’

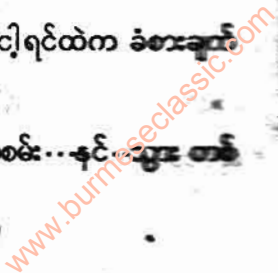
ဧခြည်လင်းက ငါးခုပြုံးပြုံး၍ မခိုတရီလေးဖြေသည်။

‘အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ သိလား’

‘မသိဘူးလေ’

‘မသိတာပဲ ကောင်းပါတယ်ဟာ သိရင် ငါ့ရင်ထဲက ခံစားချက်
တွေကို နင် ပျက်ရယ်ပြုမှာစိုးတယ်’

‘အံ့မယ်... အလာကြီးပါလား။ မှန်မှန်ပြောစမ်း... နင် သွား တစ်

ချောင်း ကျိုးသွားတာနဲ့...ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားပြီ...မဟုတ်လား'

'မဟုတ်ပါဘူးဟာ ရူးသွားတာပါ'

'ဟမ် ရူးသွားတာ'

ဇာခြည်လင်းရဲ့စကားကို သုံးယောက်စလုံး အံ့အားသင့်နေကြသည်။

ဒီထက်အခြေအနေဆိုးလာရင် ရွာသာကြီးပို့ပေးရန် စဉ်းစားထားကြသည်။

'ငါ ဘာကြောင့်ရူးသွားလဲဆိုတာ နင်သိချင်လား'

နေမင်းကိုကို အောင်ထူးနဲ့တင်ကိုရဲ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဇာခြည်လင်းရဲ့အမေးကို မချင့်မရဲဖြေသည်။

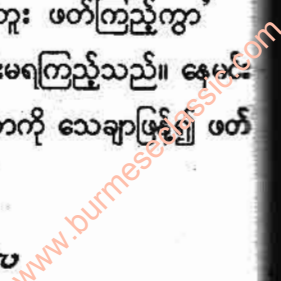
'သိချင်တယ်'

နေမင်းကိုကိုက ထိုသို့ပြောလိုက်သောအခါ ဇာခြည်လင်းက သူမလွယ်အိတ်ထဲမှခေါက်ထားသော စာလေးတစ်စောင်ကို ထုတ်၍ပေးလိုက်သည်။

'ရှော့ ဒီစာကိုဖတ်ကြည့်လိုက်။ တစ်ခုတော့ မှာခဲ့မယ်...နင် ဒီစာကိုဖတ်ရင် ပါးစပ်နဲ့မဖတ်ဘဲ နှလုံးသားနဲ့ဖတ်ပေးပါလို့ တောင်းဆိုချင်ပါတယ် ငါသွားတော့မယ်နော်'

'နေမင်း ဟေ့ကောင် ဘာစာလဲ မသိဘူး ဖတ်ကြည့်ကွာ'

တင်ကိုက သိချင်စေဖြင့် စာကို အငမ်းမရကြည့်သည်။ နေမင်းကိုကို သူတို့နှစ်ယောက်လည်း မြင်သာအောင် စာကို သေချာဖြန့်၍ ဖတ်လိုက်သည်။

‘ကလေးတို့ရေ...ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက တိုင်းပြည်ကြီး တစ်ပြည်မှာ
 ချ ထိမခံတဲ့ ရွှေမင်း သမီးလေး တစ်ပါး ရှိသတဲ့ကွယ်။ တစ်ည
 မင်း သမီးလေး ကို သူမိတ်ဆွေ မင်း သားလေး တစ်ပါး က
 ဆိုကာ ကိုလာ တိုက်သတဲ့။ ဒါပေမယ့် သူတိုက်တဲ့
 ဆိုကာ ကိုလာ ထဲမှာ အရက်တွေရောထား မှန်း မသိတော့မင်း သားလေး
 ဆိုက်ကြည့်စွာ နဲ့သောက်လိုက်သတဲ့။ အဲဒီမှာ တင်မင်း သားလေး ကို
 ချစ်မိပြီး , အခွင့်သာတဲ့ တစ်နေ့မှာ အများ မြင်အောင်ပြလိုက်
 တယ်တဲ့။’

ဘာပြတာလဲဆိုချင်ရင်စာကိုသေချာဖတ်ပြီး နှလုံးသား နဲ့
 မြင်အောင်ကြည့်ပါ။

စာကိုဖတ်ပြီး သုံးယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ အကြောင်ရိုက်
 သွားသည်။

‘ဟေ့ကောင် ဇာခြည်လင်း တကယ်ရူးသွားပြီထင်တယ် ငါနား
 လေည်တော့ဘူး’

နေမင်းကိုကို၏စကားကို အောင်ထူးက တွေးတွေးဆဆဖြင့်ဖြော
 သည်။

‘နေဦးကွ အကြောင်းတော့ရှိရမယ် စာကို သေချာ နှလုံးသားနဲ့
 မြင်အောင်ကြည့်ပါတဲ့’

‘ခဏပေးစမ်း ငါ ပြန်ဖတ်မယ် မင်းသမီးလေးက မင်းသားကို
 ဘာပြတာပါလိမ့်’

တင်ကိုက နေမင်းကိုကို လက်ထဲမှ စာကိုယူပြီး သေချာဖတ်
သည်။ ဖတ်ပြီး စဉ်းစားသည်။ ခေါင်းထဲမှ ဉာဏ်မထွက်ဘဲ မီးခိုးသာ
ထွက်လာသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ တင်ကို စဉ်းစားလို့ရလား’

‘မရဘူး’

‘ပေးစမ်းပါဦးကွာ ငါပြန်ဖတ်မယ်’

နေမင်းကိုကိုက စာကိုယူပြီး အဖြေရှာသည်။

‘သူရေးထားတဲ့ ဇာတ်လမ်းအရတော့ နေကြာပွင့်ရဲ့မွေးနေ့ပွဲမှာ ငါ
သူ့ကို အချိုရည်နဲ့အရက်ရောတိုက်တာကို ရည်ညွှန်းနေပုံကွ’

‘ဟာ ဒါဆို သူက မင်းသမီးလေး မင်းက မင်းသားလေးပေါ့--
ဒါဆို မင်းကို ရည်းစားစာပေးတာပေါ့ကွ စာထဲမှာ အဲဒီညမှာပဲ မင်း
သမီးလေးက မင်းသားလေးကို ချစ်သွားတယ်ဆိုတာလေ’

တင်ကိုက သူ့အထင်ကို အားရဝမ်းသာလေသံကြီးဖြင့် ပြော သည်။

‘ဟာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ သူ့နဲ့ငါက ငယ်သူငယ်ချင်းပါ ပေါင်
ကရတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့’

နေမင်းကိုကိုက အကြောက်အကန်ငြင်းသည်။

‘မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့တော့ ပြောလို့မရဘူးကွ၊ သူ့အမူအရာတွေပြော
လဲပြီး မင်းကို သည်းခံလာတာ ကြည့်ပါလား’

‘ဟာ..အဲဒါ သူ့ဘာသာသူ စိတ်ကောင်းဝင်လာလို့ဖြစ်မှာပါ’

ဇွေး - ၁၀၃

‘ကဲ...ကဲ...မငြင်းကြနဲ့...ငါ...ဖတ်ကြည့်ဦးမယ်၊ စာ...ဆာ
ပေး’

အောင်ထူးက နေမင်းကိုကိုလက်ထဲမှ စာကို တောင်းယူသည်။
နေမင်းကိုကို သူတောင် အဖြေရှာမရသော ပဟေဠိကို အောင်
ထူးလည်း ရမည်မထင်။

ဒါပေမယ့်...ပေးလိုက်သည်။

‘ရော့ကွာ...ဖတ်ကြည့်။ ဒါပေမယ့် မင်းလည်း အဖြေထုတ်နိုင်
မယ် မထင်ဘူး’

အောင်ထူးက စာကို တစ်စုံစီမို့ကြည့်သည်။

အခေါက်ခေါက်အခါခါ ဖတ်သည်။

တွေ့သည်။

နောက်ဆုံး...

‘ဟာ...အဖြေရပြီ ဟေ့ကောင်။’ ငါ မြင်သွားပြီ’

‘ဘာမြင်တာလဲကွ’

နေမင်းကိုကိုနှင့် တင်ကိုက စိတ်ဝင်တစားမေးသည်။

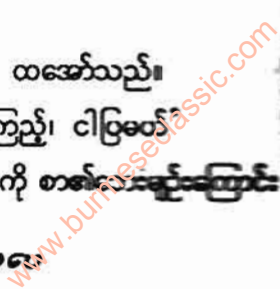
‘မင်းသမီးလေးက မင်းသားကို ဘာပြတာလဲဆိုတာ တွေ့သွား
ပြီ...မင်း မငြင်းနဲ့တော့ နေမင်းကိုကို...ဇာခြည်လင်းက မင်းကို ချစ်
တယ်တဲ့’

‘ဘာ’

နေမင်းကိုကို ကြောက်အားလန့်အား ထအော်သည်။

‘မယုံရင် ဒီမှာ စာကို သေချာပြန်ကြည့်၊ ငါပြဇာတ်’

အောင်ထူးက နေမင်းကိုကိုနှင့်တင်ကိုကို စာ၏အဓိပ္ပာယ်ကြောင်း

(၁၅)

ဆို

စာခြည်လင်း

မင်းသမီးလေးက မင်းသားလေးကို ဘာပြောလဲ ဆို
 စာ ငါ သိသွားတော့ သိပ်ကြောက်သွားတယ် သိလား။ တလွဲ
 မတွေးပါနဲ့။ နှင့်ရင်ထဲက အချစ်တွေကို သိလိုက်ရတော့ ငါ့ကို
 ဗေဒင်ဆရာ ပြောတာလေး သွားသတိရမိလို့ပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်
 ပတ်လောက်က ငါ့ကို ဗေဒင်ဟောထားတယ်။ မင်းကို မိန်းက
 လေး တစ်ယောက်က ရည်းစားစကား စပြောရင် သို့မဟုတ်
 ရည်းစားစာပေးရင် အဲဒီမိန်းကလေး သိပ်မကြာခင်ကား တိုက်
 ခံရပြီး သေနိုင်တယ်တဲ့။ သိပ်လည်း ကြောက်မသွားပါနဲ့။ ယတြာ
 ရှိပါတယ်။ အဲဒီဘေးက လွတ်ချင်ရင် ပြောမိတဲ့ မိန်းကလေးက
 သူ့ရဲ့ အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်း မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ ငါ့ကို
 ချစ်သူတွေ ပြစ်အောင် အောင်သွယ် လုပ်ပေး လိုက်ပါ တဲ့။

ဆောင်း ညပြာသိုစာပေ

အဲဒီမိန်းကလေး ရဲ့ နာမည်မှာ ပန်း နာမည် ပါ ရမယ် တဲ့။ ပန်း
တောင်မှ အပွင့်ကြီးကြီး (ဥပမာ-နေကြာပန်းပေါ့)။ အဲဒီထိုပန်း
နာမည်ပါတဲ့ မိန်းကလေး ရဲ့ ငါ့ရဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားရင် ရင်ဆိုင်
ဆိုင်ကားတောင် မတိုင်နိုင်တော့ပါဘူးဟာ။ ငါ ရင်အတွယ်
ပြောတာပါ။ အဲဒီယတြာအောင်သွားမှ ရင်ကို စဉ်းစားပေးမယ်
နော်။

နေမင်းကိုကို

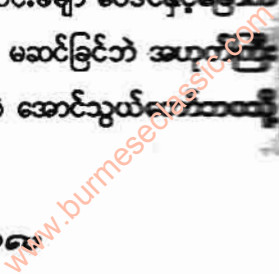
စာကို ဖတ်ပြီးသည်နှင့် ဇာခြည်လင်း ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိ
ဖြစ်သွားသည်။

မကြာခင် ကားတိုက်ခံရမည်ဆိုသောကြောင့် မျက်လုံးပြူးမျက်
ဆံပြူး။

ပန်းနာမည်ပါသော အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေကို စဉ်းစားသည်။

‘ဒုက္ခပဲ...အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းထဲမှာ ပန်းနာမည်ပါတာ ဘယ်
သူရှိလဲ...စဉ်းစားစမ်း...စဉ်းစားစမ်း...အပွင့်ကြီးကြီး ဆိုတော့ ဂေါဖီ
ထုပ်...ဟာ...ငါ့သူငယ်ချင်းထဲမှာ ဂေါဖီထုပ် မရှိပါဘူး။ ဘယ်မိန်းက
လေးကရော သူ့နာမည် ဂေါဖီထုပ်လို့ပေးမှာလဲ။ ဒါဆို ဪ...စာထဲမှာ
ရေးထားတာပဲ၊ ဥပမာ..နေကြာပန်းတဲ့။ ဟုတ်ပြီ ဒါဆို နေကြာပွင့်ပေါ့’

နဂိုကမှကျပ်မပြည့်ရှာသော ဇာခြည်လင်းခမျာ ဗေဒနှင့်ခြောက်
ထွတ်ခံရသောအခါ ဦးနှောက်မသုံး၊ မစဉ်းစား မဆင်ခြင်ဘဲ အဟုတ်ပြန်
ထင်ပြီး နေမင်းကိုကို၏ချစ်သူဘဝ မရောက်ဘဲ အောင်သွယ်...
ရောက်သွားတော့သည်။

‘နေကြာ’

‘ဟင်’

‘နင် နေမင်းကိုကို ကို ဘယ်လိုမြင်လဲ’

‘ငါက ဘယ်လိုမြင်ရမှာလဲ’

‘သူက နင့်ကိုကြိုက်နေတာဟ..အဲဒါ ငါ့ကို ပြောခိုင်းလို့’

‘ဟာ’

နေကြာပွင့်တစ်ကိုယ်လုံး ရှက်သွေးတွေ ဖြန်းခနဲတက်သွားသည်။

‘နင် စဉ်းစားပေးလိုက်ပါဟာ...သူ့မှာ နင်ရှိတဲ့အဆောင်ကို မလာ

ရတော့လို့ အရမ်းကို ဝမ်းနည်းနေတာ’

‘နေစမ်းပါဟာ..ငါ ကြောက်လို့ပါ။ သူနဲ့သာ ညားရင် ဘာတွေ

ဖြစ်ကုန်မလဲ မပြောတတ်ဘူး။ နာမည်နဲ့လိုက်ပါ’

‘ဒါတွေက တိုက်ဆိုင်မှုတွေပါဟယ်..အဲဒီလိုဖြစ်တာတွေကလည်း

နင့်ကို သူ အမြင်ကြည်လင်လာအောင် ဖြေရှင်းရင်းနဲ့ ဖြစ်သွားတာမဟုတ်

လား’

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်..ဒါပေမဲ့ လွဲပြီးရင်း လွဲနေတဲ့သူကို

ဘယ်မိန်းကလေးက ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ချစ်ရဲမှာလဲ’

‘နင် သူ့ကို တကယ်မချစ်ဘူးလားဟင်’

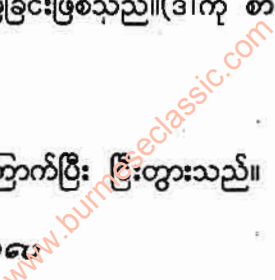
‘ချစ်ပါဘူး’

နေကြာပွင့်က ရင်ထဲက မပါဘဲ ဖြေခြင်းဖြစ်သည်။(ဒါကို စာ

ရေးဆရာမှလွဲ၍ ဘယ်သူမှမသိ။)

‘ဒုက္ခပါပဲဟယ်’

စာခြည်လင်းက ကားတိုက်ခံရမှာကြောက်ပြီး ပြီးတွားသည်။

ဇွေး - ၁၀၉

‘နင်က ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ သူတောင် ငှါကို တစ်ခါမှချစ်တယ်လို့ ပြောဖူးဘူး၊ အခု...နင်ပြောလို့ ငါသိရတာ’

‘ဒါဆို သူက ပြောမယ်ဆိုရင် နင် စဉ်းစားပေးမှာလားဟင်’
ကာယကံရှင်က ဘယ်လိုနေမယ် မသိ။ အောင်သွယ်တော်တ ခြေမကို လျှာနှင့်လျက်ပေးတော့မတတ် ခေယယ ပြောနေသဖြင့် နေကြာ ဋွင့် အမြင်ကပ်ပြီး ပညာပေးရန် စဉ်းစားလိုက်သည်။

‘ဒီလိုလုပ်ဟယ်...ငါ့ကို ချစ်ရင် ငါ့အိမ်လာပြီး ငါ့အဒေါ်ရှေ့မှာ ငါ့ကို ရည်းစားစကားပြောလို့...ငါ့အဒေါ်က အပြုံးမပျက်ဘူးဆိုရင် စဉ်း စားပေးမယ်လို့’

‘ဟမ်...ဘယ်လိုကြီးလဲ’

စာခြည်လင်း ကြောင်သွားသည်။

‘အေး...အဲဒီအတိုင်းပဲ ပြောလိုက်။ ဒါ ဉာဏ်စမ်းအစီအစဉ်ပဲ၊ ဒီတစ်ခါလွဲရင် ဆောရီးပဲလို့’

အဲဒီအချိန်မှာ အတန်းထဲကို ဆရာမ ဝင်လာ၍ စကားစပြတ်ပြီး ထနုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

‘မင်္ဂလာပါ ဆရာမ။ ညီညီညာညာ ကန်တော့ကြ’

‘ဟမ်...နေကြာပွင့်က အဲဒီလိုပြောတယ်..’

‘အေး...အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...နှင့် စဉ်းစားပါဦး’

ဇာခြည်လင်းစကားကြောင့် နေမင်းကိုကို ခေါင်းစားသွားသည်။

‘ဒီလိုမှန်းသိရင်...အစကတည်းက ဆိုက်ကိုမေဂျာ ယူပါတယ်

ထွာ...တူမကို ချစ်တဲ့အကြောင်း အဒေါ်ရှေ့မှာ ပြောရမယ်တဲ့..အဒေါ်

က အပြုံးမပျက်နေမှ စဉ်းစားမယ်တဲ့...မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အနည်းဆုံးတော့

မျက်နှာပျက်သွားမှာပဲ..ဒါတောင် ကိုယ့်ဆရာမမို့လို့၊ တခြားသူဆို သူ့ကို

မလေးမစား လုပ်တယ်ဆိုပြီး ပါးထရိုက်မှာ’

‘ငါလည်း မစဉ်းစားတတ်ဘူးဟယ်...နှင့်ကို သက်သက် ပညာ

ပြတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် နင့်ရဲ့ညဏ် ဘယ်လောက်ပြေးလဲ သိချင်လို့

ဖြစ်မယ်ထင်တယ်’

နေမင်းကိုကို မေးစေ့ကို လက်ထောက်ပြီး စဉ်းစားခန်းဝင်နေ

သည်။ ဇာခြည်လင်းက သူ့ကိုကြည့်၍ -

‘နေမင်း...နှင့် ငါ့ကို မှန်မှန်ဖြေအော်...နှင့် အခု...စဉ်းစားဇာ

တာ နေကြာပွင့်ရဲ့အချစ်ကို တကယ်ရချင်လို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ငါ့ကြာ

ချေရုံသက်သက်ပဲလား’

ဇွေး - ၁၁၁

နေမင်းကိုကိုက ဇာခြည်လင်းကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ကလိမ်တ
ထုတ် ဖြေသည်။

‘နင်ကလဲဟာ...နင် ကားတိုက်ခံရမှာစိုးလို့...ငါ ယတြာချေနေ
တာ...နားလည်စမ်းပါ။ နင့်အတွက်ဟ’

ဇာခြည်လင်း ကျိုးနေသောသွားတစ်ချောင်းပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်
သည်။

‘ဒါဆိုရင်...ငါ ကျေနပ်သွားပြီဟာ....ငါပါ ဝိုင်းစဉ်းစားပေး
ဇယ်’

(၁၆)

ဒေါ်ခင်မျိုးဝေ သူ့ကို မုန့်ပုံးနှင့်လာကန်တော့သော နေမင်းကိုကို
ကြောင့် အထူးအဆန်းဖြစ်နေသည်။

‘သားရယ်...တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် တီချယ့်ကို တစ်ခါမှ မကန်
တော့ဖူးပါဘူး...အခု...သီတင်းကျွတ်လည်း မဟုတ်...အထူးအဆန်းပါ
လား’

နေမင်းကိုကိုက ဒေါ်ခင်မျိုးဝေကို လက်အုပ်လေးချီ၍ ရိုရိုသေ
သေဖြေသည်။

အနားမှာ နေကြာပွင့်လည်း ရှိသည်။

‘တီချယ့်ကို ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်ကတည်းက လာကန်
တော့မလို့ပါပဲ...ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်တုန်းက မုန့်ပုံးတွေ ဈေးတက်နေ
လို့...အခုမှ ဝယ်ကန်တော့ဖြစ်တာပါ’

‘အေး...အေး...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်...တီချယ်

လည်း ငတ်နေတာနဲ့...အဲလေ...မုန့်စားချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ တစ်ခါ

တည်း ဖွင့်စားလိုက်တော့မယ်နော်'

'ဟုတ်ကဲ့...စားပါ တီချယ်၊ ဒိတ်မလွန်ခင်စားမှ ကောင်းမှာ'

ဒေါ်ခင်မျိုးဝေ မုန့်ပုံးကိုဖွင့်၍ကြည့်လိုက်ရာ သူသိပ်ကြိုက်သော

ယိုကပ်ဘီစကစ်။

ထို့ကြောင့် ဝမ်းသာအားရနှိုက်စားနေစဉ် နေမင်းကိုကို နေကြာ

ခွင့်ကို ကြည့်၍

'နေကြာ'

'ရှင်'

'ဘွန်ရက်ထေ'

နေကြာပွင့် ကြောင်သွားသည်။

နေမင်းကိုကို ဘာပြောလိုက်တာလဲပေါ့...

ဒေါ်ခင်မျိုးဝေကတော့ မုန့်စားနေရာမှ နေမင်းကိုကိုကို မျက်ခုံး

စင့်ပြီး ကြည့်သည်။

'ကိုနေမင်း...ဘာပြောလိုက်တာလဲ'

နေကြာပွင့်က နားမရှင်း၍ ပြန်မေးသည်။

သို့သော် နေမင်းကိုကိုက ပြုံးလိုက်ပြီး -

'ဒီအစီအစဉ်က တစ်ခါပဲ လွှင့်တယ်...နှစ်ခါ မလွှင့်ဘူး၊ ထဲ--

သွားတော့မယ်နော်'

နေမင်းကိုကိုက ဒေါ်ခင်မျိုးဝေကိုလည်း နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

'တီချယ်...ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး၊ ဒီနေ့ အတွားကို အားနဲ့

ပြုမှာမို့လို့ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်'

ဟော့လိုင် - ၁၁၄

‘အေး...အေး...နောက်လည်း လာလည်ပေါ့ သားရယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ’

နေမင်းကို နေကြာပွင့်ကို လက်ပြနှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားစဉ်

နေကြာပွင့် ကြောင်စီစီနှင့်ကျန်ခဲ့သည်။

သူပြောတဲ့ ဘွန်ရက်ထေဆိုတာ ဘာပါလိမ့်ပေါ့....

‘ဘာမှမဟုတ်ဘူး နေကြာ...ဘွန်ရက်ထေ ဆိုတာ ကိုယ် မင်း
ဆို ချစ်တယ်လို့...ယိုးဒယားလို ပြောလိုက်တာ’

‘ရှင်’

‘ဟုတ်တယ် နေကြာ...ဘာပဲပြောပြော တီချယ် အပြုံးမပျက်ဘဲ
နုစားနေနိုင်တယ်လေ၊ ကိုယ်...မင်းရဲ့ဉာဏ်စမ်းအစီအစဉ်ကို အောင်မြင်
အောင် ဖြေဆိုနိုင်ပြီ မဟုတ်လား’

နေကြာပွင့် ပြုံးလိုက်သည်။

နေမင်းကိုကိုကိုလည်း အထင်ကြီးသွားသည်။

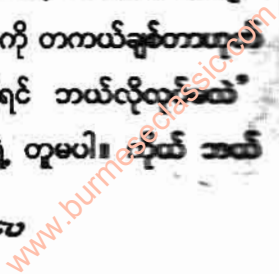
‘အင်းလေ..သူမှနားမလည်တာ၊ ရှင်က ဖတော်တော်လည်တာပဲ’

‘ဒါဆို ကိုယ့်ကိုစဉ်းစားပေးမယ်ပေါ့’

‘စဉ်းတော့ စဉ်းစားချင်ပါတယ်..ဒါပေမယ့် ဒီခေတ်ယောက်ျား
လေးတွေက သိပ်ယုံရတာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင် ကျွန်မကို တကယ်ချစ်တာဟုတ်
ရဲ့လား..အပျော်သက်သက်ရည်းစားထားတာဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်အိမ်’

‘နေကြာရယ်...မင်းက ကိုယ့်ဆရာမရဲ့ တူမပါ။ နဲ့ ဘယ်

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

ဟော့လှိုင် - ၁၁၆

တုန်းကမှ မင်းကို ပေါ့ပျက်ပျက်သဘောမထားခဲ့ပါဘူး၊ မင်းကို စတွေ့
လိုက်တဲ့နေ့ကတည်းက စွဲလမ်းခဲ့တာပါ’

‘ကျွန်မယုံအောင် ရှင်က ဘယ်လိုသက်သေပြမှာလဲ’

နေမင်းကိုကို သူ့ရဲ့အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ လုံးပြီးကျေနေသော တစ်
ရှူးဟောင်းလေးတစ်ခုကို ထုတ်လိုက်သည်။

‘ဒါလေးကို မှတ်မိလား နေကြာ...မင်းနဲ့ စဆုံတဲ့နေ့က ကန်တင်း
မှာ ထောပတ်သီးဖျော်ရည်သောက်တော့ မင်းနှုတ်ခမ်းမှာ ထောပတ်သီး
ခတ်ပေနေတယ်လို့ ကိုယ်ပြောခဲ့တယ်လေ...အဲဒီတော့ နေကြာက တစ်
ရှူးယူပြီး နေကြာနှုတ်ခမ်းလေးကို သုတ်လိုက်တယ်...ပြီးတော့...ဘေးနား
မှာ လုံးပြီးချထားလိုက်တယ်...ဒီကျေနေတဲ့ တစ်ရှူးလေးက နေကြာနှုတ်
ခမ်းနီစွန်းနေတဲ့ တစ်ရှူးလေးပဲ’

နေကြာပွင့်ရဲ့မျက်ဝန်းလှလှလေးတွေ အရောင်လဲ့လာသည်။

‘ဟင်...ဒါကို ဘာလို့ သိမ်းထားတာလဲ’

‘ရူးလို့ပေါ့ နေကြာရယ်...ကိုယ် မင်းနဲ့တွေ့မှ အချစ်ရဲ့အဓိပ္ပာယ်
ကို နားလည်ခဲ့တာပါ...ဒီတစ်ရှူးလေးကို အိတ်ထဲမှာ ဆောင်ထားရင်...
ကိုယ့်အနားမှာ မင်းရဲ့ပုံရိပ်လေးတွေ အမြဲရှိနေသလိုပဲ’

နေကြာပွင့်ရင်ထဲမှာ ပါးပါးလေး ကြည့်နူးသလို၊ ရင်ခုန်သလို
ခံစားမိလာသည်။

‘စာရေးဆရာရဲ့ သားမို့လို့...စကားတတ်တိုင်း လျှောက်ပြောနေ
တာ မဟုတ်ပါဘူး နေကြာ...တကယ်တော့...နေမင်းကိုကိုဆိုတဲ့ ဂီတ
ရဲ့ အချစ်အလင်းရောင်တွေနဲ့ နေကြာ ဆိုတဲ့...ပန်းကလေးကို အလှူ
ဆုံး ဖူးပွင့်စေချင်တာ ကိုယ့်ရဲ့အိပ်မက်ပါ’

‘နားထောင်လို့တော့ ကောင်းပါရဲ့...ဒါပေမယ့်...’

‘ဒါပေမယ့်...ဆိုတဲ့စကားကို မသုံးပါနဲ့လား...နေကြာရယ်၊ ဒါပေမယ့်ရဲ့ နောက်မှာ ရှေ့စကားလုံးရဲ့အငြင်းပဲ အမြဲတမ်းလိုက်တယ်.... တိုယ့်ကို မငြင်းပါနဲ့နော်...မင်းသာ ငြင်းလိုက်ရင်...ကိုယ် ဘယ်လိုမှ နေလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘အို...ခုချက်ချင်းပြော၊ ခုချက်ချင်း အဖြေပေးလိုက်ရင် ကျွန်မ ဈေးကျသွားမှာပေါ့’

‘မကျပါဘူး နေကြာရယ်...မင်းရဲ့ဈေးက အမြဲတမ်း ထောင့်ငါးစာပါပဲ’

‘ဘာ...ရှင် ယုတ်မာလှချည်လား...ကျွန်မကို အပေါစားမိန်းမလို့ ပြောတာပေါ့’

နေကြာပွင့် ဒေါသပုန်ထသွား၍ နေမင်းကိုကို အမြန်ရှင်းပြလိုက်ရသည်။

‘ဟာ...မဟုတ်ဘူးလေ...ထောင့်ငါးရာဆိုတာ ပိုက်ဆံကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး...အချစ်မေတ္တာကို ပြောတာ...ကိုယ့်အတွက် မင်းက အမြဲ ၁၅၀၀ ပါပဲလို့ပြောတာ’

တော်သေးတာပေါ့...

သဘောပေါက်သွားလို့...

နေကြာပွင့်မျက်နှာ ပြန်ပြီး တည်ငြိမ်သွားသည်။

‘ချက်ချင်းအဖြေပေးရမယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး နေကြာရယ်... နေကြာရယ်... ခနစ်တန်သည်...၁၀ခနစ်တန်သည်...စဉ်းစားလို့ရပါတယ်၊ ကိုယ့်... ခြီး မင်းအနားမှာ စောင့်ပေးပါ့မယ်’

‘တော်တော် စောင့်နေရဦးမယ်နော်..ရှင်က ကိုယ့်ဘက် ကိုယ်
ယက်တဲ့ လိပ်ပဲ..ကျွန်မက မိန်းကလေးရှင့်’

နေကြာပွင့်က မျက်စောင်းလေးထိုး၍ ပြောသည်။

‘မိန်းကလေးမို့လို့ ပြောနေတာပေါ့ နေကြာရယ်..မိန်းကလေး
ဆိုတာ..ကိုယ့်ကို တစ်သက်လုံး ရှာကျွေးမယ့်လူကို တွေ့တုန်း လက်လွတ်
မခံသင့်ဘူး...နောက်ကျသွားရင် အပျိုကြီးဘဝနဲ့ ရှာကျွေးမယ့်သူ မရှိဘဲ
ရိပ်သာဝင်နေရဦးမယ်’

‘အဲဒီလိုပြောရအောင် ရှင်က ဘာအလုပ်ရှိလို့လဲ’

‘လောလောဆယ်တော့ ဘာမှမရှိဘူး’

နေကြာပွင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်သည်။

‘ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...ရှင်က တကယ်ရယ်ရတယ် သိလား
...မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆီက အဖြေတောင်းတာ လူနာ အမဲခြောက်
တောင်းသလိုပဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ် နေကြာရယ်...နေကြာသာ မကျွေးရင် ကိုယ်-
အမဲရိုးတောင် ကိုက်လိုက်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ရှင် တကယ်ကိုက်ချင်တာလား၊ အဲလေး...ကျွန်မဆီက အဖြေ
ကို တကယ်လိုချင်တာလား’

နေမင်းကိုကိုက ဝမ်းသာအားရပြောသည်။

‘တကယ်လိုချင်တာပေါ့ နေကြာရဲ့...အခု ပေးတော့မလို့လား
ဟင်...’

‘အခုတော့ မပေးပါဘူး...ရှင်ရဲ့ ဉာဏ်ကို ထပ်စမ်းတဲ့အနေနဲ့
ကျွန်မကို တစ်ပတ်အတွင်း ရင်ခုန်အောင် လုပ်ရမယ်...ရင်ခုန်တာမှ-

ဇယား - ၁၁၉

ကျွန်မရဲ့ နှလုံးခုန်သံတွေကို...ကိုယ်တိုင် ပြန်ကြားရတဲ့အထိ လုပ်ရမှာ
ဇာန်...ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့...ကျွန်မက မြန်မာစီဒီယိုကားတွေ အကြည့်
ချင်တော့...တော်ရုံတန်ရုံ ရည်းစားစကားလောက်ကို ရင်မခုန်တတ်ဘူး၊
ရှင်လုပ်နိုင်ရင် ကျွန်မ သေသေချာချာစဉ်းစားပေးမယ်'

(၁၇)

ဘာပဲပြောပြော ကိုယ့်ကို propose လုပ်ထားတဲ့သူရဲ့ biography ကို လေ့လာသင့်သည်ဟု ယူဆပြီး နေကြာပွင့် ဇာခြည်လင်းထံ စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးလုပ်တော့သည်။

‘ဇာခြည်လင်း နင်နဲ့ နေမင်းကိုကိုက ငယ်သူငယ်ချင်းနော်’

‘ဟုတ်တယ်လေ နေကြာရဲ့ ဘာလဲ အဖြေပေးတော့မလို့လား’

ဇာခြည်လင်းက သူကားတိုက်ခံရမှာစိုးပြီး အဖြေကို အတင်းပေးစေချင်နေသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး သိထားသင့်တယ် ထင်လို့ပါ နေမင်းကိုကိုက ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ’

‘ဘယ်လိုလူမျိုးရမလဲဟာ သိပ်ကို တော်ပြီး ဉာဏ်ကောင်းတဲ့သူပေါ့ ကျောင်းမှာဆိုရင် သူ စာအတော်ဆုံးပဲ ပန်းချီဆွဲတတ်တဲ့အပြင် စာအရေးအသားလည်း ကောင်းတယ် ပြီးတော့ ရုပ်ရည်ကလည်း အပြစ်အနာအဆာမရှိဘူး ရိုးလည်း ရိုးသားတယ် ပျော်ပျော်နေပါတ်ပြီး စိတ်

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

အဘိဓာန်ကလေး ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တယ်။ သူနဲ့ရည်းစားဖြစ်တဲ့ မိန်းကလေး
သိပ်ကိုက်ကောင်းမှာ’

‘အမယ်လေး ဇာခြည်လင်းရယ် သူ့အမေတောင်မှ သူ့ရဲ့ဂုဏ်ပုဒ်
တွေကို နှင့်လောက်သိမှာ မဟုတ်ဘူး သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး အပြစ်ပြောစရာ
နဲ့မှာ တစ်ကွက်လေးတောင် မရှိဘူးလား’

‘တစ်ကွက်တော့ ရှိတယ်’

‘အဲဒါ ဘာလဲ’

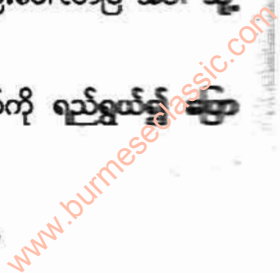
နေကြာပွင့်က ဇာခြည်လင်းကို စိတ်ဝင်တစားမေးသည်။

‘သူနဲ့ ပတ်သက်မိတဲ့သူတွေက သူ့ရဲ့လုပ်ဆောင်ချက် တစ်ခုခု
ကြောင့် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်..ပြဿနာတက်ပြီး ကျန်ခဲ့တာတွေချည်းပဲ...အဲဒါ
ကြောင့် ငမြေထိုး လို့ နာမည်ပေးထားတာ...ဒါပေမယ့်..သူများတကာ
အတူရောက်ပါစေဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ လုပ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အပျော်သဘော
တော နောက်တာ ဖြစ်ရင် ဖြစ်...မဖြစ်ရင် တိုက်ဆိုင်လို့ ဖြစ်သွားတာ
ချည်းပါပဲ’

နေကြာပွင့်က ဇာခြည်လင်းရဲ့စကားကို အလေးအနက်စဉ်းစား
သည်။

‘အင်း..ဟုတ်တယ်နော် အခုဆိုရင် သူ့ကြောင့် အဆောင်တိုင်း
အဆောင်တိုင်းမှာ တခြားမေဂျာကကျောင်းသားတွေ ဝင်မလာအောင် အဝင်
ဝမှာကတည်းက ကျောင်းသားကဒ်စစ်တဲ့ခလေးကြီးပေါ်လာပြီ အဲဒါ သူ
ဆောင်းမှုပေါ့’

နေကြာပွင့်က ဓာတ်ခွဲခန်းမှအဖြစ်အပျက်ကို ရည်ရွယ်၍ ခြာ
ထိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အဲဒါ ဘာဟုတ်သေးလဲဟာ..အခုဆိုရင် သူ့ကြောင့် ငါ့ရင်ထဲမှာ ဆူနာမိမွေ့သလို ခံစားနေရပြီဟု ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း ကားတိုက်ခံရမှာစိုးလို့ ပြောမထွက်။

အဓိကက ယတြာအောင်စေရန် မြန်မြန်လှော်ပေးမှ ဖြစ်မည်။
ထို့ကြောင့်...

‘နင် သူ့ကို အမြန်ဆုံး အဖြေပေးလိုက်ပါ နေကြာရယ် အဲဒါမှ ဗရုတ်သုတ်ခတွေ့ ထပ်မဖြစ်တော့ဘဲ သူ့ခြေငြိမ်သွားမှာ’

‘ငါ သူ့ကို စမ်းသပ်ချက်လုပ်ထားတယ်ဟာ’

‘ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ အားနည်းနေလို့လား ဒါဆို ကြက်ဥတိုက်ပေါ့ နေကြာရဲ့’

‘ဟဲ့ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ အဲဒီစမ်းသပ်ချက်ကိုဖြောတာမဟုတ်ဘူး’

‘အဲ ဒါဆို ဘယ်လိုစမ်းသပ်ချက်လဲ’

နေကြာပွင့် ပါးစပ်ဟရန် ပြင်နေစဉ် ဆိုင်ထဲကို နေမင်းကိုကို အမောတကောဖြင့် ပြေးလာသည်။ ထို့နောက် အလောတကြီးဖြင့်

‘နေကြာ နေကြာ ကိုယ့်ကို တစ်ခုကူညီပါ ဒီအထုပ်လေး သိမ်းထားပေးပါနော်’

နေမင်းကိုကိုက ဘာမှန်းမသိသော အဖြူရောင်အထုပ်လေးတစ်ထုပ်ကို နေကြာပွင့်လက်ထဲ အတင်းထိုးပေးသည်။

‘ရှင် ဘာဖြစ်လာတာလဲ အဲဒါ ဘာအထုပ်လဲ’

‘ကိုယ် အဲဒါတွေဖြေဖို့ အချိန်မရဘူး နေကြာ အရှေးကြီးနေလို့ အဲဒါလေး သိမ်းထားပေးပါနော် ကိုယ် သွားပြီ’

နေမင်းကိုကို ပြောစရာရှိတာပြောပြီး ဆိုင်ထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ် ဖြန့်ထွက်သွားသည်။

ပဟေဠိတွေနှင့်ကျန်ခဲ့သူက နေကြာနှင့် ဇာခြည်လင်း။

‘နေမင်းကိုကို ဘာဖြစ်လာတာလဲ ဒီအထုပ်က ဘာအထုပ်လဲ’

‘သူ့မှာ အကြောင်းရှိလို့ဖြစ်မှာပေါ့ နေကြာရယ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခိမ်းထားလိုက်ပေါ့’

နေကြာပွင့်က အဖြူရောင်အထုပ်လေးကို သူမ ပိုက်ခံအိတ်ထဲ ညှိနေစဉ် ဆိုင်ထဲသို့ လူစိမ်းနှစ်ယောက် ရောက်ချလာသည်။

သူတို့က နေကြာပွင့်ဆီ တန်းတန်းမတ်မတ်ဝင်လာပြီး

‘ဟေ့ ကောင်မလေး လက်ထဲကအထုပ်ကို ပြစမ်း’

ရုတ်တရက် ဟိန်းဟောက်လိုက်သံကြောင့် နေကြာပွင့် လန့်ပြီး

အာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

‘ရှင် ရှင်တို့က ဘယ်သူတွေလဲ’

‘လူတွေပဲ အဲလို့ ငါတို့က ထောက်လှမ်းရေးကပဲ’

‘ဟင် ချိုင်းထောက်လည်း မပါပါဘူး’

‘မေ့ကျန်ခဲ့လို့ အဲလေ...ဟဲ့...ကုလားမ နင့်ပါးစပ်ပိတ် ငါတို့ထ

(.....)က ရဲတွေဟဲ့’

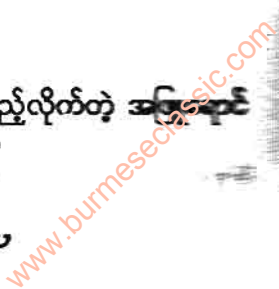
ဇာခြည်လင်း မသိဘဲ စွတ်ရွတ်ဝင်ပြောသဖြင့် ထောက်လှမ်းရေး

ဆိုသူ၏ ငေါက်ငမ်းခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

နောက်တစ်ယောက်က

‘ဟိုကောင်မလေး နင် ခုန အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်တဲ့ အဖြူရောင်

အထုပ် ငါ့ကိုပြစမ်း ဘာအရောင်လဲ သိချင်လို့’

‘ရှင်...အဖြူရောင်ဆို’

‘ဪ...ဘာအထုပ်လဲ သိချင်လို့လို့ မေးတာ’

‘ရဲကြီးရယ်...ကျွန်မ ဘာအမှားလုပ်မိလို့လဲ၊ ဒီအထုပ်က ကျွန်မ သူငယ်ချင်းပေးသွားတာပါ တန်ဖိုးမရှိပါဘူး’

နေကြာပွင့်က ရဲဆိုတော့လည်း လေးလေးစားစား ပြောရသည် ပေါ့။

‘ဟဲ့ ရဲကြီးလို့မခေါ်နဲ့ ရဲကြီးဆို ရဲလေးရဲ့အစ်ကိုလို့ ထင်နေဦး မယ် ပြဆိုပြ လျှာမရှည်နဲ့’

‘ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ ဒါဆိုလဲ ပြပါမယ်’

နေကြာပွင့်က ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ပြပါမယ်ဟု ပြော လာသောအခါ တခြားဝိုင်းမှ ယောက်ျားသားများ စိတ်ဝင်တစား ခေါင်း လှည့်ကြည့်ကြသည်။

ဘာများ ပြမလဲပေါ့။

နေကြာပွင့်က နေမင်းကိုကို ပေးသွားနေရာ အဖြူထုပ်လေးကို ထုပ်ပြလိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း နေမင်းကိုကို ဘာတွေရှုပ်ထားလဲလို့ ပဟောငိုဖြစ်သွားသည်။

ထောက်လှမ်းရေးက နေကြာပွင့်လက်ထဲမှ အထုပ်ကို ယူ၍ ဆေး ချာစွာစစ်လိုက်ပြီး...။

‘အမိ ကျုပ်တို့နဲ့ စခန်းကိုလိုက်ခဲ့ပါ’

‘ရှင်...ကျွန်မမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ’

‘ဘာအပြစ်မှတော့ မရှိပါဘူး...ဘိန်းဖြူအရောင်းအလုပ်လုပ်တဲ့ အမှုလေးပါ’

‘ရှင်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒါ...ဘိန်းဖြူထုပ်ပဲ’

နေကြာပွင့် ခေါင်းနုပမ်းကြီးသွားသည်။

နေရင်းထိုင်ရင်း မြွေကိုက်ခံရပြီ။ မြွေတောင်မှ ရိုးရိုးမြွေ မဟုတ်

မြွေထိုး။

‘ဒီဆိုင်ထဲမှာ ဘိန်းဖြူအရောင်းအဝယ်လုပ်နေတယ် သတင်းရလို့

ထွက်တို့လာဖမ်းတာ အခု ဘိန်းဖြူလက်ထဲမှာရှိတဲ့ မင်းက အဓိက တရား

ပဲ’

‘ရှင်’

တစ်ဆိုင်လုံးလန့်ပြီး ထွက်ပြေးကုန်သည်။

ဒီအမှုက အယူခံဝင်ခွင့်မရှိ။ တော်ကြာ သူတို့ပါ စက်ကွင်းမလွတ်

ဖြစ်ကုန်မည်စိုးသောကြောင့် ဝေါင်ဝေါင်ရှေး သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဆိုင်ရှင်ဆိုလျှင် ကြောက်နူးတုန်ပြီး အိမ်သာထဲမှာဝင်ပုန်းနေသည်။

အမှုက သူ့ဆိုင်ထဲမှာ ဖြစ်နေတာကိုး။

‘ဆရာကြီးရယ် ကျွန်မ ဘိန်းဖြူအရောင်းအဝယ်လုပ်တာ မဟုတ်

ပါဘူး။ ကျွန်မသူငယ်ချင်းက သူ့အထုပ် ခဏသိမ်းပေးထားပါဆိုလို့ ယူ

ထားတာပါ။ ဘာအထုပ်မှန်းတောင် မသိပါဘူး’

နေကြာပွင့်က တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် တောင်းပန်သော်လည်း....

အောက်လှမ်းရေးနှစ်ယောက်က လက်မခံ။

‘အဲဒါတွေ ပြောလို့မရဘူး...လက်ဝယ်ရှိသူက အနည်းဆုံး နှစ် ၂၀

‘ရှင်’

ဟော့လိုင် - ၁၂၆

ဇာခြည်လင်းကလည်း အသနားခံသည်။

‘ဆရာကြီးတို့ရယ် ကျွန်မသူငယ်ချင်းက ဘိန်းရာဇာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအထုပ်ကို သူများလာပေးသွားတာပါ ကျွန်မမျက်မြင်သက်သေရှိပါတယ်’

‘မျက်မြင်သက်သေဆိုရင် ၁၀ နှစ်’

‘ရှင်’

ဇာခြည်လင်း ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။

‘ဆရာကြီးတို့ရယ် တောင်းပန်ပါတယ် ကျွန်မကို မဖမ်းပါနဲ့နော်။ ကျွန်မက အခုမှ ငယ်ငယ်လေးပဲရှိပါသေးတယ်။ အနာဂတ်အတွက် တစ်လမ်းရှိသူလေးပါ’

နေကြာပွင့်က သနားစဖွယ် လက်အုပ်လေး ချီ၍ တောင်းပန်စရာသည်။

‘ဒီအမှုကလည်း တက်လမ်း ရှိပါတယ်...ကြိုးစင်ပေါ်။ ကဲ...ဖြော့နေကြာတယ် အမိ။ ကျုပ်တို့ မင်းရဲ့သိက္ခာကို ငဲ့တဲ့အနေနဲ့ လက်ထိတ်ခတ်ပြီးခေါ်မသွားချင်ဘူး။ တခြားသူတွေ မရိပ်မိအောင် အသာတကြည် ငါတို့နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ’

‘ကျွန်...ကျွန်မရောပါလားဟင်’

ဇာခြည်လင်းက အသံတုန်တုန်ယင်ယင်နှင့်မေးသည်။

‘စခန်းမှာ ချေးပုံးထမ်းဖို့လူလိုရင် ခေါ်လိုက်မယ်လေ အခုတော့နေခဲ့’

‘ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်’

ဇာခြည်လင်း လွတ်မြောက်သွားသော်လည်း နေကြာပွင့်ကတော့ ဘုရားမှတစ်ပါး အားကိုးရာမရှိတော့။

‘ဘုရားတပည့်တော်မ မတရားခံရတာမှန်ရင် ဒီအမှုက ကွင်းလုံး ကျွတ်လွတ်ပါစေ အရှင်ဘုရား’

နေမင်းကိုကိုကိုလည်း မေတ္တာပို့သည်။

‘သေချင်းဆိုး ကာလနာ ခြေပွေးကိုက် အယုတ်တမာ အမြန်ဆုံး ဖမ်းမိပါစေ’

နေကြာပွင့် မိမိကိုယ်ကို ဘိန်းဖြူအရောင်းအဝယ်လုပ်သူနှင့်မှသွား ပတ်သက်မိသည်ဆိုပြီး နောင်တရမဆုံးဖြစ်သွားသည်။

ထောက်လှမ်းရေးနှစ်ယောက်နောက်ကို လိုက်သွားရင်း သူမ ရင် တွေ တုန်နေသည်။

တစ်လမ်းလုံး ဘုရားစာကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ရင်း ဇောချွေးတွေ ပြန်လို့။

မိမိ အမှားမလုပ်တာမှန်သော်လည်း ဒီလိုအခြေအနေမျိုးနှင့် ရင် ဆိုင်ရသောအခါ မည်သူမျှ တည်ငြိမ်မနေနိုင်။

မိန်းကလေးဆိုတော့ ပိုဆိုးသည်။

နေကြာပွင့် ရင်ခွန်စွာ ဘုရားတ၍ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုမကြည့်ဘဲ လျှောက်လာရာ ခဏအကြာ ခေါင်းမောကြည့်မိတော့ ချစ်သူလမ်းကြား ထဲကိုရောက်နေမှန်း သိလိုက်ရသည်။

‘ဟင် ကျွန်မကို စခန်းမခေါ်ဘဲ ဘယ်ခေါ်လာတာလဲ’

‘မင်းကို စခန်းမှူးနဲ့ တွေ့ပေးမလို့’

နေကြာပွင့်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။

‘စခန်းမှူးက စခန်းမှာမရှိဘဲ ချစ်သူလမ်းကြားထဲကို သယ်ဆောင်

ရောက်နေတာလဲ’

‘အဲဒါက အထာရှိတယ်လေ’

‘ဘာအထာလဲ’

‘သိချင်ရင် စခန်းမှူးကို မေးကြည့်။ စခန်းမှူးက ဟိုးကခုတန်း လျားလေးမှာ ထိုင်နေတယ်’

ထောက်လှမ်းရေးညွှန်ပြသော နေရာကို ကြည့်လိုက်သောအခါ... သူတို့ကို ကျောပေး၍ ထိုင်နေသော လူရွယ် တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ သည်။

စခန်းမှူးက ငယ်ငယ်လေးပဲ။

ကြည့်ရတာ မွေးကင်းစထဲက ရဲထဲဝင်ထားလား မသိပါဘူး။

နေကြာပွင့် မယုံသင်္ကာသလိုရှိလာသည်နှင့် နောက်လှည့်ပြီး မေး ရန်ပြင်လိုက်သောအခါ ဘယ်သူမှမရှိတော့။

ထောက်လှမ်းရေးနှစ်ယောက် ပျောက်ခြင်းမလှပျောက်သွားသည်။

‘ဟယ်တော့ ဘယ်ရောက်သွားလဲ ရဲဖမ်းသွားတာလား’

ဘာအတွက်တွေလဲဆိုတာ သိချင်လာသည်နှင့် နေကြာပွင့် စခန်း

မှူးဆိုသူရှိရာကို လျှောက်သွားလိုက်သည်။ အနားရောက်သောအခါ ခြေ သံကြား၍ ထင်သည် စခန်းမှူးက အနောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

စခန်းမှူးချက်နာ မြင်လိုက်ရသောအခါ နေကြာပွင့် သူမ ထင် သည့်အတိုင်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့် နှုတ်ခမ်းလေးကိုကိုက်၍ စောင်ကြည့်လိုက်သည်။

နေမင်းကိုကိုက ထိုင်ခုံမှထလိုက်ပြီး

‘ဘယ်လိုလဲ နေကြာ ရင်ခုန်သွားတယ်မဟုတ်လား မညာနဲ့နော်

မင်းနဖူးမှာ စီးကျနေတဲ့ ချွေးတွေက သက်သေခံနေတယ်’

‘ရှင်ဟာလေ တော်တော် ဉာဏ်များတဲ့လူပဲ ရှင်လုပ်လိုက်တဲ့ပုံ
ထ လူကို ဘယ်လောက်လန့်ဖျပ်သွားတယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား...ရင်တွေ
စာဒိတ်ဒိတ်နဲ့ ရှင့်ရဲ့ လူမသိသူမသိ ဘိန်းဖြူလုပ်ငန်းမှာ ကျွန်မ ဓားစာခံ
ဖြစ်ပြီလို့ ထင်လိုက်တာ’

နေမင်းကိုကိုက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်သည်။

‘ဟား ဟား ဟား နေကြာရယ် ကိုယ်က ဒီလို အလုပ်မျိုးလုပ်
ဖျံမလား။ မင်းလက်ထဲကို ထည့်ပေးလိုက်တာ ဂျုံမှုန့်ထုပ်ကြီး။ ထောက်
ထုမ်းရေးဆိုတာ ကိုယ်တို့လမ်းထဲက ဆိုက်ကားသမားတွေ။ မင်းကို အကြီး
အကျယ်ရင်ခွန်သွားအောင်လုပ်နိုင်တဲ့ ကိုယ့်ကို အလေးအနက်စဉ်းစားပေး
ဇယ်မဟုတ်လား’

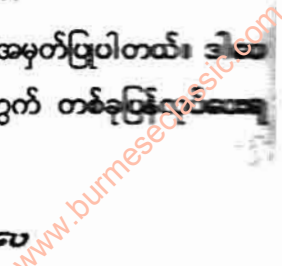
‘ရှင် ရင်ခွန်အောင်လုပ်တာကြီးက ကဗျာမဆန်လိုက်တာရှင် ရင်
တုန်ပြီး ငိုတောင် ငိုချင်သွားတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်မမှာသာ နှလုံးရောဂါ
ရှိရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဒီတစ်ခေါက် ဖြစ်တာက ဓာတ်ခွဲခန်း ပေါက်
တုန်းကထက် ပိုဆိုးတယ် သိလား’

နေကြာပွင့်က အလိုမကျသလိုပြောသည်။

‘နေကြာရယ် ကိုယ့်မှာ မင်းရဲ့အချစ်ကို လိုချင်လွန်းလို့ မင်းဆင်
ထားတဲ့ ခက်ခက်ခဲခဲထောင်ချောက်တွေကို ရုန်းထွက်ပြခဲ့တာပါ။ အဲဒါ
ထို အသိအမှတ်တော့ ပြုသင့်ပါတယ်’

နေကြာပွင့်က တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး...

‘ရှင့်ရဲ့ စွမ်းဆောင်ရည်ကိုတော့ အသိအမှတ်ပြုပါတယ်။ ဒါပေ
မယ့် ကျွန်မကို ရင်တုန်အောင်လုပ်သွားတဲ့အတွက် တစ်ခုပြန်လုပ်
ဇယ်’

ဟော့လှိုင်း - ၁၃၀

‘ဟင်...လာပြန်ပြီ ဒီတစ်ခါရော ဘယ်လိုဉာဏ်စမ်းမေးခွန်းလဲ
ပိုယ်ဒီတစ်သက် နေကြာရဲ့အချစ်ကိုရော ရပါဦးမလား’

‘ဟင်း ဟင်း ဟင်း မလောပါနဲ့ရှင်..ဒါ နောက်ဆုံးပါ ရှင်က
ဆင့်နှစ်ဆင့် အောင်သွားတဲ့အတွက် ကျွန်မကတိအတိုင်း သေသေချာချာ
ဦးစားနေပါပြီ ဒီတစ်ဆင့်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီးရင် ရှင်လိုချင်တဲ့ အဖြေရ
လို့ မှတ်လိုက်တော့’

‘ဟင် တကယ်’

နေမင်းကိုကိုမျက်နှာကြီး မှီရသလိုဖြစ်သွားသည်။

‘တကယ်ပေါ့ ဒီအဆင့်က အရေးကြီးတယ်နော် ပထမအဆင့်
တွက်လို အပျော်တမ်း ဉာဏ်စမ်းမေးခွန်း မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မရဲ့တစ်ဘဝ
ပုံးနဲ့ဆိုင်တယ်’

နေမင်းကိုကို တော်တော်စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

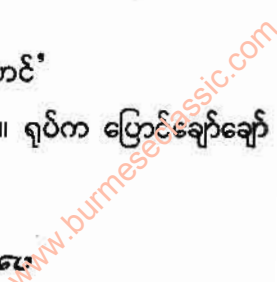
‘မနေ့က စင်ကာပူက ကျွန်မမိဘတွေဆီက ဖုန်းလာတယ် သူတို့
သဘက်ခါ လေယာဉ်နဲ့ မြန်မာပြည်ကို ရောက်မယ်။ အဲဒီမှာ စင်ကာပူ
မှာခင်ခဲ့တဲ့ သူတို့ရဲ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပါပါမယ်တဲ့။ အဲဒီလူက ကျွန်မ
စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပေးဖို့ သဘောတူထားတဲ့ ကျွန်မရဲ့သတို့သားလောင်း
တဲ့လေ’

‘ဗျာ’

နေမင်းကိုကို လန့်သွားသည်။

‘သူ..သူက ကိုယ့်လောက်ချောလားဟင်’

‘ကျွန်မဓာတ်ပုံထဲမှာ ကြည့်ရပါတယ်။ ရုပ်က ပြောင်ချော်ချော်
စပ်ဖြဖြနဲ့ ရှင့်ကို မမှီပါဘူး’

‘ဟူး တော်သေးတာပေါ့’

‘မတော်နဲ့ဦး ကျွန်မ အဲဒီလူကို လုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူး။ အဲဒီ
တော့ သူတို့ကို သွားကြိုရင် ရှင်ပါလိုက်ခဲ့ပြီး သူ့ကို ကျွန်မနဲ့ စေ့စပ်
ကြောင်းလမ်းမယ့် အစီအစဉ် ပျက်သွားအောင်လုပ်ရမယ်’

‘ဒါဆို..ဒါဆို..ကိုယ်လုပ်နိုင်ရင် သူနဲ့ နေကြာလည်း စေ့စပ်ပွဲ
ပျက်မယ် ကိုယ်လည်း နေကြာရဲ့အဖြေကိုရမယ် တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်
ပြတ် ပေါ့နော်’

‘ဒါပေါ့ ဒါပေမယ့် ရှင့်ကို စေ့စပ်ပွဲပဲ ပျက်အောင်လုပ်ခိုင်းတာ
နော် ကျွန်မမိဘတွေ မျက်နှာပျက်အောင် လုပ်ခိုင်းတာမဟုတ်ဘူး တော်
ကြာ ပေါက်ကရတွေ ဖြစ်ကုန်ဦးမယ်’

နေကြာပွင့်က နေမင်းကိုကိုကို မဝံ့မရဲဖြင့် သတိပေးသည်။

‘စိတ်ချပါ..မနက်ဖြန် တစ်ရက်လုံး ကျန်ပါသေးတယ်။ ကိုယ်
ရှိသမျှ ဉာဏ်တွေ အကုန်ထုတ်ပြီး...အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ့် အစီအစဉ်
ကို သေချာဆွဲမယ်...နေကြာသာ စေ့စပ်ပွဲ ပျက်ရင် ပေးထားတဲ့ ကတိ
မမေ့နဲ့’

‘မမေ့ပါဘူး ကဲ ဒါဆို ကျွန်မ သွားမယ်နော်’

‘နေကြာ ခဏ’

‘ဘာလဲ’

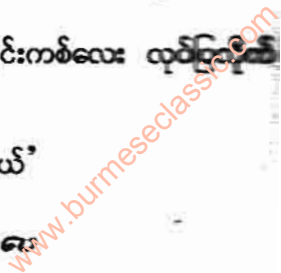
‘အရမ်းချစ်တယ် သိလား’

နေမင်းကိုကိုက နေကြာပွင့်ကို ဖလှိုင်းကစ်လေး ထုတ်ပြန်

သည်။

‘အရေးထဲ မျက်နှာပြောင်နေသေးတယ်’

ဆောင်း ညပြာဆိုစာပေ

ဟော့လိုင် - ၁၃၂

နေကြာပွင့်က မျက်နှာကို တစ်ဖက်လှည့်ပြီးပြုံး၍ နေမင်းကိုကို အနားမှ ထွက်သွားသည်။

နေမင်းကိုကို ချစ်သူလမ်းကြားထဲမှာ ရင်တွေ ခုန်ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။

ဘာလိုလိုနဲ့ ရည်းစားတစ်ယောက် ရရန် နောက်ဆုံးဘာသာရပ် တစ်ခုသာ ဖြေဆိုရတော့မည်ပဲ။

(၁၈)

‘ဟယ် နေကြာ နင်ပြန်လာတယ်နော် နင့်ကို ဘိန်းဖြူ ရောင်း
ထယ်ဖောက်ကားမှုနဲ့ အချုပ်ထဲ ဧရာဝတီသွားပြီထင်ပြီး ငါကန်တင်းကနေ
ဆရာမဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်တာ ဆရာမ ချက်ချင်း သွေးတက်ပြီး သတိ
ဆက်သွားလို့ ဆရာဝန် အရေးပေါ်ခေါ်လိုက်ရတယ်’

နေကြာပွင့် စိုးရိမ်စိတ်က ငယ်ထိပ်ဆောင့်တက်သွားသည်။

‘ဟယ် ဒုက္ခပါပဲ ဘာ ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ’

‘ပြန်သွားပြီ’

‘ဟင် ပျံလွန်တော်မူသွားပြီ’

‘အေး...ဟာ...ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ ပျံလွန်တော်မူရ
အောင် ဘုန်းကြီးမှမဟုတ်တာ ဆရာဝန်ပြန်သွားပြီလို့ ပြောတာ ဘာမှ
ဖြစ်တော့ဘူး ကောင်းသွားပြီ ဒါပေမယ့် မျက်နှာက စီးရွက်ထားတာ
ညွှန်တော့တယ် နင့်ကိုမြင်မှ အရှင်းပျောက်မှာ သွားတွေလိုက်’

‘ဘယ် ဘယ်မှာလဲ’

‘အခန်းထဲမှာ’

နေကြာပွင့် အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီး ဝင်သွားရာ ဒေါ်ခင်မျိုးဝေ
လဒ်မှိုင့်မှိုင့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သို့သော် နေကြာပွင့်ကိုမြင်သောအခါ ချက်ချင်း မျက်နှာအမူအရာ
ပြောင်းလဲသွားပြီး ဝမ်းသာအဲလဲသံကြီးနှင့်။

‘သ...သမီးနေကြာ ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်။ သမီးကို ရဲဖမ်းသွားပြီဆို’

‘မဟုတ်ပါဘူး အန်တီခင်ရယ် အဲဒါ သက်သက်မဲ့နောက်နေတာ
အန်တီရော သက်သာရဲ့လားဟင်’

နေကြာပွင့်က ဒေါ်ခင်မျိုးဝေနားသွားပြီး ထိုင်လိုက်သည်။

‘သမီး ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတာ သိရတော့ လုံးဝ သက်သာသွား
ပါပြီကွယ်။ အမယ်လေးနော် နောက်စရာရှားလို့ ငါ့မှာတော့ သဘက်ခါ
ညည်းအဖေ့အမေလာရင် ဘယ်လိုပြောရမလဲဆိုပြီး သေချင်နေတာ တော်
သေးတာပေါ့ ဇာခြည်လင်းသာ မကယ်ရင် အခုလောက်ဆို ငါ ဆရာဝန်
နဲ့မတွေ့ဘဲ ယမမင်းနဲ့ တွေ့နေလောက်ပြီ’

ဒေါ်ခင်မျိုးဝေက ပြောလည်း ပြော မျက်ရည်တွေလည်း သုတ်
လိုက်သည်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဇာခြည်လင်းလည်း အခန်းထဲဝင်လာပြီး...

‘ငါ ဆရာမဆီ ဖုန်းဆက်နေတုန်း ရုတ်တရက် အသံပျောက်သွား
လို့ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီ ဆိုပြီး ဆရာဝန်ခေါ်ပြီး အိမ်လိုက်ချလာတာ နေစမ်း
ပါဦး နင့်ကိစ္စက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

နေကြာပွင့်က ဒေါ်ခင်မျိုးဝေရှေ့မှာမို့ ပရိယာယ်သုံးပြီး ခြေလိုက်
သည်။

‘အဲဒါက သက်သက်မဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ စကြ နောက်ကြတာ
ငါ။ နောက်မှ ငါ နင့်ကို ရှင်းပြမယ်။ အခု နင့်ကြောင့် အန်တီခင် ဘာ
မှဖြစ်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟာ’

‘ကျေးဇူးတင်ရင် နင် ငါ့ကို တစ်ခုကူညီပါလား’

‘ဘာကူရမှာလဲ’

‘အောင် တိုးတိုးလေးပြောလိုက်သည်။
အောင် တိုးတိုးလေးပြောလိုက်သည်။ ဇာခြည်လင်းက နေကြာပွင့်နား ကပ်၍ ဒေါ်ခင်မျိုးဝေ မကြား
အောင် တိုးတိုးလေးပြောလိုက်သည်။’

‘နေမင်းကိုကိုကို အဖြေပေးလိုက်’

‘ဟာ နင်ကလဲ’

‘နေကြာပွင့် ရက်ပြုံးလေးပြုံးပြီး ဇာခြည်လင်းကို တံတောင်နှင့်
အောင် တိုးတိုးလေးပြောလိုက်သည်။’

ကျောက်တိုင်တွေတောင် တိုက်ပါများ နဲ့သည်ဆိုတော့ သူမနှလုံး
အောင် တိုးတိုးလေးပြောလိုက်သည်။ ဟိုကတိုက် ဒီကတိုက်နှင့် သိပ်မခံနိုင်တော့။

အဲဒီနေ့ညက အိပ်ရာထဲမှာ နေမင်းကိုကို သူမ မွေးနေ့တုန်းက
အောင် တိုးတိုးလေးပြောလိုက်သည်။ နန်းချီဆွဲပေးခဲ့သော ပုံလေးကိုကြည့်၍ ရင်တွေခုန်နေခဲ့သည်။

‘ဟာ ဒါဆို မင်း နေကြာပွင့်ရဲ့အချစ်ကိုရဖို့ လက်တစ်ကမ်းအလို ရောက်သွားပြီပေါ့’

တင်ကို၏အမေးကို နေမင်းကိုကိုခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘အင်း...ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခေါက် ပြဿနာက အရေးကြီးတယ် ကွ။ အဲဒီကိစ္စ အောင်မြင်မှ နေကြာရဲ့အချစ်ကိုရမှာ မနက်ဖြန် ငါ လေ ဆိပ်သွားကြိုမယ့် အစီအစဉ်မှာ မင်းတို့နှစ်ယောက်လည်း ကူညီရမယ်။ အဲဒါမှ ငါ စီစဉ်ထားတဲ့ ဇာတ်ကွက်က အသက်ဝင်မှာ’

‘မင်း တစ်ညလုံး စဉ်းစားပြီးပြီပေါ့ ဆိုစမ်းပါဦး ဘယ်လို အစီ အစဉ်လဲ’

အောင်ထူးက စိတ်ဝင်တစား မေးသည်။

‘ငါ့အစီအစဉ်က နေကြာပွင့်နဲ့ စင်ကာပူကလူကိစ္စလည်း ပျက် အောင်၊ ပြီးတော့ နေကြာပွင့်ရဲ့ အချစ်ကို ရပြီးရင်တောင် နောက်ထပ် ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်တဲ့ ဇာခြည်လင်းကိစ္စလည်း ရှင်းသွားအောင် တစ်ချက် ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် စီစဉ်ထားတယ်’

တင်ကိုက တွေးတွေးဆဆဖြင့်...

‘အေး ဟုဇန်သားနော် မင်းနဲ့နေကြာ ညက်သွားရင်တောင် ဇာခြည်လင်းက ယတြာအောင်ပြီဆိုပြီး လာရှုပ်ဦးမယ် နောက်ထပ် ခေါင်းစားမယ့်ပြဿနာပဲ မင်းဘယ်လိုစီစဉ်ထားလဲ ပြောပါဦး’

‘နောက်တစ်ရွက် လှန်ကြည့်လိုက်ကွာ’

www.burmeseclassic.com

(၁၉)

နေကြာပွင့်ရယ် နေမင်းကိုကိုရယ် ဒေါခင်မျိုးဝေရယ် လေဆိပ်
မှာ စင်ကာပူပြန်တွေကို သွားကြိုကြသည်။

နေကြာပွင့်မိဘတွေက ရုပ်ရည်သန်ပြန်သလောက် နေကြာပွင့်
နှင့် စေ့စပ်ပေးမည့်သူက နေကြာပွင့် ပြောသလို ပြောင်စပ်စပ်မျက်နှာ
ဖြင့်။

အလကားနေရင်းလည်း ရယ်နေသည်မှာ ဖြုတ်ထားသော ပါးစပ်ထဲ
အေးရွက် တက်ချိတ်တော့မည်။

နေကြာပွင့် မိဘတွေက နေမင်းကိုကိုကို တွေ့သောအခါ စပ်စု
တော့သည်။

‘သမီး သူက ဘယ်သူလဲ’

‘ဪ သမီးသူငယ်ချင်းပါ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ထဲ ပြန်နေ

သို့ အဖော်မရှိလို့ ခေါ်လာတာ’

ဟော့လိုင် - ၁၃၈

‘ဟုတ်ပါတယ် မမရဲ့ သူက ညီမရဲ့တပည့်လေးပါ’

ဒေါ်ခင်မျိုးဝေကလည်း နေမင်းကိုကိုဘက်မှ ဝင်ထောက်ခံပေး

သည်။

နေမင်းကိုကိုက စိတ်ထဲမှာ ယောက္ခမလောင်းတွေလို့ သတ်မှတ်ထားသည်မို့ ဖော်ရွေပျူငှာစွာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်နဲ့ ဒေါ်ဒေါ်...ကျွန်တော်က နေကြာနဲ့ တစ်ကျောင်းထဲ သူငယ်ချင်းပါ’

‘အေး အေး’

နေကြာပွင့်မိဘတွေကလည်း လူကြီးလူကောင်းဆန်စွာ ပြုံးဖြဲလိုက်ပါသည်။

နေကြာပွင့်နှင့် စေ့စပ်မည့်သူက စပ်ဖြဲဖြဲမျက်နှာဖြင့် နေကြာပွင့်ကို ဖားယားသည်။

‘ဓာတ်ပုံထဲမှာ တွေ့ဖူးတာထက် အပြင်မှာ ပိုချောတာပဲနော်... ထင်တောင် မထင်မိဘူး နာမည်က နေကြာစိလား’

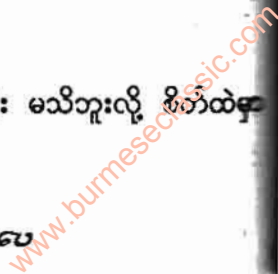
‘ဘာနေကြာစိလဲ...နေကြာပွင့်ရှင့် နေကြာပွင့်’

ကိုယ်နဲ့စေ့စပ်မည့်သူကိုတောင် နာမည်မှားပြောသည့် သေဇာကျလို့ စိတ်ထဲမှာ ဆဲလိုက်သည်။

‘ဪ ဆောရီးပါ ကိုယ်က မင်းကို ပွင့်မှန်း မသိဘူး စိတယ် ထင်လို့’

‘ဘာ’

‘ဪ မဟုတ်ပါဘူး နေကြာပွင့်မှန်း မသိဘူးလို့ စိတ်ထဲမှာ နေကြာစိလို့ ထင်နေတယ် ဒါပြောတာပါ’

‘စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ နာမည်သက်သက်မဲ့ ဖျက်ခံရ
တယ်’

‘အဲဒီလိုမပြောရဘူးလေ သမီးရဲ့ သူက မေ့တတ်တယ်။ တစ်ခါ
တလေ သူ့နာမည်တောင် သူမေ့နေတယ်’

‘ဟုတ်သားပဲ ဒေါ်ဒေါ် ပြောမှ သတိရတယ် ကျွန်တော့်နာမည်
ဘယ်သူလဲဟင်’

‘သုတရာဇာ...အဲလေ သုတရာဇာလေကွာ မင်းကလဲ’
နေကြာပွင့်အဖေက သတိပေးလိုက်မှ...ဟိုလူ ပြန်မှတ်မိသွား
သည်။

ကိုယ့်နာမည်တောင် ကိုယ်မေ့တတ်သော ထိုလူကို နေကြာပွင့်
တော်တော်စိတ်ပျက်သွားသည်။

တော်ကြာ...မင်္ဂလာဆောင်ပြီး တစ်ရက် နှစ်ရက်နေမှ သူ့ကို
မေ့ပြီး စင်ကာပူပြန်သွားလျှင် ကိုယ်ကျိုးနည်းပြီး။

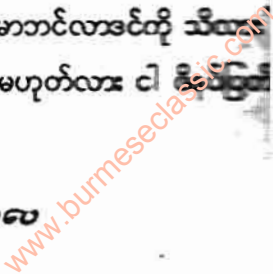
‘ဒါနဲ့ နေပါဦး...နာမည်က ဆန်းလှချည်လား သုတရာဇာ တဲ့
ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ’

နေမင်းကိုကိုက ထိုလူရဲ့နာမည်ကို စိတ်ဝင်စားပြီး စပ်စုသည်။

‘မင်းသိချင်ရင် ပြောပြရတာပေါ့ကွာ...အမေပေးထားတဲ့နာမည်
ကွ သုတ...ဆိုတာ ဗဟုသုတ။ ရာဇာ...ဆိုတာ အရှင်သခင်။ ဗဟုသုတ
နဲ့ပြည့်စုံတဲ့နေရာမှာ အရှင်သခင်ပေါ့ကွာ’

‘ဪ...အမှိုက်စားပဲနော်...ဒါနဲ့ အိုစမာဘင်လာဒင်ကို သိတာ

‘သိတာပေါ့ကွ ဖိနပ်ချုပ်တဲ့ ကုလား မဟုတ်လား ငါ နိပ်ပြည်
ရင် သူ့ဆီမှာ ချုပ်နေကျ’

နေမင်းကိုကို နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

‘ဟွန်း နှာမည်က အပျံစား လူက ဂန်ဖလား’

‘ဘာကွ’

‘ဪ နှာမည်က အပျံစား လူကလည်း အလန်းစားပဲလို့ ပြော

တာပါ’

‘အဲဒီလိုလုပ်ပါ မင်းက’

နေမင်းကိုကို သုတရဇာဆိုသူကို နှိပ်ကွပ်နေသဖြင့် နေကြာပွင့်

တို့တရယ်လိုက်သည်။

‘ကဲ ကဲ တို့လည်း တက္ကစီငှားပြီး ပြန်ကြစို့’

နေကြာပွင့်အဖေက သတိပေးလိုက်သဖြင့် အားလုံး လေဆိပ်မှ

ထွက်ခွာလာကြသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်မှာ သုတရဇာ ဆိုသူက သူ စင်ကာပူမှာ

ရှောက်သီးဆေးပြားရောင်းခဲ့သည့်အကြောင်းတွေ နေကြာပွင့်ကို ပြောပြ

နေသည်။

ရှောက်သီးဆေးပြားရောင်းတယ်ဆိုတာ မြန်မာပြည်က အခြောက်

တွေလို ကပြီး ရောင်းခြင်းမဟုတ်။ ဆိုင်နှင့်ကနူးနှင့် သေချာရောင်းခြင်း

ဖြစ်သည်။

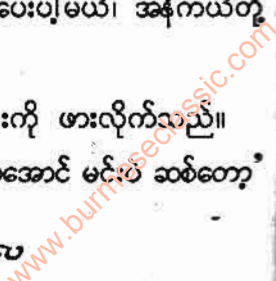
ကုန်စုံဆိုင်ဖြင့်ထားတာကိုး။

‘အန်ကယ်...ကျွန်တော် တက္ကစီငှားပေးပါ့မယ်၊ အန်ကယ်တို့

အသာရပ်နေပါ’

နေမင်းကိုကိုက ယောက္ခမလောင်းကြီးကို ဖားလိုက်သည်။

‘အေးကွာ...လုပ်စမ်းပါ၊ ဈေးသက်သာအောင် မင်းပဲ ဆစ်တော့’

‘စိတ်ချပါ’

အဲဒီအချိန် သူတို့အနားသို့ မတားရသေးခင် တက္ကစီတစ်စီးရောက်
ထားသည်။

တက္ကစီသမားက ကားတံခါးမှ ခေါင်းပြုတ်ထွက်လာသည်။

‘ဘယ်သွားကြမလို့လဲ၊ တက်လေ’

နေမင်းကိုကိုက

‘တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းကို ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ’

‘စေတနာရှိသလောက်ပဲ ပေးပါ’

နေမင်းကိုကိုက နေကြာပွင့်အဖေဘက် လှည့်လိုက်ပြီး

‘အန်ကယ်...တွေ့လား၊ ဘယ်လောက် ဈေးသက်သာလဲ၊ တွန့်
တော်တောင် မဆစ်ရသေးဘူး၊ စေတနာရှိသလောက်ပဲ ပေးပါတဲ့’

နေကြာပွင့်အဖေက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်သည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား...ငါတစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ဒီလိုတက္ကစီဒီရိုင်
ဘာမျိုး တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူးဟေ့...အင်မတန် လောဘနည်းပြီး ရောင့်ရဲ
နိုင်တဲ့သူပဲ၊ ကောင်းတယ်ကွာ...ကောင်းတယ်...ဒါလည်း စိတ်ချမ်းသာ
ခြင်းတစ်မျိုးပဲ’

သူတရာဇာကလည်း -

‘ဟုတ်ပါ’ အန်ကယ်ရာ...စေတနာရှိသလောက်ပဲ ပေးပါတဲ့---

ကြည့်ရတာ အရင်က သူတောင်းစားလုပ်ခဲ့ဖူးတယ်နဲ့တူတယ်’

‘ဟေ့လူ...ခင်ဗျား ဘာပြောတာလဲ’

တက္ကစီသမားကို နေကြာပွင့်အဖေက ကြားထဲက တော်တော်လိုက်

ရသည်။

ဟော့လိုင် - ၁၄၂

‘သည်းခံပါရှင်...သူက အပြောမတတ်လို့ပါ။ အန်တီတို့ မင်းရဲ့ ကားနဲ့ပဲ သွားပါ့မယ်...ကဲ...ကဲ...အားလုံး ကားပေါ်တက်ကြတော့’
ထိုအခါမှ...သူတို့အားလုံး တက္ကစီပေါ်ကို ရောက်သွားကြတော့
သည်။

တက္ကစီသမားက တခြားသူ ဟုတ်ရိုးလား....
တင်ကိုပဲ ဖြစ်သည်။

ရုပ်ကိုတော့ မျက်မှန်နက်ကြီးတပ်၊ ဦးထုပ်ကြီး ဆောင်း၍ ဖျတ်
ထားသည်။

နေမင်းကိုကိုက အကူအညီတောင်းသည်ဆိုတော့လည်း ဇာခြည်
ထင်း ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိ ဆာရီခြုံပြီး ဆိုင်ထဲက ထိုင်ခုံလေးပေါ်
မှာ ထိုင်နေရသည်။

ဒီတစ်ဆင့်အောင်ပြီးလျှင် ယတြာကျေပြီဆိုတော့ နေမင်းကိုကို
နှိုင်းသမျှ လိုက်လုပ်ရတော့မည်ပေါ့။

အဲဒီအချိန် နေမင်းကိုကိုတို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာသော တက္ကစီကား
လေး လူပြတ်သောနေရာအရောက်မှာ ကျွဲခနဲ ထိုးရပ်သွားသည်။

‘ဟ...ဟ...ဘာဖြစ်တာလဲ...ကား ဘာလို့ရပ်သွားတာလဲ’
တင်ကိုက တံခါးဖွင့်၍ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြီး

‘ခဏလေး အန်ကယ်...ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်ဦးမယ်’
ထို့နောက် ကားဘောနက်ဖုံးကို ဖွင့်၍ စစ်ဆေးချင်ဟန် ဆောင်

ထိုက်ပြီး...

‘ကားက နည်းနည်းချို့ယွင်းသွားတယ် အန်ကယ်၊ ပြီးတော့ ဆီ
ထည်း ကုန်သွားပြီ’

‘ဟ...ဒါဆို ငါတို့က ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ’

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

‘ဒီနေရာက ကားပြတ်ဟယ် အန်ကယ်..အဲဒီတော့ နောက်တစ်
စီးစောင့်ရင် ပိုကြာသွားလိမ့်မယ်၊ ဒီလိုလုပ် ဒီက နောင်ကြီးကို ဆီသွား
ဝယ်ခိုင်းလိုက်၊ ကျွန်တော် ကားပြင်ရင်း စောင့်နေမယ်...သိပ်မစောင့်ရ
ပါဘူး’

တင်ကိုက သုတရာဇာဆိုသူကို ဆီသွားဝယ်ခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဟူး...စေတနာရှိသလောက် ပေးပါဆိုတဲ့ကား စီးမိတော့...စေ
တနာနဲ့ထိုက်တန်သလို ဖြစ်သွားပြီထင်တယ်’

နေကြာပွင့်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ညီးတွားသည်။

‘ဟုတ်ပက္ခာ...မင်းတို့ကားသမားတွေကလည်း တက္ကစီဆွဲမယ်ဆို
ရင် ကိုယ့်ကား ကိုယ် သေချာစစ်ပေါ့၊ အခုတော့ အချိန်တွေ အလကား
ကြာကုန်ပြီ’

‘ကဲ...ပြောမနေပါနဲ့တော့ မောင်သုတရယ်...ဖြစ်သွားပြီပဲ၊ ဆီ
သွားဝယ်ပေးလိုက်ပါ’

နေကြာပွင့်အမေက ပြောလိုက်သောအခါ သုတရာဇာက

‘အန်တီကလဲ..ကျွန်တော်က ဧည့်သည်လေ...ဧည့်သည်ကို ဆီ
ဝယ်ခိုင်းစရာလား’

‘ဟင်....မင်း မဝယ်ရင် ငါတို့က သွားဝယ်ပေးရမှာလား၊ ဒါမှ
မဟုတ် ငှါသမီးနေကြာက သွားဝယ်ပေးရမှာလား’

‘မဟုတ်ဘူးလေ...သူ ရှိတာပဲ’

သုတရာဇာက ခေါင်းခန်းမှာထိုင်နေသော နေမင်းကိုကို ကို အေး
ငေါ့၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့ကိုများ တောက်တိုမယ်ရခိုင်းတဲ့လူ မှတ်နေလားမသိ။

ထိုအခါ တင်ကိုက -

‘သူ့ကို သွားဝယ်ခိုင်းလို့ မဖြစ်ဘူးဗျ၊ ကျုပ်ကားပြင်ရင် တစ်
ဆောက်တည်း မနိုင်လို့ သူ့ကိုအကူအညီတောင်းရမှာ...ဆီချေးတွေ ဝေ
ထိခိုက်မယ်၊ ခင်ဗျား ဆီချေးအပေခံနိုင်ရင်တော့ နေခဲ့’

‘ဟမ်...အဲဒီလိုလား...ဆီချေးတော့ အပေမခံနိုင်ဘူး၊ ငါ ဝတ်
ထားတဲ့ အင်္ကျီက သောင်းကျော်တယ်၊ အဲဒီတော့ ဆီပဲ သွားဝယ်လိုက်မယ်၊
နေရာပြော’

သုတရာဇာက အလှပျက်မှာစိုးပြီး ဆီဝယ်ရန် တာဝန်ယူလိုက်
သည်။

အဲဒီတော့ နေမင်းကိုကို ဆင်ထားတဲ့ ထောင်ချောက်ထဲ တည့်
တည့်တိုးပြီပေါ့...

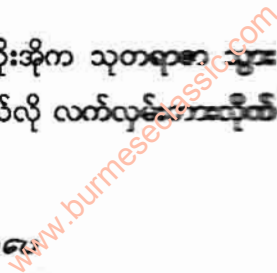
သုတရာဇာ ဆီပုံးဆွဲ၍ မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်ဖြင့် ထွက်လာ
သည်။

‘တောက်...ရှိုးပဲ့လိုက်တာကွာ...စင်ကာပူကနေ မြန်မာပြည်ကို
ရောက်ရောက်ချင်း ဝတ်ထားတဲ့အဝတ်အစားမှ အားမနာ...ဓာတ်ဆီ သွား
ဆယ်ရတယ်၊ အောက်လိုက်တာ’

အဲဒီလို မျက်နှာကြီးသုန်မှုန်ပြီး လမ်းလျှောက်လာရင်း တစ်နေရာ
မှာ ဘိုးတော်တစ်ပါးနှင့် ထိပ်တိုက်တိုးသည်။

‘ဟေ့...ရပ်’

ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်ထားသည့် အဘိုးအိုက သုတရာဇာ သွား
ဆွတ်လမ်းကို ရှေ့တည့်တည့်မှ မော်တော်ပီကယ်လို လက်လှမ်းမီအထိ
သဖြင့် သုတရာဇာ ကြောင်သွားသည်။

ဟော့လိုင် - ၁၄၆

‘ခင်...ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ’

ဘိုးတော်က အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာဖြင့်

‘အဘက သာသနာဖျက်လုပ်ငန်းတွေကို လုပ်နေတဲ့ ဘိုးတော် အောင်ထူးပဲကွယ့်’

‘ဟင်...သာသနာဖျက်လုပ်ငန်း’

‘ဪ...ဟုတ်ပါဘူး၊ စကားမှားသွားလို့...သာသနာပြုလုပ်ငန်း တွေကို လုပ်နေတဲ့ ဘိုးတော်အောင်ထူးလို့...ပြောတာ’

ဘိုးတော်အောင်ထူး တစ်ဖြစ်လဲ အောင်ထူးက...သူ့စကားသူ မနည်းပြန်ရှင်းပြလိုက်ရသည်။

တော်သေးရဲ့...သာသနာပြုနဲ့ သာသနာဖျက်...အဓိပ္ပာယ်က တခြားစီ။

‘အခုရော ဘယ်နေရာမှာ သာသနာဖျက်မလို့လဲ...အဲလေ...ဘယ် နေရာမှာ သာသနာပြုမလို့လဲ၊ ကျုပ်သွားမယ့်လမ်းကို ဘာလို့တားရတာလဲ’

‘ဘာလို့တားရတာလဲဆိုတော့...လူသားတွေရဲ့အသက်ကို ကယ် တင်ချင်လို့ပဲကွ’

‘အဲဒါဆို ဂျပန်သွားပါလား...ဂျပန်မှာ ငလျင်လှုပ်သွားလို့ သေတဲ့ လူတွေအများကြီးရှိတယ်’

‘အဘ အဲဒီလောက် လမ်းစရိတ်မတတ်နိုင်ဘူးလေကွယ်...အဲဒီ တော့ အနီးအနားမှာရှိတဲ့လူပဲ ကယ်ရမှာပေါ့’

‘အဲဒါ ကျုပ်နဲ့ဘာဆိုင်လဲ’

သူတရောဇာက စိတ်မရှည်သလို မေးသည်။

‘ဆိုင်တာပေါ့၊ ဒီတစ်ခါ သေမှာ တခြားသူဟုတ်ရိုးလား၊ မင်းထံ’

‘ခင်ဗျာ’

သုတရာဇာ လန့်ဖျပ်ပြီး ဓာတ်ဆီပုံးလွတ်ချ၍ ဘိုးတော်အောင်ထူး
နား ပြေးကပ်သည်။

‘သိပ်လည်း လန့်မသွားပါနဲ့၊ အဲဒါကြောင့် အဘ ကယ်တင်မှာ
ပါ..အဘအာရုံထဲမှာ မြင်နေရလို့...မင်းရှေ့က ဖြတ်ပြီး တားရတာပဲ’
‘ဘာ...ဘာမြင်တာလဲဟင်’

သုတရာဇာက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် မေးသည်။

‘လူတစ်စု၊ ကားတစ်စီးနဲ့ အိမ်ပြန်နေတယ်...လမ်းမှာ ဆီလည်း
ထုန်...စက်လည်း ပျက်လို့ ရစ်သွားတယ်...ကားသမားက ကားပြင်ရင်း
စောင့်နေတယ်၊ မင်းက ဓာတ်ဆီပုံးဆွဲပြီး ဆီလာဝယ်တယ်..ဟုတ်တယ်
ဟုတ်လား’

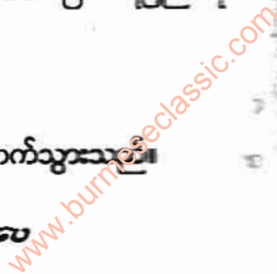
‘ဟင်...ဘိုးတော် သိတယ်...’

သိမှာပေါ့..နေမင်းကိုကိုက ကြိုပြောထားတာကိုး။

‘သိတာပေါ့ကွ..အဘက အကြားအမြင်ရတယ်လေ၊ ပြီးတော့..
မင်းနဲ့အဘက ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိတယ်။ ရှေးဘဝပေါင်း သုံးဆယ်လောက်က
မိန်းမတစ်ယောက်ကို နှစ်ယောက်ပြိုင်လုရင်း ဓားနဲ့ ခုတ်ကြလို့ ပြိုင်တူ
သေသွားကြတဲ့ အလုပ်ရှင်နဲ့အလုပ်သမားပဲ၊ အဲဒီသံယောဇဉ်လေးကြောင့်
မင်းကို ကယ်ဖို့ ရောက်လာတာပေါ့...ဒီကအပြန် မင်း ဆီဝယ်ပြီးတာနဲ့
မင်းတို့စီးမယ့်ကားက အိမ်မရောက်ဘဲ ဘရိတ်ပေါက်ပြီး ငရဲပြည်ရောက်
ထိမှန်မယ်’

‘ဗျာ’

သုတရာဇာ ခေါင်းမွေးများ ထောင်တက်သွားသည်။

‘အဲဒီလိုမဖြစ်အောင် ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင် လုပ်ရမယ်ကွယ်’

‘ဘယ်...ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ အဘ...ကျွန်တော့်ကို ကယ်ပါ’

သုတရာဇာက အထိတ်တလန့်ဖြင့် အကူအညီတောင်းသည်။

‘အေး...ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ အဘ အာရုံခံလိုက်ဦးမယ်’
ဘိုးတော်အောင်ထူးက ခပ်တည်တည်ဖြင့် မျက်လုံးကို မှိတ်ပြီး

အာရုံခံချင်ဟန်ဆောင်လိုက်သည်။

‘ဘာ...ဘာမြင်လဲဟင် အဘ’

‘အင်တာနက်ပေါ်မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် လိုးရှင်းလိမ်းနေ
တဲ့ပုံ မြင်တယ်’

‘ဗျာ...’

‘အဲ...ဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်စွဲနေတာနဲ့ ယောင်ကုန်ပြီ...ဘိုးတော်နဲ့
ဧတူရင် ကျော်သူနဲ့တွေ့တယ် မှတ်လိုက်တော့’

‘ခင်ဗျာ...ဒါ...ဒါဆို နိဗ္ဗာန်ယာဉ်စီးရတော့မှာပေါ့’

‘အေး...ဟာ...ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ... ကျော်သူနဲ့တွေ့
တယ်မှတ်လိုက်တော့...ဆိုတာ ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီးဦးကျော်သူက ပရဟိတ
လုပ်ငန်းတွေ လူမှုရေးအကျိုးပြုလုပ်ငန်းတွေလုပ်တဲ့ ဥပမာနဲ့ နှိုင်းပြတာ
အဘလည်း လူသားတွေကို အကျိုးပြုနေတယ်လေ’

‘ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့...ဘာမြင်လဲဆိုတာသာ ပြောပါ အဘ’

အောင်ထူးက သူ့မှတ်ဆိတ်မွေးအတုကို ပွတ်သပ်လိုက်ပြီး...

‘အာရုံထဲမှာ မင်းက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဖက်ပြီးနမ်းလိုက်
ရင် မင်းတို့စီးလာတဲ့ ကားတစ်စီးလုံး သေဘေးက လွတ်ပြီး အန္တရာယ်
ကင်းစွာနဲ့ အိမ်ပြန်ရောက်မကွဲ့’

‘ဟာ...ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်က ကောင်းလှချည်လား၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ဖက်နမ်းရမယ်တဲ့...ဥတ်ရှယ်ပဲ...ဘယ်လို ကောင်မလေးမျိုးလဲ အဘ’

‘ဆာရီခြုံထားတဲ့ ကောင်မလေးပဲကွ’

အဲဒီအချိန် ကားရဲ့ဘောနက်ဖုံးကို ဖွင့်ပြီး နေမင်းကိုကိုနှင့်တင်ကိုတို့ ကျိတ်ကျိတ်ကျိတ်ကျိတ် လုပ်နေကြသည်။

‘နေမင်း...ငါ့တာဝန် ကျေပါတယ်နော်’

‘အေး...ကျေပါတယ်ကွာ...ဟိုလူ ဓာတ်ဆီသွားဝယ်ပြီဆိုတော့ ညွှန်တာ အောင်ထူးရဲ့တာဝန်မဲ၊ ဒီကောင် ဆက်လှုပ်ရှားလိမ့်မယ်’

‘နေမင်းကိုကို...မင်းက မဟုတ်တမ်းတရားတွေလုပ်ရမယ်ဆိုရင် ဉာဏ်ထွက်တယ်နော်’

‘ဟဲ...ဟဲ...ဒါကတော့ ပါရမီပါတာကိုးကွ’

ဘိုးတော်အောင်ထူး သုတရာဇာကို ဦးဆောင်ပြီး ဓာတ်ဆီဆိုင်ခေါ်လာသည်။

ပါးစပ်ကလည်း...

‘အဘ အာရုံထဲမှာတော့ ဆာရီခြုံထားတဲ့ ကောင်မလေးဟာ ရွှေက ဓာတ်ဆီဆိုင်ထဲမှာရှိလိမ့်မယ်လို့ ပေါ်နေတယ်ကွ’

‘ဖြစ်...ဖြစ်ပါ့မလား အဘရယ်...တော်ကြာ ကျွန်တော် ပါးရိုက်ရပါဦးမယ်’

‘မင်း ပါးရိုက်ခံရမယ့်လမ်းနဲ့ သေမယ့်လမ်း ဘယ်လမ်းရွေးမလဲ’ ဘိုးတော်က အကျပ်ကိုင်လိုက်သောအခါ သုတရာဇာ သက်သာ

လာနည်းပဲ ရွေးလိုက်တော့သည်။

ဟော့လိုင် - ၁၅၀

‘ပါးပဲ အရိုက်ခံလိုက်ပါတော့မယ်၊ နမ်းရမှာနဲ့ဆိုတော့ အရင်း
ကျေလောက်ပါတယ်’

‘ဒါပေါ့ကွ...အသက်နဲ့အရှက် ယှဉ်လာရင် အသက်ပဲ ရွေးရမှာ
ပေါ့’

ဓာတ်ဆီဆိုင်ရှေ့ရောက်သောအခါ ဘိုးတော်ပြောသည့်အတိုင်းပင်
ဆိုင်ထဲမှာ ဆာရီခြုံထားသည့် ကုလားမလေးတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ဟာ...အဘ၊ အဘပြောတာ မှန်တယ် ကြည့်စမ်း...ဆိုင်ထဲမှာ
ဆာရီခြုံထားတဲ့ ကောင်မလေး’

‘အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ကွ...အဘက အကြားအမြင် ရပါ
တယ်ဆို...’

သုတရာဇာ ဘိုးတော်အောင်ထူးကို ပိုယုံကြည်သွားတော့သည်။
ဆိုင်ထဲ ရောက်သောအခါ ဆာရီခြုံထားသည့် ကုလားမလေးနား
သွားပြီး...

‘ဒီက ညီမ...ဆီတစ်ဂါလံ ဘယ်လိုရောင်းလဲ မသိဘူး’

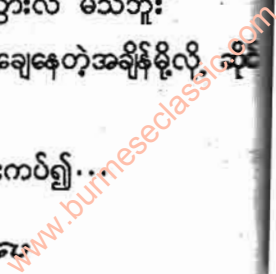
‘မသိပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မက ဆိုင်ရှင်မဟုတ်ပါဘူး၊ ယတြာချေတဲ့
အနေနဲ့ ဆိုင်ထဲမှာ ဆာရီခြုံပြီး ထိုင်နေတာပါ’

ဇာခြည်လင်းက နေမင်းကိုကိုမှာထားသည့်အတိုင်း ပြောသည်။

‘ဪ...ဒါဆို ဆိုင်ရှင်တွေ ဘယ်သွားလဲ မသိဘူး’

‘တစ်ယောက်မှမရှိကြပါဘူး၊ ယတြာချေနေတဲ့အချိန်မို့လို့ ဆိုင်
ရှင်တွေကို KTV ပို့ထားပါတယ်’

ဘိုးတော်အောင်ထူးက သုတရာဇာနားကပ်၍...

‘အဲဒီထက်ကောင်းတဲ့အခွင့်အရေး မရှိဘူးနော်...အောင်မြင်အောင် ထုပ်...ဘိုးတော် တာဝန်ကျေပြီ၊ သွားတော့မယ်’

‘ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ အဘ’

အောင်ထူး ဆိုင်ထဲမှထွက်သွားသည့်အချိန်တွင် သုတရာဇာက ဆားပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ဝဲကြည့်ပြီး ဇာခြည်လင်းအနားကပ်၍

‘ညီ...ညီမလေး’

‘ဘာလဲ’

‘ဘာလဲဆိုတော့ ဒါပဲပေါ့’

သုတရာဇာက ဇာခြည်လင်းကို ရုတ်တရက်ဖမ်းချုပ်ပြီး ရွတ်ခနဲ နမ်းလိုက်တော့သည်။ နှာခေါင်းထဲမှာ နောက်ချေးနဲ့လိုလို...

အဲဒီပုံကို ဘိုးတော်အောင်ထူးက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ၍ MP4ဖြင့် ဇွဲဒီယိုကင်မရာရိုက်နေသည်။

‘ဟင်...ရှင်...ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ’

ရုတ်တရက် ဗလာချိုကြီး ချုပ်နမ်းခံလိုက်ရသဖြင့် ဇာခြည်လင်း ခွန်ထူသွားသည်။

‘နမ်းလိုက်တာလေ’

‘ဟင်...စော်ကားမော်ကား၊ နေမင်းကိုကိုအတွက်ထားတဲ့ ပါးကို ဦးဦးဖျားဖျား လှစားတဲ့လူ...ကဲဟယ်...’

‘ဖြန်း’

ဇာခြည်လင်းလက်သံက ပြောင်သဖြင့် သုတရာဇာ ပါးတစ်ဖက် လေဖြတ်ပြီး ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာအောက်ကကြယ်ငါးတွေပါ ခြင်္သွားသည်။

‘မှတ်ပြီလား...အဲဒါ ဂျပန်ခေတ်က ဘိုးဘွားတွေဟောတဲ့အခွေ’

‘မှတ်လည်း မှတ်ပြီ၊ ပြေးလည်း ပြေးပြီဗျီ’

သုတရာဇာ ဒီထက်အခြေအနေမဆိုးမီ ဓာတ်ဆီပုံးပင် မယူနိုင်ဘဲ

ခြေကုန်သုတ်ပြေးတော့သည်။

ဇာခြည်လင်းကတော့ ဒေါသုပုန်ထရင်း ကျန်ခဲ့သည်။

နေမင်းကိုကိုပြောထားသည့်အထဲမှာ အနမ်းခံရမည်ဟုမပါ။ ခု

တော့ ဘယ်ကမှန်းမသိသည့်လူက အချောင်ဝင်စားသွားသည်။

ပါတီပွဲညက နေမင်းကိုကိုကို ခိုးနမ်းခဲ့သည့်အတွက် ဝင်ပြန်လည်

တာပဲ နေမှာ...

သုတရာဇာ နေကြာပွင့်တို့ကားဆီသို့ ရောက်သောအခါ ကားက

ပြင်ပြီး၍ သူ့ကိုစောင့်နေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

တင်ကိုက လက်ထဲမှာဓာတ်ဆီပုံးမပါဘဲ ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေး

လာသော သုတရာဇာကို တွေ့သောအခါ နေမင်းကိုကို ဆင်ထားသော

အတွက်ထဲဝင်ပြီဟု သိလိုက်သည်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲဗျ...လက်ထဲမှာလည်း ဆီပုံးမပါ၊ တစ်

ကိုယ်လုံးလည်း ခွေးတွေရွဲလို့ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ’

‘အဲ...အင်း...ဪ...ဟို...ဓာတ်ဆီသွားဝယ်တာ လမ်းမှာ ခွေး

လိုက်ဆွဲလို့ပြန်ပြေးလာရတာ၊ ဆီပုံးတောင် ဘယ်မှာလွတ်ကျခဲ့မှန်းမသိဘူး’

သုတရာဇာ၏အဖြေကို နားထောင်ပြီး နေမင်းကိုကို ဟက်ဟက်

ဝက်ပက်ရယ်သည်။

‘ခင်ဗျားကလည်း ခွေးလိုက်ဆွဲရအောင် ဘာသွားလုပ်လဲမှမသိတာ’

‘နမ်းလိုက်မိတာပါကွာ’

‘ဟမ်...ခွေးကို သွားနမ်းတယ်’

ဆောင်း ညပြာ သိုစာပေ

‘အကျင့်ပါနေလို့ပါ...ဪ...ယောင်ကုန်ပြီ၊ နင့်အမေကြီးဒေါ်--
ခွေးကို နမ်းစရာလား၊ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ’

‘ခင်ဗျားပဲ နမ်းလိုက်မိတယ်ဆို’

‘ဪ...အဲဒါက ခွေးက ငါ့ကိုလိုက်နမ်းတာ ပြောတာ၊ ငါက
အဲဒါ သွားကန်လိုက်လို့ လိုက်ဆွဲတာ’

သုတရာဇာကလည်း မဆိုး။ ကလိမ်ကကျစ်ညာဏ်ရွှင်သည်။

‘ကဲ...ကဲ...ထားတော့...ကားက ကောင်းသွားပြီ၊ ဆီကလည်း
ထက်ကျန်ရှိသေးတယ်၊ တက်တော့ သွားမယ်’

တင်ကိုစကားကြောင့် သုတရာဇာ နှာတင်းသွားသည်။

‘ဟာ...ဆီထက်ကျန်ရှိသေးတာ အစောကြီးကတည်းက မသိဘူး
ထား၊ မင်းတို့ကားသမားတွေ တော်တော်ပေါ့လျော့တာပဲ...ငါ့ကို သက်
သက်ဒုက္ခပေးတယ်’

‘မြင်လို့ပေါ့ဗျာ...မကျေနပ်ရင် နေခဲ့၊ လိုက်မယ့်လူပဲ ဆက်ခေါ်
သွားမယ်’

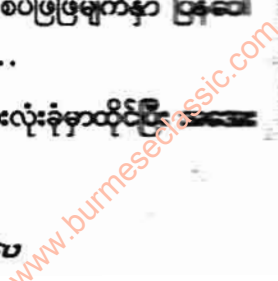
‘ဟင်...မနေဘူးလေ...လိုက်ခဲ့မယ်’

‘ဒါဆို လျှာမရှည်နဲ့...တက်’

ဒီလိုနှင့် သူတို့ကားလေးက ဒေါ်ခင်မျိုးဝေအိမ်သို့ ဆက်လက်ထွက်
ခဲ့သွားတော့သည်။

ကားပေါ်ရောက်တော့မှ သုတရာဇာရဲ့ စပ်ဖြူဖြူမျက်နှာ ဖြန့်ခေါ်
နေသည်။ ပါးရိုက်ခံရတာတောင် နည်းသေး...

ဒေါ်ခင်မျိုးဝေအိမ်ရောက်သောအခါ အားလုံးခုံမှာထိုင်ပြီး အေး
သက်နေကြသည်။

ဟော့လိုင် - ၁၅၄

အဲဒီအချိန် အိမ်ပေါ်ကို ဘာမပြောညာမပြောနှင့် အောင်ထူး တက်လာသည်။

အောင်ထူးကို မြင်သောအခါ နေမင်းကိုကိုက ဟန်လုပ်ပြီး ခေါ်လိုက်သည်။

‘ဟာ..သူငယ်ချင်း၊ ဘယ်ကလှည့်လာတာလဲ၊ လာလေ..အတော်ပဲ...ဒီမှာ နေကြာပွင့်ရဲ့မိဘတွေ စင်ကာပူက ပြန်ရောက်လာလို့ အခုလေးတင် သွားကြပြီ ပြန်လာတာ’

‘အဲဒါဆို အတော်ပဲ..နေကြာပွင့်ရဲ့မိဘတွေရှိတုန်း ပြောရဦးမယ်’ နေကြာပွင့်ရဲ့မိဘတွေက အောင်ထူးကို စူးစမ်းသလို ကြည့်လိုက်သည်။

‘ငါတို့ မင်းကို မသိပါလား’

‘ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော်လည်း မသိပါဘူး’

‘ဒါဆို ဘာပြောစရာရှိလဲကွ’

‘ရှိပါတယ်ခင်ဗျ..ကျွန်တော်က နေကြာပွင့်နဲ့လည်း သူငယ်ချင်းခွဲလို့ သူ လူရွေးမမှားအောင် အဖြစ်မှန်ကို လာပြောပြတာပါ’

နေကြာပွင့်က နေမင်းကိုကိုရဲ့ဇာတ်ကွက်တွေကို ပြဇာတ်တစ်ဖုန်လို အရသာခံပြီးကြည့်နေသည်။ ဘာမှဝင်မပြော။

‘ဘာအဖြစ်မှန်လဲ’

‘ဘာအဖြစ်မှန်လဲဆိုတော့...ဒီလူ့အကြောင်းပါ’

အောင်ထူးက သုတရာဇာကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောလိုက်သဖြင့် သုတရာဇာက ကြောင်တောင်တောင်နှင့်ပြန်ကြည့်သည်။ ဘိုးတော်အောင်ထူးဘဝကနေ အရှေ့ခွဲလဲထားသောကြောင့် လုံးဝမမှတ်မိ။

‘ဦးတို့ အန်တီတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဗျာ...ဓာတ်ဆီဆိုင်ကို ထား

ပြီး ခဏလေး ဓာတ်ဆီဝယ်ပါတယ်၊ ဓာတ်ဆီရောင်းတဲ့ ကုလားမတို့နဲ့
ပြီး ထွက်ပြေးလာတယ်လေ’

‘ဟင်...’

သုတရာဇာ တော်တော်အံ့သြသွားသည်။ ဒီအကြောင်းကို သူရယ်၊

ဆာရီခြံကုလားမရယ်၊ ဘိုးတော်ရယ်ပဲ သိသည်ဟု ထင်ထားတာကိုး။

ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်တိုးလာသည် မသိ။

‘ဟေ့လူ...ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ’

သုတရာဇာက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ငြင်းသည်။

‘ဪ...အဲဒါကြောင့် လက်ထဲမှာ ဆီပုံးမပါဘဲ ချွေးတလုံးလုံးနဲ့

ပြေးလာတာကိုး...ဒါဆို ခွေးကိုက်လို့ထွက်ပြေးတယ်ဆိုတာ လိမ်တာပေါ့’

နေမင်းကိုကိုကလည်း အဆင်းမှာ ဘီးတပ်ပေးသည်။

‘နေစမ်းပါဦးကွ...မင်းပြောတာ ဟုတ်ပါ့မလား...ဘယ်သူပြော

တာလဲ’

နေကြာပွင့်အဖေက မယုံသင်္ကာသလို မေးသည်။

‘ဘယ်သူပြောတာလဲဆိုတော့ သူနမ်းလိုက်တဲ့ ဆာရီခြံကုလားမ

ထ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းဖြစ်နေလို့ပါ၊ သူပြောလို့ သိတာ၊ အခုတိုက်ခိုင်း

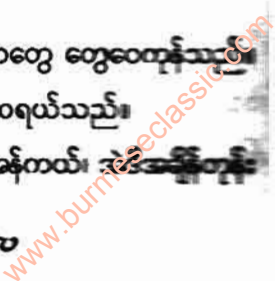
ချင်တော့ ကျွန်တော် ဒီကိုလာလည်တုန်း သူ့မျက်ခွက်ကြီးကို ထင်းခနဲ

တွေ့လိုက်တယ်လေ’

အောင်ထူးစကားကြောင့် နေကြာပွင့်မိဘတွေ တွေ့စေတုန်းသည်။

သုတရာဇာက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ထရယ်သည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား...သူ လိမ်နေတာ အန်ကယ်၊ ဒါဒါအန်တီတုန်း’

က အနားမှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူး၊ သူ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို မြင်တောင်မမြင် ဖူးလိုက်ဘူး’

‘ဘာကွ...ဒါဆို မင်း ဆာရီခြုံကုလားမကို တကယ်နမ်းခဲ့တာ ပေါ့...’

‘အဲ...ဟုတ်ပါဘူး’

သုတရာဇာ သူ့စကားသူ မှားသွားမှန်းသိသဖြင့် ပါးစပ်အမြန်ပိတ် လိုက်သည်။

‘တကယ်နမ်းခဲ့တာပါ အန်ကယ်...မယုံရင် ကျွန်တော် သက်သေ ပြမယ်၊ ဓာတ်ဆီဆိုင်ထဲမှာ သူ့ခိုးဖမ်းစက်ထည့်ထားလို့ အတော်ဖြစ်သွား တာ၊ အဲဒီစက်ကနေ MP4 ထဲကူးထည့်လာတယ်၊ ဒီမှာကြည့်’

အောင်ထူးက ပြောပြောဆိုဆို သူ အဆင်သင့်ယူလာသော MP4 ကိုဖွင့်၍ အားလုံးမြင်အောင် ပြသလိုက်သည်။

MP4ထဲမှာ သုတရာဇာ ဓာတ်ဆီဆိုင်ထဲမှ ကုလားမကို ဖမ်းချုပ် ပြီး နမ်းလိုက်ပုံ၊ ကုလားမက ပါးရိုက်၍ ထွက်ပြေးခဲ့ရပုံတို့ကို အားလုံး တွေ့လိုက်ရသည်။

သုတရာဇာ၏ စပ်ဖြူဖြူ မျက်နှာမှာ...ဆီးရွက်သာသာပဲ ရှိတော့ သည်။

နေကြာပွင့်က သူ့အကွက်ထဲ ဝင်ပြီနို့...

‘ဒယ်ဒီနဲ့မာမီ..အဲဒီလို နှာခေါင်းသရမ်းတဲ့လူမျိုးကို သမီး ဘယ် လိုမှ လက်မခံနိုင်ဘူး...မြန်မာပြည်ကို စ,ရောက်တဲ့နေ့မှာတောင် ခဏ လေး ဓာတ်ဆီသွားဝယ်တာ ဓာတ်ဆီဆိုင်က ကုလားမကို နမ်းပြီး ထွက် ပြေးလာတယ်...ဒီမှာ ကြာကြာဆက်နေရင် သူ့လက်ချက်ကြောင့် ဘယာ

ကြော်ရောင်းတဲ့ ကုလားမတောင် အိမ်ရှေ့ ဖြတ်လျှောက်ရဲမှာ မဟုတ်
တော့ဘူး’

နေကြာပွင့်ရဲ့အဖေလည်း ဒေါသုပုန်ထနေပြီ။

‘မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ မောင်သုတ၊ ရုပ်ကလေးကြည့်
တော့ ပြောင်စပ်စပ်နဲ့၊ ဓာတ်ဆီဆိုင်က ကုလားမတောင် အလွတ်မပေးပါ
ထား...အဲဒီကုလားမက ငှါသမီးထက် ဘယ်နေရာသာလို့လဲ...ပြောစမ်း
ပါဦး...ဟင်’

‘မည်းတဲ့နေရာ သာပါတယ်..အဲ..ဟုတ်ပါဘူး..အဲဒါ ဓာတ်ရိုက်
ဓာတ်ဆင်လုပ်တာပါ အန်ကယ်’

နေကြာပွင့်အမေကလည်း တော်တော်စိတ်ဆိုးနေပြီ။

‘ဒီမှာ မောင်သုတ..အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့
မင်းရဲ့လုပ်ရပ်က လုံးဝအဆင့်မရှိဘူး၊ ငါတို့ မင်းကို ရိုးရိုးသားသားလူအ
လေးဆိုပြီး ရွေးခဲ့တာ မှားပြီ၊ တကယ်တော့...မင်းက မယားတစ်ယောက်ပဲ’

‘ဟာ...မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ’

‘ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ ဟေ့လူ...ခင်ဗျားရဲ့အမှုက တရားစွဲလို့ ခု
တယ်နော်...သက်သေနဲ့ အခိုင်အမာရှိတယ်။ တရားစွဲမခံချင်ရင် ကျွန်
သုငယ်ချင်းနေကြာပွင့်ကို ဆက်ပြီး ဒုက္ခမပေးနဲ့’

အောင်ထူးကလည်း ရေတွင်းထဲကျနေသူကို ဝိုင်း၍ ဝါးလုံးနှင့်
ထိုးသည်။

‘ဟုတ်တယ် သုတ။ မင်းကို ငါတို့ အလိုမရှိတော့ဘူး...ငါ့ဘဝ
နဲ့မင်းနဲ့ စေ့စပ်မယ့်အစီအစဉ်ကိုလည်း ဖျက်တယ်၊ အဲဒီတော့ မင်း ဒီ
ထနေ ထွက်သွားတော့’

ဟော့လိုင် - ၁၅၈

‘ကျွန်တော်..ကျွန်တော် ရှင်းပြပါရစေဗျာ၊ ဓာတ်ဆီ သွားဝယ် တော့ လမ်းမှာ ဘိုးတော်တစ်ပါးနဲ့တွေ့တယ်’

‘အဲဒီဘိုးတော်က ခင်ဗျားဖင်ကို လေးခွနဲ့ပစ်လိုက်လို့လား’
နေမင်းကိုကိုက ဝင်၍ နှိပ်ကွပ်သည်။

‘တန်းနေတာပါပဲ...အဲ...ဟုတ်ပါဘူး၊ ဟော့ကောင်...မင်းပါးစစ် ပိတ်ထား’

သုတရာဇာ နေမင်းကိုကိုကို ဟောက်ပြီး နေကြာပွင့်အဖေဘက် လှည့်၍

‘အဲဒီဘိုးတော်က ကျွန်တော့်ကို ပြောပါတယ်’

‘ဘာလဲ...ဓာတ်လုံး ရေစိမ်သောက်ရင် ဆီးရွှင်တယ်တဲ့လား..-
တော်ပြီ ဟော့ကောင်..အဲဒီလိုယုတ္တိမရှိတာတွေ ငါ့ကိုလာမပြောနဲ့၊ ငါ့ထဲ
လက်တွေ့သမား။ မင်း အခု ကုလားမကို နမ်းတာ..လက်တွေ့မြင်လိုက်လို့
ယုံသွားပြီ..ခုချက်ချင်း သွားရင်သွား၊ မသွားရင်..ငါ့လက်သီးနဲ့တွေ့မယ်’

နေကြာပွင့်အဖေက စိတ်ကြီးသူပီပီ ဝုန်းခနဲ မတ်တတ်ထရပ်၍
လက်သီးပြလိုက်သောအခါ သုတရာဇာ ကြောက်ဒူးတုန်သွားသည်။

‘တောင်းပန်ပါတယ် အန်ကယ်ရယ်..ကျွန်တော် အန်ကယ်တို့ထံ
အားကိုးပြီး လိုက်လာတာ၊ ဘယ်မှာတည်းရမှာလဲ’

‘ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဘုန်းကြီးကျောင်းရှာတည်းကွာ..ဟာ..ဘုန်း
ကြီးကျောင်းနဲ့တောင် မတန်ပါဘူး...ကြံ့ရာဇရပ်မှာအိပ်ပြီး စင်ကာပူဖြန့်
တော့ကွာ..သွားတော့...မသွားရင် ငါလုပ်မိလိမ့်မယ်’

ဘယ်လိုမှရှင်းပြ၍ မရတော့သဖြင့် သုတရာဇာ ပုဆိုးကို မ၊ပြီး
ဒုတိယခွဲပြေးရပြန်တော့သည်။

မွေး - ၁၅၉

နေကြာပွင့်ကတော့ နေမင်းကိုကို၏လုပ်ကွက်တွေကို နားလည်ပြီး
ထိတ်ရယ်နေသည်။

တစ်ချိန်လုံး ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေသော ဒေါ်ခင်မျိုးဝေက အခု
မှ အသံထွက်လာသည်။

‘ဪ...လက်စသတ်တော့...သူ နမ်းလိုက်တာ ဇာခြည်လင်
ဖြစ်နေတာကိုး...ကံဆိုးသွားတာပေါ့...’ ဘာဖြစ်လို့များ အဲဒီလို လုပ်လိုက်
တာပါလိမ့်’

‘ဘာဖြစ်ရမလဲ တီချယ်ရယ်...မိန်းမမြင်ရင် အလွတ်မပေးတတ်
လို့ ဖြစ်မှာပေါ့’

နေမင်းကိုကိုက ပြောလည်း ပြော၊ အောင်ထူးကိုလည်း ဘယ်သူ
မှမမြင်အောင် မျက်စိမှိတ်ပြု၍ လက်မထောင်လိုက်သည်။

(၂၀)

‘ဘယ်လိုလဲ နေကြာ၊ မင်းပေးတဲ့ အချစ်ပြဿနာပေါင်း သောင်း
ခြောက်ထောင်ကို ကိုယ် အောင်မြင်စွာ ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့ပါပြီနော်’

နေကြာပွင့်က လှပစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး

‘ရှင် တော်ပါတယ် ကိုနေမင်း...ရှင်ရဲ့ စွမ်းဆောင်ချက်တွေကို
ကျွန်မ အသိအမှတ်မပြုဘဲ နေလို့မရတော့ပါဘူး’

‘ဒါဆို ကိုယ့်ကို အဖြေပေးတော့လေ’

နေကြာပွင့်က နေမင်းကိုကိုမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ရယ်သည်။

‘ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း’

‘ဘာရယ်တာလဲ နေကြာရဲ့၊ ဝေ့လည်ကြောင်ပတ်တော့ မလုပ်နဲ့
နော်။ မိန်းကလေးဆိုတာ ကတိတည်ရတယ်’

‘မဟုတ်ပါဘူးရှင်...ရှင် မွေ့လိုက်ရင် အမွေခံရတဲ့သူ ဖရိုဖရဲဖြစ်၊
ပြဿနာတက်ပြီး ကျန်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ဇာခြည်လင်းရဲ့စကားကို သွားသတ်
ရမိလို့ပါ။ အဲဒါကြောင့် ငမြေ့ထိုးလို့ ခေါ်တာတဲ့’

‘အဲဒါ အရေးမကြီးပါဘူး နေကြာရယ်..အရေးကြီးတာက တို့
တို့ အဖြေပေးဖို့လေ’

နေမင်းကိုကိုက မွေးကင်းစကလေး နို့ပူးတောင်းသလို နားထုကာ
ဆာလုပ်သည်။

‘ပေးပါ့မယ်ရှင်..ဘာလို့လောနေတာလဲ..ကျွန်မက ရိုးရိုးတန်းတန်း
မပေးချင်ဘူး’

‘ရိုးရိုးတန်းတန်းမပေးချင်လို့ ဘယ်လိုပေးချင်တာလဲ...ကင်းမြို့
ကောက်ထောင်ပြီး ပေးချင်တာလား’

‘ဟာ...ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ’

‘ဟဲ...ဟဲ..အလကား စတာပါ၊ ငမြေထိုးရေ...ရှင်ကို ချစ်တယ်
လို့ အကျယ်ကြီးအော်ပြီး ပေးချင်တာလားလို့’

‘ဟင့်အင်း...မအော်ပါဘူး’

‘ဒါပေါ့၊ အော်ရင် လူကြားတယ်လေ’

‘ဘာရှင့်’

‘ဪ...ဒီလိုလေ..အဖြေပေးတာ အော်ပြီးပြောရင် လူကြား
တယ်၊ ရှက်စရာကြီးလို့ ပြောတာ’

‘ရှင်ဟာလေ..တော်တော် မျက်နှာပြောင်တဲ့လူပဲ၊ အဖြေထေးရတာ
တောင် စဉ်းစားစရာဖြစ်လာပြီ’

နေမင်းကိုကိုက မျက်နှာငယ်လေးဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်ပြီး

‘အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ နေကြာရယ်၊ ကိုယ် မနောက်တော့ပါဘူး
မင်းရဲ့အချစ်ကိုရဖို့အတွက် အခက်အခဲတွေကို ကျော်ဖြတ်လာရမယ်၊
မင်းထပ်အချိန်ဆွဲရင် ကိုယ်လည်း ရူးတော့မယ်’

‘ရူးတော့ မရူးလိုက်ပါနဲ့ရှင်..ပေးပါ့မယ်၊ နားထောင်’
‘အင်း’

နေမင်းကိုကိုက နေကြာပွင့်ပြောမယ့်စကားကို စိတ်ဝင်တစား
နားစွင့်နေသည်။

‘အရှူးကြီး’

‘ဟာ..နေကြာကလည်း လုပ်ပြီ၊ မနောက်နဲ့ကွာ..ကိုယ် တကယ်
ရူးလိမ့်မယ်’

‘ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...အလကား စ,တာပါရှင်...ဒီတစ်ခါ
တကယ်အတည်၊ နားထောင်’

‘မညာနဲ့နော်’

‘မညာပါဘူး’

‘ကဲ...နားထောင်ပြီ..ပြော’

နေကြာပွင့်က နေမင်းကိုကိုမျက်နှာကို မက်မောစွာကြည့်လိုက်ပြီး

‘ဘွန်ရက်ထေ’

နေမင်းကိုကိုမျက်နှာကြီး ပျားရည်အိုးထဲ ပြုတ်ကျသလို ချိုမြသွား
သည်။

‘နေကြာ...တကယ်ပြောတာနော်’

‘တကယ်ပါရှင်..ရှင်က ကျွန်မကို ယိုးဒယားလို ရည်းစားစကား
ပြောခဲ့တော့ ကျွန်မကလည်း ယိုးဒယားလို အဖြေပေးရတာပေါ့’

‘ဝမ်းသာလိုက်တာ နေကြာရယ်’

နေမင်းကိုကို နေကြာပွင့်လက်ကလေးကို နူးညံ့စွာ ချုပ်ကိုင်လိုက်
သည်။

‘ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နေကြာ...
တကယ်တော့ မင်းက ကိုယ့်ရဲ့အချစ်ဦးဖြစ်သလို နောက်ဆုံးချစ်သူပါပဲ
မင်းမျက်နှာလေးကို စ၊မြင်လိုက်တဲ့ အချိန်ကတည်းက ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ
အချစ်တွေ ဖြစ်တည်ခဲ့တာပါ။ အဲဒါကို ဘုရားမှာ သစ္စာဆိုရပါတယ်’

‘ယုံပါတယ် ကိုရယ် ကျွန်မလည်း ရှင့်လိုပါပဲ။ ဆယ်တန်းကျောင်း
သားဘဝတည်းက ကိုရဲ့အကြောင်းကို ကိုယ်တိုင်မကြုံခဲ့ရပေမယ့် အန်တီ
ခင်ပြောတာ နားထောင်ပြီး စိတ်ဝင်စားခဲ့တာပါ...အခု ကိုနဲ့ဆုံတော့မှ...
တို့ဟာ တကယ် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပြီး ခင်ဖို့လည်း ကောင်းတယ်။
ပြီးတော့ ရင်ခုန်ဖို့လည်း ကောင်းတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်’

‘ဟင်...ဒါဆို နေကြာလည်း ကိုယ့်ကို စိတ်ဝင်စားနေတာ ကြာ
ပြီပေါ့’

‘အစ်ကို့အဖေ ရက်လည်က ပြန်လာပြီးကတည်းက ဆိုပါတော့’

‘အဲဒါ စောစောကတည်းက သိရင် နေကြာမွေးနေ့မှာတည်းက
ရည်းစားစကား ပြောပါတယ်ကွာ’

နေမင်းကိုကို အားမလိုအားမရလေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘အခုလည်း နောက်မကျသေးပါဘူး ကိုရယ်...ကျွန်မတို့ ချစ်သူ
တွေဖြစ်သွားပြီပဲ...ဪ...ဒါနဲ့ တစ်ခုပြောရဦးမယ်...ကိုနဲ့ နေကြာရဲ့
အကြောင်း အန်တီခင် ရိပ်မိတယ် သိလား’

‘ဟင်...ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ရိပ်မိတာလဲ’

‘နေကြာကို အိမ်မှာ ဘွန်ရက်ထေလို့ ကို ပြောသွားတာပဲ...
အဲဒါ အန်တီခင် ယိုးဒယားလိုနားမလည်ဘူးလို့ အစက ထင်ခဲ့တာပဲ...
တော့မှ အန်တီခင်က ရည်းစားစကားပြောတဲ့စကားလုံးနဲ့ ဘာသာ

စကား ၁၂မျိုးလောက် လေ့လာထားတာပဲ။ သူ့ အဲဒီကတည်းက သိနေတာ။ ပြီးတော့ ကို စေ့စပ်ပွဲပျက်အောင်လုပ်တဲ့ကိစ္စလည်း သူ့ရိပ်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာမှမပြောဘဲ ဘေးကနေ ပွဲကြည့်ပရိသတ်လုပ်နေတာ’

‘ဟုတ်လား...အပျိုကြီးက တော်တော်သိတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘာမှ မပြောဘူးဆိုတော့ သူ သဘောတူလို့ဖြစ်မယ်ထင်တယ်’

‘ဒါပေါ့ ကိုရဲ့...မနေ့ကမှ နေကြာကို ပြောတယ်။ နေမင်းကိုကိုနဲ့ ဆိုရင် သူ သဘောကျတယ်တဲ့။ သူ့တပည့်ရင်းလေးဆိုတော့ ပြောစရာ မရှိဘူးတဲ့...ပြီးတော့ ကိုယ်ယူမယ့်မိန်းမကိုလည်း ပုရွက်ဆိတ်လို လုံ့လ ဝီရိယနဲ့ရှာဖွေကျွေးမယ့်သူ တဲ့...တစ်ခုပဲ...သူ့မျက်စိနောက်အောင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့တဲ့’

နေမင်းကိုကိုက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်သည်။

ထို့နောက်...

‘ညော်...နေကြာကိုလည်း တစ်ခုပြောရဦးမယ်...သိလား’

‘ဘာလဲဟင်’

‘ဇာခြည်လင်းကိစ္စပေါ့’

နေမင်းကိုကိုက ဇာခြည်လင်း သူ့ကို ရည်းစားစာပေးသည့်ကိစ္စ မှ စ၍ သူ ယတြာနှင့် ခြောက်ပြီး နေကြာပွင့်နှင့် အောင်သွယ်လုပ်ခိုင်းတာ အလယ်၊ ဓာတ်ဆီဆိုင်မှာ ဆာရီခြုံပြီး ထိုင်ခိုင်းတာ အဆုံး၊ ရှင်းပြလိုက်သောအခါ နေကြာပွင့် သဘောကျပြီးရယ်သည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား...ဒါဆိုရင် ဇာခြည်လင်းက သူ့လက်နက်နဲ့ သူ ပြန်နှက်ခံရတာပဲ။ ငမြေထိုးကိုမှ သွားစမ်းတာကိုး၊ ခုတော့ သူ့အသုံးချတာ ခံသွားရတယ်။ သနားပါတယ်’

‘ဟုတ်တယ် နေကြာ...အခုတောင် နေကြာနဲ့ကိုယ် ချစ်သူတွေ
 ဖြစ်သွားပြီမှန်း သူသိရင် ယတြာအောင်ပြီဆိုပြီး ပျော်နေဦးမှာ’
 အဲဒီအချိန် ဘယ်သူမှမထင်မှတ်ထားသည့်အဖြစ် နေမင်းကိုယ်
 နှင့် နေကြာပွင့်တို့ရဲ့ ဘေးနာက သစ်ပင်ကွယ်မှ ဧခြည်လင်း ထွက်လာ
 သည်။

မျက်ရည်တွေလည်း ဝဲလို့...

‘မပျော်နိုင်တော့ပါဘူး နေမင်းကိုကိုရယ်၊ ခြောက်တိုင်း ကြောက်
 ပြောက်တိုင်းယုံတဲ့ ငါ့အပြစ်ပဲ ထားလိုက်ပါတော့’

‘ဟင်...နင် ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ’

‘နင်တို့နှစ်ယောက် ချစ်သူတွေဖြစ်သွားပြီလားလို့...လာချောင်း
 တာ၊ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားရင် ယတြာကျေပြီလို့ ပြောမလို့၊ ခုတော့...နင်
 က ငါ့အသည်းကို ခွဲသွားပြီပေါ့နော်’

ဧခြည်လင်းအသံက ငိုသံတွေ ပါနေသည်။

‘သူငယ်ချင်းရယ်...စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့၊ နင့်ရုပ်နှင့်ရည်နဲ့
 နောက်ထပ်တစ်ယောက် ရှာလို့ရပါတယ်...နေမင်းကိုကိုတော့ ငါတို့ပဲ
 ပေးလိုက်ပါနော်’

နေကြာပွင့်ကလည်း ဧခြည်လင်းကို ဖျောင်းဖျပေးသည်။

‘မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး နေကြာရယ်...နှင့်မွေးနေ့ပါတီပွဲညမှာ
 တည်းက မူးနေတဲ့ နေမင်းကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာ ငါဆေးမိခဲ့တာပါ--သူက
 စွဲပြီး ငါ့မှာ နောက်ထပ် ရင်ခုန်စရာမရှိနိုင်တော့ပါဘူး’

နေမင်းကိုကိုတောင် သူ့သူငယ်ချင်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်
 သွားသည်။

ဟော့လိုင် - ၁၆၆

‘သူငယ်ချင်းရယ်...ငါလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး...ငါတို့ဟာ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါ။ နင့်ကို သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်ထက် မပိုနိုင်လို့ပါ။ ငါ့ကိုနားလည်ပေးပါနော်’

‘နားလည်ပေးပါတယ်ဟာ...နင်တို့သာ ငါ့ခံစားချက်ကို နားလည် မပေးကြတာ’

ဇာခြည်လင်းက ပြောပြီး မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျ သည်။ နေမင်းကိုကို ဇာခြည်လင်းကို မကြည့်ရက်တော့။

‘သူငယ်ချင်း...နင် သိပ်ခံစားနေရရင် ငါ နင့်အတွက် ကဗျာလေး တစ်ပုဒ် ရေးပေးခဲ့မယ်။ အဲဒီကဗျာလေးကို ဖတ်ပြီး နင့်အနားမှာ ငါရှိနေ တယ်လို့မှတ်ပြီး ကျေနပ်လိုက်ပါနော်’

‘နင်က ဘာကဗျာရေးပေးမှာမို့လဲ...နင့်ကဗျာက ငါ့ခံစားချက်ကို ဖြေဖျောက်နိုင်မှာမို့လို့လား’

‘အနည်းနဲ့အများတော့ ဖြေဖျောက်နိုင်မှာပါဟာ၊ ငါပေးတဲ့ အမှတ် တရအနေနဲ့ နင် အမြဲတမ်းသိမ်းထားပေါ့’

‘နင်ပေးတဲ့ အမှတ်တရဆိုတော့လည်း ယူရမှာပေါ့၊ နေမင်းကိုကို ရယ်...လူကို မရလည်း နင်ရေးပေးတဲ့ ကဗျာလေးပဲ ဖတ်ပြီး ငါ အလွမ်း ဖြေတော့မယ်နော်’

‘အဲဒါဆို ခဏလေးနော်’

နေမင်းကိုကိုက သူ့လွယ်အိတ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်၍ ပြီး ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ရေးကာ ဇာခြည်လင်းလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

‘ရှော့...သူငယ်ချင်း၊ ဒီကဗျာလေးကို တစ်ခွဲစိတ်ဖတ်ပြီး ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ဖြေဖျောက်လိုက်ပါနော်...ငါ သွားတော့မယ်’

ဇမ္ဗူ - ၁၆၇

နေမင်းကိုကိုက အခြည်လင်းကို နှုတ်ဆက်ပြီး နေကြာပွင့်ပခုံး
ဆေးကိုဖက်ကာ ချစ်သူလမ်းကြားထဲမှထွက်ခွာသွားတော့သည်။

အခြည်လင်းက မျက်ရည်လည်ရွံ့ဖြင့် ချစ်သူနှစ်ဦး၏တရွေ့ရွေ့
ဆေးသွားသော နောက်ကျောကိုကြည့်ရင်း ကြေကွဲဆိုနှင့်လို့...

ထို့နောက် မျက်ရည်ကိုသုတ်ပြီး နေမင်းကိုကို စပ်ပေးသွားသော
ထဗျာလေးကို ကြည့်လိုက်သည်။

‘ကိုကိုရယ်...ကိုကိုရဲ့အချစ်ကို မရတော့ပေမယ့် ကိုကိုအမှတ်
တရစပ်ပေးသွားတဲ့ ကဗျာလေးကိုပဲ ဖတ်ပြီး အလွမ်းဖြေတော့မယ်နော်’

အခြည်လင်း နေမင်းကိုကို သူ့အတွက် ရေးဖွဲ့သွားသော ကဗျာ
တိုဖတ်ပြီးနောက် အသားတွေတဆတ်ဆတ်တုန်လာပြီး ငမြေထိုးဇမ္ဗူ
ဗျာသော အာခေါင်သံကြီးနှင့် အော်၍ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ကျန်ခဲ့တော့သည်။

ကျား နဲ့ သမင် ချစ်ကျမ်းဝင်
ကြောင်နဲ့ကြွက်က ပခုံးပက်
ရှမ်း ဂဠုန်ဖူးစာဆုံ
မိကျောင်း နဲ့ ဆိတ် အတူအိပ်မှ
နင့်ကိုကြိုက်မယ် ကလေး မရယ်...။

ဟော့လို